

Özgür Gelecek

Ayende Azadî

Sayı: 27 Yayın süresi

22 Şubat-6 Mart 2012

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Halkın iradesini itibarsızlaştıramazsınız!

**"KCK"de hedef
bu kez 8 Mart!**

Kürt halkına ve Kürt Ulusal Hareketi'ne düşmanlığını son iki yıldır "KCK operasyonları" adı altında başlattığı gözaltı ve tutuklama terörü ile gösteren devlet, bu gözaltı dalgasına 13 Şubat'ta bir yenisini ekledi. Daha önce siyasetçileri, gazetecileri, avukatları hapisaneye dolduran erkek egemen/faşist devletin hedefinde bu kez örgütlü kadınlar vardı.

➤ Sayfa 12

"Taksim Projesi"

"Taksim Projesi" milyonlarca emekçiyi yerinden eden büyük bir planın belki de en görünür-popüler resmini ifade ediyor.

Taksim'de trafiğin yeraltına alınarak rahatlatılacağı söyleniyor. Peki, trafik yeraltına alınırken başka neler değişecek meydana? Proje ile ilgili Mimarlar Odası Danışma Kurulu Sekreteri **Mücella Yapıcı** ile görüştük.

➤ Sayfa 28

MİT müsteşarı Hakan Fidan başta olmak üzere MİT'çilerin "KCK operasyonları" kapsamında ifadeye çağrılması son haftalarda gündemin baş konusu haline getirildi. Cemaat ile AKP'nin arasının açıldığına dair onlarca olasılık tartışıldı.

Tartışmalar devam ederken, "bir taşla beş kuş vurma" derdinde olan devlet, halkın örgütlü ve ilerici güçlerini küçük düşürmek, itibarsızlaştırmak ve güvensizlik yaratmak için yeni oyunlar peşinde. Bunun bir örneğini "KCK'nin MİT tarafından yöne-

tildiği" iddialarında görebiliyoruz. Daha önce çeşitli devrimci örgütler için benzer oyunlar oynayan devlet, "Devrimci Karargah" davasına Hanefi Avcı gibi halk düşmanı isimleri yerleştirerek "devrimciliğe" karşı itibarsızlaştırma girişimlerinde bulunmuştu.

İçinde halkın yer aldığı tüm örgütlü ve ilerici güçlere yönelik bu saldırı, halk düşmanlığının bir göstergesidir. Bataklığa gömülen devletin etrafa sıçratığı çamurdur. Halkın örgütlü ve ilerici güçleri sizinle aynı bataklığa girmez!

gündemler

Arslanlı işçileri eylemde

İstanbul Hadımköy'de bulunan **Arslanlı Örme Fabrikası** patronu, yüzlerce işçiyi işten çıkardı. Ödeme sözünü tutmayan patronu protesto eden işçiler fabrikayı bastı ve eylemler düzenledi. İşçilerden dinleyin!

➤ Sayfa 4-31

DİSK Genel Kurulu

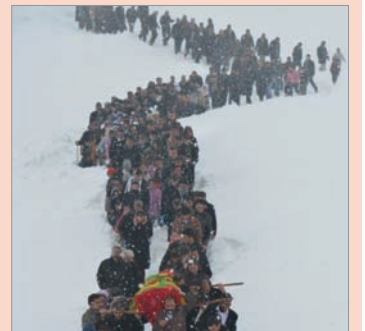
DİSK'in 14. Genel Kurulu 10-11-12 Şubat tarihleri arasında gerçekleşti. Genel kurulun en önemli göstergesi DİSK'in sınıf mücadelesine ilişkin ne tür iddialar taşıdığı oldu.

➤ Sayfa 5

"Ey şehid..."

TC'nin cenazelere tahammülsüzlüğü oldukça artmış durumda. Çünkü devlet yalnızca gerillayı bedenen yok etmeyi değil, gerillayı sahiplenme bilincini de imha etmeyi amaçlıyor.

➤ Sayfa 10

Egemenler cephesinde sıcak gündem

MİT

İktidar alanları için egemenlerin kendi içindeki çatışma ve rekabetten halk yararına hiçbir zaman iyi bir şey çıkmamıştır, çıkması olasılık dahilinde de değildir.

Geçtiğimiz hafta İstanbul KCK soruşturmasını yürüten Özel Yetkili Savcı tarafından MİT eski müsteşarı Emre Tanner, müsteşar yardımcısı Afet Güneş, görevli iki MİT mensubu ve MİT müsteşarı Hakan Fidan için yakalama emri çıkartılarak ifadeye çağırılması ülke gündemine abartısız bomba gibi düştü.

Kuşkusuz, bu sürece gelinceye kadar bir süredir MİT gündeminin çeşitli vesilelerle ve özellikle medya tarafından ısıtıldığını söylemek mümkün ama yine de işin başbakanlığa bağlı çalışan teşkilatın üst düzey görevlileri için (üstelik de KCK soruşturması kapsamında) yakalama emri çıkartılmasına kadar uzanacağı pek de tahmin edilen bir durum değildi. Üstelik tam da Suriye gündeminde daha somut olarak bir saldırı/müdahale olasılığı tartışılırken ülkenin en üst düzey istihbarat teşkilatına yönelik bu "operasyon" şaşırtıcıydı. (Koskoca istihbarat teşkilatından habersiz kuş uçuyordu yani!) Elbette bu duruma hiç şaşırmayanlar vardı, ama onların da zaten bu projenin direkt yürütücüleri ve propagandacıları olduğu için öngörülül olduklarını söylemek mümkün değil.

Şaşırtıcı olan nedir?

Bilindiği gibi Kürt ulusal hareketine yönelik esasta 2009 yerel seçimlerinden itibaren başlatılan, son bir buçuk yıldır ivmesi artırılan ve adına "KCK operasyonları" denilen pervasız bir saldırı yürütülmekteydi ve bu da "Terörle" Mücadele Kanunu kapsamında, özel yetkili mahkemeler tarafından ve özel yetkili savcılar eliyle gerçekleştirilmekteydi.

Bu zamana kadar çok "başarılı" soruşturmalara ve operasyonlara imza attığı ifade edilerek savunulan bu savcılarının, aniden "talihsiz ve üzücü" (A. Gül), ayrıca hükümetin bile "aklıyla izah edemediği" (Bülent Arınç) bir şekilde MİT'i hedef tahtasına koyması, "AKP'nin kendi içindeki savaş" yorumlarına neden oldu. Hatta Frankeştayn benzetmeleri de ilk elden verilen tepkilerdendi.

Bu gelişme karşısında devletin dengeleri ise altüst oldu denilebilir. Haberin duyulmasının hemen ardından Ankara'da bir görüşme trafiği jet hızıyla gerçekleşti; Hakan Fidan ifadeye gitmek yerine C.başkanı Gül ile görüşürken, Erdoğan ise Adalet Bakanı Sadullah Ergin ve Genelkurmay Başkanı Özel ile görüşüyordu.

Nihayetinde hükümet cephesinden ilk adım geldi; İçişleri Bakanlığının tali-

matıyla İstanbul KCK operasyonlarını yürüten "Terörle" Mücadele Şube Müdürü Yurt Atayün ve İstihbarat Müdürü Erol Demirhan görevlerinden alındılar. Hakan Fidan yasası olarak anılacak olan kurtarma yasası jet hızıyla kabul edildi. Yani tüm şaşkınlık görünüşüne karşın çok da beklenmeyen bir durum olmadığı bu hızlı hamlelerle anlaşılabilir.

Şaşırtıcı olmayan olasılıklar

MİT-PKK görüşmelerinin faili meçhul bir şekilde ortaya dökülmesi, Uludere'de özellikle Taraf yazarı Mehmet Baransu'nun iddialarıyla faturanın "yanlış istihbarat verdiği" iddiasıyla MİT'e kesilme çabası ve yine başta Taraf gazetesi olmak üzere çeşitli köşe yazarlarının KCK içinde MİT'in ajanlarının "istihbarat vermeme", "eylemlere katılma" gibi iddialarını dillendirmeleri ve son damla olarak ifadeye çağırma krizi MİT üzerinden bir iktidar mücadelesi olduğunun göstergeleri olarak değerlendirilebilir.

Özellikle de yine F. Gülen'e yakın yazarların hükümete gönderdiği mesajlar bu noktada önemli veriler olarak kabul edilebilir. AKP'nin iki şube müdürünü görevden alma hamlesi "KCK'yi çökerten iki şube müdürü" başlığıyla yer bulurken, en net mesaj Zaman gazetesi yazarı Ali Bulaç'tan geldi. "Akıllı tüccar, kazanan ve kazandıran tüccardır. 'Rabbena hep bana' diyen tüccar bir-iki defa kazanır, ama eninde sonunda kaybeder" sözleriyle AKP'ye ayar çeken Bulaç, ayrıca direkt olarak "sizi kim iktidara taşıdı" diyerek de bir hatırlatma yaptı yazısında. Zaten bir süredir başbakanla kavgaya tutuşan Ahmet Altan ise daha açıktan tehditlerini savurdu: "AKP iktidarı 'ustalaşmak' ile 'pişkinleşmek' arasındaki farkı iyi tartmalı bence, bu olaylar karşısındaki aldırılmazlık, ustalığı değil pişkinliği gösteriyor, **bu kadar pişerseniz, sizi çitir çitir yerler.**"

Ancak tüm bu ipuçlarına karşın meseleyi sadece bir siyasi iktidar savaşı olarak değerlendirmek eksik kalır. İşin elbette Ortadoğu politikaları açısından AKP'yi "süpürmeyip kullanan", BOP eşbaşkanlığına getiren, özellikle Kürt ulusal hareketine karşı mücadelesinde AKP'nin yanında olduğunu sıklıkla dile getiren ABD ve diğer emperyalistler güçler cephesi var. Ki esas mesele de bu.

1 Ocak 2012 itibarıyla daha önceden Genelkurmay'ın kontrolünde bulunan Türkiye'nin en büyük elektronik dinleme tesisi olan Genelkurmay Elektronik Sis-

temler Komutanlığı'nın ('Bayrak' Garnizonu'nun) sahip olduğu teknolojik altyapının MİT'e devredilmesi, emperyalistlerin (ve İsrail'in) de gözünü MİT'e çevirmesine neden oldu. "Afganistan'dan Somali'ye kadar kriptolu haberleşme ve tüm Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu ve en önemlisi Türkiye'de elektronik izleme ve dinleme kapasitesine sahip uydu ve yer sistemleri"ne sahip olan MİT'in "değeri" emperyalistler nezdinde de artmış bulunmakta. Tam da Suriye gündemi ısınmışken, bu kurumun tam denetimi de önemliydi.

Her zamanki felsefe: Bir taş, beş kuş!

Devletin tepesinde işte "kimin eli kimin cebinde" misali gelişmeler yaşanırken tek mesele MİT'e hakim olma meselesi olmayacaktı elbette. Diğer yandan MİT'e vururken, Kürt ulusal hareketini itibarsızlaştırmaya, güvenilirliğini zedelemeye de özenle dikkat edilecek, atılan taşla vurulan kuşların sayısı artırılmaya çalışılacaktı.

MİT özgülünde yapılan haberlerden, yorumlardan çıkan sadece Gülen-AKP çekişmesi değil, aynı zamanda ve belki daha da önemlisi KCK'nin neredeyse bir ajan örgütü olduğu iddiası, KCK'yi MİT'in yönettiği senaryosudur. Tartışmalar da bu senaryo üzerinden yürütülürken, halkın bilinci "kesin bir yargı" olarak manipüle edilmektedir.

İkincisi, PKK ile devlet arasındaki görüşmeler PKK ve MİT arasındaki görüşmeler olarak yansıtılarak devletin ulusal hareketi tasfiye amacıyla dahi olsa PKK ile görüştüğü gerçeği ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Nitekim başbakan da Oslo görüşmelerinin kayıtları ortaya döküldüğü zaman AKP'nin payını da gözlerden saklamaya çalışarak "PKK ile devletin görüştüğünü" ilan etmişti. Murat Karayılan da (her ne kadar ayrıntıları açıklamamış olsa da) verdiği röportajda

"Biz MİT'le değil, devletle görüşmeler yaptık. Bizimle görüşme yapan heyet, hiçbir zaman, 'Biz MİT'çiyiz, MİT olarak sizinle görüşmeye geldik' dememişlerdir. TC devleti adına görüşme yapan heyetler olarak tanınmışızdır. O heyetin içinde kimin MİT mensubu, kimin başka kurumun mensubu olduğunu biz bilemeyiz ama bizimle devletin bilgisi dahilinde ve devlet adına masaya oturan heyetlerle görüşmeler yaptık" diyerek bu yalanı teşhir etmiştir.

Ve son olarak, yine "mağdur" pozisyonuna giren başbakan, primini yükseltmeye çalışmaktadır bu olay üzerinden. Hükümete yakın çevreler de bu çekişmeyi Kürt sorununu diyalogla çözmek isteyenlerle askeri konseptte geri dönmek isteyenler arasında yaşıyor göstererek AKP'yi aklamaya çalışmaktadır.

Hatta bu çekişmeden "demokrasi" beklentisi içine girenler dahi mevcuttur. İktidar alanları için egemenlerin kendi içindeki çatışma ve rekabetten halk yararına hiçbir zaman iyi bir şey çıkmamıştır, çıkması olasılık dahilinde de değildir. Zira sadece bir örnek olarak KCK operasyonu dahilinde MİT üzerinde çekişme yaşanırken ülkenin birçok yerinde KCK operasyonu adı altında demokratik güçlere saldırı hız kesmeden devam ediyor, pervasızlığından hiçbir şey yitirmiyordu.

Egemenler cephesinde bu çelişki ve çatışmalar kimi zaman taraflar değişse de devam edecektir. Son hamlelerden sonra durum biraz daha yatışmış görünse de AKP'nin ipi çekilmeye başlanmıştır demek abartılı olmayacaktır. Bir seçimlik ömrü kalmış olan Erdoğan ve AKP'nin yerine gelecek olanlar da onun 10 yıldır "başarılı" bir şekilde yürütmüş olduğu halka karşı saldırıda ve emperyalistler karşısında uşaklıktaki ustahgını sürdürecektir.

“Biz hakkımız olanı istiyoruz!”

İstanbul: Yine bir hak gaspı ve bu duruma karşı örülen direniş duvarı. Her men her gün yaşanan hak gaspları devam ediyor. İşçilerin maaşları ödenmiyor, sosyal hakları tırpanlanıyor ve ellerinden alınmaya çalışılıyor. **Arslanlı Örme Fabrikası** da bir örnek. Yaklaşık iki ay önce “iflas” ettiği için kapatılan işyerinin sahibi işçilere kıdem tazminatlarını 15 gün sonra vereceğini söylemesine rağmen sürekli ertelemiştir.

7 Şubat günü işçiler bu oyalamaya dur demek ve haklarını almak için saat 13.00’te 85 kişiyle fabrikada oturma eylemi yaptılar. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak direniş alanına giderek röportaj yaptık.

Özgür Gelecek: Kaç yıldır burada çalışıyordunuz?

Murat Turan: 2000 yılından beri çalışmaktayım.

- Bize fabrikanın kapatılış sürecinden biraz bahsedermisiniz?

- Bu süreç 12.06.2011’de sonuçlandı. Patron bize ekonomik nedenlerle fabrikeyi kapatacağını tebliğ etti ve yazılı ihbar geldi posta yoluyla. İş akitlerimiz 12.06. 2011 tarihinde sonlandı. Ve bize kıdem tazminatlarımızı ödeyeceğini taahhüt etti. Ardından bizden 15 günlük bir süre istedi paralarımızı ödemek için. Biz de karşılıklı güven olduğu için bekledik. Ama şu anda mağdu-

ruz. Bir an önce hakkımızı almak istiyoruz. İhbarlarımızı, kıdem tazminatlarımızı ve 2011-2012 yılına ait ikramiyelerimizi istiyoruz. Patron vereceğini söylüyor ama süreç gittikçe uzuyor. Bugün bankayla bir kredi anlaşması varmış. Krediyi sonuçlandırmamış ve ne kadar da süreceğini bilmiyormuş.

Benim gibi uzun yıllardır burada çalışanlar var. Biz toplam 900 işçiyiz. Hepimiz toplu olarak çıkarıldık. Medyaya hiç duyuramadık sesimizi. Zaten Çalışma Bakanlığında herhangi bir şey yok. Nereye gittiysek, başvurduysak hiçbir soru sorulmadı. Zaten ilgilenmiyorlar. O yüzden siz basından arkadaşların, kamuoyunun desteğini de alır ve birlikte hareket etmeyi sağlayabilirsek seviniriz. Sesimiz daha çok duyulur.

Çalışan işçilerden biri; Ben burada çalışmıyordum. Davutpaşa’daki fabrikasında çalışıyordum. Burada 650 işçi çalışıyordu. Biz 12 saat çalışıyorduk vardiyalı. Fabrikanın; Şişli’de, Zeytinburnu’nda ve birkaç yerde daha mağazası var. Üretim durdu ama mağazalar satışa devam ediyor. Patron diyor ki; “biz şu an kredi peşindeyiz. Halledemediği için de süreç uzuyor.” Türkiye koşullarında ne kadar maaş alabiliyoruz? Kiracıyız, bankadan aldığımız kredilerimiz var, faturalarımız var. Kısacası biz bu sürecin uzamamasını istiyoruz. Bize net ve tatmin edici bir cevap versinler. Basından ricamız bizleri yalnız bırakmayın. Bu mücadele bütün emekçilerin mücadelesi.

Hüsnü Hakan Dikici: 12 yıldır Arslanlı’da çalışıyorum. Ben arkadaşın söylediklerine eklemeye çalışıyorum. Bu süreç 5 yıldır devam ediyordu. 5 yıl önceden kriz ortamıyla başladı. Sürekli düzelecek-

lardı.

Halaskargazi Caddesi üzerinde bulunan Şişli Etfal Durağı’nda bir araya gelen işçiler adına açıklamayı **Temam Araç** okudu. Bazı işçilere küçük meblağlarda para ödeyerek kendilerini susturamayacaklarını belirten Araç’ın ardından işçiler, Şişli’den Taksim’e bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Galatasaray Lisesi’ne kadar yürüyen işçiler, burada bir açıklama daha gerçekleştirdiler. Açıklamanın ardından Taksim Tramvay Durağı’nda gerçekleşen **HDK Kadın Meclisi**’nin eylemine de katılan işçiler, burada BDP Milletvekili Sebahat Tuncel’le görüştiler. Tuncel, işçilerin sorununu gündemleştirerek meclise taşıyacağını söyledi.

diye diye geçirdi patron. Biz diyoruz ki çıksın ortaya somut bir şekilde “arkadaşlar ben sizin paranızı şu gün vereceğim veya vermeyeceğim” desin. Biz de ona göre hareket edelim, başımızın çaresine bakalım.

Sebahattin Şerbetçi; Arkadaşlarla karar verdik. Patronun şu anki tutumu pohpohlamak. “Gidin buradan” diyor, “kadınlar bu saatte yola düşmesin” diyor. Oysa buradaki kadınlar bizim kardeşimiz, biz kalıyorsak onlar da kalır, hiç önemli değil. Biz de diyoruz ki paramızı almadan gitmeyeceğiz. Patron sabahtan beri sadece kendi sorunlarını anlatıyor. Harçlık vererek bizi oyalamaya çalışıyor.

İşçiler “Şimdi biz patrone harçlık alalım, eee tamam, evdekiler ne yapacak peki? Bizlerin mağduriyeti sadece kişisel değil. Aile bireylerimizde mağdur. Çocuk okutuyoruz bir minibüs parasını ve harçlıklarını vermemiz gerekiyor, nasıl vereceğiz? Sürekli buraya gel git yaparak iş de arayamıyoruz. Biz burada hakkımız olanı istiyoruz, fazlasını değil” sözleriyle direnişe nasıl baktıkları açıklıyorlar.

Arslanlı Örme Fabrikası’nda alışık olmadığımız bir süreç yaşanıyor. Ege-menler her zaman daha çok büyümek için işçileri bir basamak olarak kullanıyor. Ellenden haklarını alarak, emeklerinin karşılığını vermeyerek mal varlıklarını genişleterek yeni sömürü alanları açıyorlar. Bu durumda tek mağdur işçi ve emekçiler oluyor. Arslanlı işçileri ne ilk ne de son yani.

Akşam saat 20.00 civarında patronla son yaptıkları görüşmenin ardından işçiler bir tarih üzerinde anlaşarak evlerine geri döndüler. Ama bu tarihi sadece sessizce beklemeyeceklerini eylemler yaparak bir 15 gün daha ertelenmesine izin vermeyeceklerini dile getirdiler.

İşçiler Şişli’de eylemde

İstanbul: Arslanlı Örme işçileri, Şişli Etfal’de bulunan **Arslanlı Toptan Satış Mağazası** önünde bir açıklama yaparak tazminatlarını alana kadar direnişlerini devam ettireceklerini söylediler. İşçilere destek için biz de **Partizan** olarak oradaydık. İşçiler “parasızlık ve iflas” nedeniyle fabrikeyi kapattığını söyleyen patronun mağazasının açık olmasının, yalan söylediğinin göstergesi olduğunu söylüyorlardı. Patronun oğlunun 12 Şubat’ta Çırağan Düğün Salonu’nda düğünü olduğunu söyleyen işçiler, düğünün kendi paralarıyla yapıldığını ve patronun “parasızlık” gerekçesinin anlamı olmadığını anlatıyor-

Hey Tekstil işçileri valilik önündeydi

İstanbul: 9 Şubat günü Hey Tekstil’den atılan 420 işçi 3 aylık maaşlarını ve kıdem tazminatlarını alamadıkları için İstanbul Valiliği önünde hakları için eylem yaptı. İşçiler, haklarını alana kadar mücadele edeceklerini belirtti.

“Haklarımız verilsin hiz-

met ödülü geri alınsın” pankartı açan işçiler adına açıklama yapan Melek Sönmez, 9 Şubat günü işten atılan işçilerin 3 aylık maaşları ve kıdem tazminatlarının verilmediğini söyledi.

Hey Tekstil sahibi Aynur Bektaş’ın “İstihdam sağlıyo-

rum, yeni bir yaşam sunuyorum” dediğini belirten Sönmez, fabrikada çalışan işçilerin parasını vermediğini belirtti. Sönmez, “Büyük söylemlerde bulunan Aynur Bektaş, bizlere kreşi, sosyal hakları, güvenceyi, insanca çalışmayı ve yaşamı çok görüyor” dedi. Sönmez ayrıca Aynur Bektaş’ın Kadın Girişimciler Derneği yöneticisi

olduğunu dile getirdi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı’na, İçişleri Bakanlığı’na ve İstanbul Valiliğine çağrıda bulunan Sönmez, “Hey Tekstil işçileri hakkı olanı bırakmayacak. Bizim mağduriyetimizi görün, biz işçiler haklarımızı alana kadar mücadele edeceğiz” dedi.

Trexta’da yeniden direniş

İstanbul: 8 Mart’ın yaklaş-tığı bugünlerde Deri-İş sendikası Trexta’da direniş başlatıyor.

15 Şubat günü Deri-İş sendikasının üyelerinden **Semra Dağ, Esin Kara ve Aysun Kabakçıoğlu** yine “düşük performans” gerekçesiyle işten atıldılar. Gerçek sebep tabii ki sendika faaliyeti.

Sendikanın ev ev gezerek işçileri üye yapması ve geçen ay yapılan maaş zamlarından dolayı işçiler arasındaki huzursuzluk ve yapılan ayrımcılık sebebiyle

işçilerin tepkisinden korkan yönetim bu 3 işçiyi işten çıkardı. İşçiler sendikayla birlikte fabrika önünde direnişe başlama hazırlıkları yapıyor. Çorlu Çerkezköy’de bulunan ve çoğunluğunu kadınların oluşturduğu fabrikada kölece çalışma koşullarına karşı işçiler Deri-İş sendikasında örgütlendi.

Trexta patronunun buna tepkisi Ağustos ayından bu yana 20’yi aşkın işçiyi işten çıkarmak oldu. Trexta Nokia, Blackberry, Iphone, Canon gibi büyük uluslararası firmalar için üretim yapıyor, Türkiye’nin en büyük 1000 ihracatçısı arasında, Hadımköy’ün yanı sıra Çin ve Hindistan’da da fabrikaları bulunuyor. Çerkezköy’deki fabrikada ise 600’den fazla işçi çalışıyor. İşçilerin % 75’i asgari ücret, % 90’ı 1200 TL’den az maaş alıyor. Zam keyfi, ayrımcı bir şekilde ve hiçbir kriter gözetmeden yapılıyor. Maaşlar düzenli ve tam ödenmiyor, fabrikada uzun çalışma saatleri uygulanıyor ve mesailer, kıdem tazminatları ödenmiyor, iş sağlığı koşullarına uygun önlemler alınmıyor. İşçilerin yüzde 75’i kadın olmasına karşın fabrikada kreş bulunmuyor.

DİSK Genel Kurulu'nda

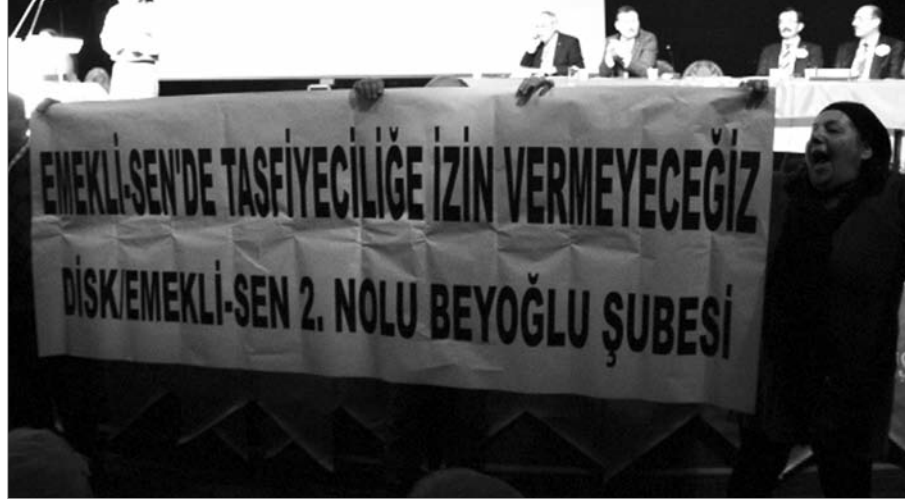
DİSK'in 14. Genel Kurulu 10-11-12 Şubat tarihleri arasında gerçekleşti. Genel kurulun en önemli göstergesi DİSK'in sınıf mücadelesine ilişkin ne tür iddialar taşıdığı oldu. Aslında bunu Genel Kurul öncesi yapılan Genişletilmiş Başkanlar Kurulu'nda toplantısında da görmek mümkündür. Başkanlar Kurulu'nun sonuç bildirgesine işçi hareketinin gerçek sorunları ve DİSK'in bu süreçte üzerine düşen yükümlülükleri yerine genel geçer politik söylemler sınımtaşı adeta. DİSK'in ülkenin ağır politik sorunlarına kayıtsız kalmayacağı ifade edilmekle birlikte aslında ne politik sorunlara ne de işçi hareketinin güncel sorunlarına günün gerçekleri üzerinden nasıl müdahale edileceği konusunda bir mücadele çizgisi görülüyordu.

Aslında Genel Kurul'dan beklenti DİSK'in işçi sınıfı içerisinde nasıl yeniden bir güç haline geleceğini açıkça tartışmak ve konfederasyonun buna göre tepeden turnağa yeniden nasıl örgütleneceği idi. Yani sınıfın örgütsüzlüğünü esas alan örgütlenme ve mücadele stratejilerini tespit edip, sadece işkolu toplu sözleşmelerine dayanan sendikal çizgi yerine devrimci bir sendikal örgüt olabilmenin yol ve yöntemleri idi. DİSK'in önündeki temel sorun buydu. DİSK, bu sorunun cevabını doğru biçimde verip, gereğini yapmaya başladığında **gerçek anlamda** DİSK olabilir ve ülkenin bütün temel meselelerinde ciddi bir taraf haline gelebilirdi.

Bu konuda özellikle son dönemlerde DİSK'te merkezi düzeyde yapılan bir şey var mı? Yok! Son Başkanlar Kurulu bildirgesinde yeni mücadele stratejisine ilişkin bir açılım var mı? Yok!

DİSK kitleleri 12 Eylül sonrası bugüne kadar şiire atıfta bulunarak söylersek ("Ben senin beni sevebilme ihtimalini sevdim"); "Ben senin yapabileme ihtimalini sevdim" demeyi sürdürecektir mi? Bu-

geleneksel sonuç mu? mücadeleci irade mi?

gün DİSK'in 1980 öncesi efsaneleriyle avunmaya devam edenler artık şunu görmelidir: Sınıf mücadelesi yanbaşı-mızda gürül gürül akıp gidiyor. Güvencesizleştirilen, örgütsüzleştirilen, yok-sullaştırılan milyonlarca işçi sefalet koşullarında hayatta kalmaya çalışıyor. DİSK bu kavganın tam da göbeğinde yer alması gerekirken hala **resmi sendikacılık** yaparak, kendi tüzüğünü bile bir önceki dönemin koşullarından kurtarma iradesini bile gösteremeyerek hayatın gerçek dinamiklerinden hızla uzaklaşmaktadır.

Nereye kadar idare edeceğiz?

Sonuç olarak; DİSK Genel Kurulu'nda da "parası olan sendikaların" yönettiği bir DİSK yönetimi oluştu. Bunun dışındakiler yani mücadele edenler (örneğin Dev Sağlık-İş) liste dışına itilmiştir. Bu tabloya bakarak Aralık ayında yapılacak Türk-İş Genel Kurulu'nda da benzeri bir sonuç alınabileceğini tahmin etmek güç değil. Paraya göre delege seçimi DİSK'te görüldü. Dev Sağlık-İş TİS'li üyesi olmadığı için 2 delege ile katılabildi. Oysa DİSK'te fiili meşru mücadele konusunda en ileri noktada yine Dev Sağlık-İş durmaktadır.

Kuşkusuz bu şekilde bir süre daha mücadele değil ama *idare* edilebilir.

Halihazırda sendikal hareketi zorlayan bir işçi hareketi bulunmamaktadır. Öyle olunca kim ak kim kara anlaşılacaktır. Ancak bizler şu soruyu sormalıyız: "İdare mi edeceğiz?" yoksa "irade mi koyacağız?"

Zira sınıf hareketinin kendine bir yol bulmaya çalıştığı bir dönemi yaşıyoruz. Bir taraftan yaprak kımıldamıyor gibi görünüyor ama diğer taraftan elinizin değdiğiniz her yer mücadeleye yanıt veriyor. "DİSK'in eli, önümüzdeki dönem sınıf mücadelesinin nabzının attığı her işyerine, her organize sanayi bölgesine, her işçi mahallesine değecek mi değmeyecek mi?" sorusuna karşı Genel Kurul'da geleneksel yola devam kararı çıktı.

Yeni bir sınıf hareketinin gökten zembille inmeyeceğini bildiğimize göre elimizdeki olanakları en iyi şekilde kullanmak ve mücadelenin hizmetine sunmak gerekiyor. Bu nedenle DİSK'in önümüzdeki dönem işçi hareketine yapacağı doğru müdahaleler son derece önemlidir. Bunun için DİSK'in "idareci sendikacı" zihniyetinden hızla uzaklaşarak kendi bünyesindeki tüm dinamikleri taşıyarak varolan sınıf dinamizminin DİSK'e egemen olması sağlanmalıdır.

Hava işkoluna grev yasağı

Geçtiğimiz günlerde meclisten geçen Toplu İş İlişkileri Yasası'nda, hava ulaşımında özel grev kısırlılığı hükmü ilave edilmesine Hava-İş tepki gösterdi. Hava-İş Sendikası hükmü, "Yeni bir grev yasağı" olarak değerlendirdi.

Hava-İş Sendikası yaptığı açıklama ile Toplu İş İlişkileri Yasa taslağında hava iş kolunda grev yasağı getiren düzenlemeye tepki gösterdi. Hava-İş'ten yapılan açıklamada, "Türk-İş'in de onay verdiği iddia edilen Toplu İş İlişkileri Yasası'nda hava ulaşımına özel grev kısırlılığı hükmü ilave edildi. AKP Hükümetince Kanun Tasarısı olarak Meclise sunulan Toplu İş İlişkileri Yasası'na son anda yeni bir grev yasağı konuldu" denildi. Bu tasarı ile bir grev durumunda patronların faaliyetlerinin yüzde 40'ını sürdürmesine olanak tanınmıyor. Bu durum fiilen grev hakkının ortadan kaldırılması anlamına geliyor.

Tasarının Grev ve Lokavt uygulaması başlıklı 64. maddesine eklenen 6. fıkra şöyle: "Hava ulaşım alanında faaliyet gösteren işyerleri ve işletmelerde grev esnasında işveren faaliyetlerinin yüzde kırkını sürdürebilir. Bu durumda çalışacak işçilerin sayısı, niteliği ve çalışma yerleri işyerinde veya işletmede çalışan işçi sayısına göre işveren tarafından belirlenir. Bu hükmün uygulanmasında listenin tespiti, ilanı, işçi sendikasına tebliği ve listeye itiraz usulü hakkında 65. maddenin ikinci fıkrası hükümleri uygulanır."

Türkiye Büyük Sağlık Hakkı Meclisi kuruluyor

Kartal: Sağlık emekçileri, **Türkiye Büyük Sağlık Hakkı Meclisi'nin** kuruluşunu ilan edeceklerini açıkladı. 9 Şubat günü Türk Tabipler Birliği Genel Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenleyen 12 sağlık örgütü (**TTB, TDB, THD, SES, Dev Sağlık-İş, Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği, Türk Radyoloji Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği, Türk Medikal Radyoteknoloji Derneği, Sağlık Teknisyen ve Teknikerleri Derneği, Sağlık Hizmetleri Sınıfı Çalışanları Derneği, Tıbbi Laboratuvar Teknisyen ve Teknikerleri Derneği, Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanlarının Sözü Sendikası**), AKP hükümetinin sağlık alanında yarattığı yıkıma karşı biraraya geldiklerini ifade ettiler. Kurumlar adına açıklama yapan SES Genel Başkanı **Çetin Eroğlu** hastaların ve hasta yakınlarının sorunlarının kaynağında sağlık emekçilerini gördüğüne dikkat çekerek halkın soyulmasına olanak veren bu sisteme karşı meclisler kurmaya başladıklarını ifade etti. Eroğlu, tüm topluma, siyasi partilere, sendikalara, meslek örgütlerine, derneklere, muhtarlara ve yurttaşlara sağlık hakkı için bir araya gelme çağrısında bulundu.

Kara tabloya 4 çentik daha:

KESK eylemine polis saldırısı

Mersin: KCK operasyonunda KESK'e üye 15 emekçinin gözaltına alınmasını yürüyüşle protesto etmek isteyen, çeşitli sendika üyeleri, devrimci ve demokrat kitle polisin saldırısına

uğradı. "Baskılar, cezalar KESK' i susturamaz" pankartıyla yürüyüşe geçmek isteyen kitleye izin vermeyen polis daha sonra BDP il binası önünde bir araya gelen kitleye biber gazı ve joplarla saldırıya geçti. Burada yaşanan arbedede aralarında SDP, DGH, TÖP, Öğrenci Kolektifleri, YDG ve sendikacıların da bulunduğu yaklaşık 40 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında YDG okuru olan **Metin Özken** de yer alıyor.

Erzurum ve Uşak'ta 4 işçi hayatını kaybetti

İzmir: Tüm kurumlarıyla kâr odaklı olarak varlık sürdüren düzen ve onun efendileri, işçi katliamlarına devam ediyor.

Temel odak kâr etmek olunca, işçinin sağlığı ve güvenliği ise ikinci sınıf olarak kalıyor. Yaşanan örnekler canlı tanıklar olarak karşımızdadır. Tuzla'da kum torbası olarak kullanılan işçiler, madende göçük altında kalanlar, kot taşlama işçileri ve daha onlarcası... Son yaşanan örnekler de; durumu özetler niteliktedir.

Erzurum Aşkale'de çimento fabrikasındaki fırın tuğlasının bakımlarını yapan mühendis **Serkan Türkoğlu** (29) ile işçiler **Kadir Şen** (27) ve **Fethullah Güzel**'in (29) üzerine, kazara yüksek sıcaklıktaki çimento malzemesi döküldü. Kadir Şen ve Serkan Türkoğlu yaşamını yitirdi.

Uşak Deri Karma Organize Sanayi Bölgesi'nde yağ üretimi yapan fabrikada buhar kazanı patladı. Patlamada **Ahmet Akçay** ve **Mehmet Birlik** isimli iki işçi yanarak can verdi.

Yine CHP'li belediye, yine...

Ankara: Sosyal-İş üyesi Belde A.Ş. işçileri, patronun toplu iş sözleşmesinin gereklerini yerine getirmemesi üzerine iş bıraktı.

DİSK'e bağlı Sosyal-İş sendikasının örgütlü olduğu Çankaya Belediyesi Belde A.Ş. işçileri daha önce mücadele ile kazanmış oldukları haklarının ödenmemesi ve vaat edilen iyileştirmelerin yapılmaması üzerine iş bıraktı.

Sabah saatlerinde Çankaya Belediyesi'nin Kolej binası önünde toplanan işçiler buradan sloganlarla Belediye'nin Maltepe'deki binası önüne yürüdüler. "**Hak gasplarına karşı başkaldırıyoruz**", "**Belde işçisi kazanacak**" dövizleri ve sloganlarıyla gerçekleştirilen yürüyüş sonrasında Belediye binası önündeki basın açıklaması gerçekleştirildi.

Sosyal-İş Ankara Şube Başkanı **Murat Bozbeyoğlu** burada işçiler adına yaptığı açıklamada bugün burada olma nedenlerinin daha önceki fiili ve meşru mücadeleleri sonrasında kazanmış oldukları TİS'in imzalanması, Belde A.Ş. işçilerinin birikmiş sorunlarının çözüleceği beklentisi olduğu vurguladı. Bozbeyoğlu "*lakin beklenti ve umutlarımız kısa sürede boşa çıkmış, birikmiş sıkıntı ve sorunların çözülmesi bir yana yenileri eklenmiştir. İşveren konumundaki Çankaya Belediyesi ve Belde A.Ş. yetkilileri toplu iş sözleşmesi hükümlerine uymamakta, geriye dönük yasal fark ve alacaklarımız hususunda karşılıklı olarak imzaladığımız protokolleri hiçe saymaktadır*" dedi.

İşçilerin temel ihtiyaçlarını karşılayamaz hale geldiğinin vurgulandığı konuşmanın ardından Belediye ve Belde A.Ş.'ye seslenen Bozbeyoğlu, iş bırakma eyleminin haklı ve meşru bir eylem olduğunu vurguladı. "*Taleplerimiz açık ve net; Maaşlarımız tam ve zamanında yatırılmalı. Geriye dönük alacaklarımız ödenmeli; Toplu iş sözleşmesi yükümlülüklerine uyulsun. Buradan Çankaya Belediyesi ve Belde A.Ş.'ye bir kez daha sesleniyoruz: İş bırakma eylemimiz haklı ve meşru bir eylemdir. Aylardır ücretleri ve hakları tam ödenmeyen Belde A.Ş. işçileri bugün bu hakkını kullanmaktadır. Şunu da bilin ki; Belde A.Ş. işçilerin meşru ve yasal eylemlerini engellemek için kullandığınız işten atma, ihaleye girmeme gibi çirkin tehditlerin hiçbir etkisi olmayacaktır. Belde A.Ş. işçisi işine, ekmeğine, haklarına, sendikasına sahip çıkmaya devam edecektir. Gelin masaya oturalım sorunu çözelim. Eğer masaya oturmazsanız, sorunu çözmek için adım atmazsanız, Belde A.Ş. işçileri ve işçilerin örgütlü gücü olan Sosyal-İş Sendikası eylem ve etkinliklerini daha da güçlü bir biçimde yaşama geçirecektir*" dedi.

Eyleme BDP İstanbul Milletvekili **Levent Tüzel** ve çeşitli devrimci ve demokrat kurumlar da destek verdi. Yapılan konuşmaların ardından eylem halaylarla sona erdi.

Elbistan-Afşin kazasının sebebi AŞIRI KÂR HIRSI

Kartal: Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na bağlı Elektrik Üretim Anonim Şirketi'ne (EÜAŞ) ait olan ve özel sektöre 28 yıllığına işletilmek üzere verilen Kahramanmaraş ili Afşin ilçesindeki Çöllolar Kömür Sahasında, 6 Şubat 2011 ve 10 Şubat 2011 tarihlerinde iki heyelan meydana gelmişti. İlk heyelanda 1 işçi toprak altında hayatını kaybederken ikincisinde ise 11 işçi toprak altında kalmıştı. 2011 yılının en acı "iş kaza"larından biri olan göçüğün yarattığı acının egemenler için bir anlam ifade etmesi beklenemezdi.

"Kaderlerinde bu varmış", "güzel öldüler" şeklinde açıklamalardan da anlayacağımız kadarı ile egemenlerin durum karşısındaki tavırları sistemleşmiş bir zulmün emaresidir. Şilili madencilere atfen "Biz olsak 3 günde çıkarırdık" diyen bakan Dinçer de pervasızlığın tavırların mimarlarından. "3 günde çıkaracak yetiye sahip" olan bu beyler neden halen Elbistan Afşin'de, toprağın binlerce metre derinliğinde kalan işçileri çıkaramadı.

Elbette Afşin'de toprak altında kalan işçilerin neden şimdiye kadar çıkarılmadığı tartışmaları bir yana böylesi bir facia neden meydana geldi sorusuna halen bir cevap verilmiş değil. TMMOB Komisyon üyeleri-

nin yerinde yaptığı gözlem ve araştırma ile havzada 30 yıldan beri yapılan madencilik faaliyetleri değerlendirilerek heyelanın nedenlerini yayımladığı rapor ile açıkladı.

Oldukça uzun olan raporda özellikle heyelanın meydana geldiği bölgenin linyit rezervlerinden bölgenin jeolojik ve coğrafi yapısına kadar olan tüm alan incelenmiştir. Raporda meydana gelen iş kazalarının nedenleri bölgesel incelemeler doğrultusunda açıklanmıştır. Bu doğrultuda yaşanan heyelanı tetikleyen etmenler raporda şu şekilde geçmektedir.

* *Kazanın meydana geldiği tarihte açık işletme sahasının yaklaşık 1000 m genişliğinde 2500 m uzunluğunda ve 130 m derinliğinde olduğu bilgisine ulaşılmıştır. Kaza tarihine kadar yaklaşık 140 milyon m³ toprak kazılmış 26 milyon ton*

kömür üretimi yapılmıştır. Bu rakamlar Çöllolar kömür havzasında bir üretim zorlamasının olduğunu göstermektedir.

* *Sahada açılmış drenaj kuyularının hangi seviyelere kadar açıldığı ve ne kadar su pompalandığı bilinmemektedir. Ayrıca pompalanan suyu havza dışına taşıyacak kanallar toprak içinde açılmış ve sızdırmazlık konusunda hiçbir önlem alınmamıştır.*

* *2011 yılı sonuna kadar yaklaşık 200 milyon m³ toprak kazısına karşılık 12 milyon ton kömür üretilmesi planlanmış olmasına karşın, 60 milyon m³ eksik kazı yapılarak planlanandan 14 milyon ton daha fazla kömür üretilmiştir.*

Rapordan da anlaşılacağı üzere kazaya ve ölümlere sebebiyet veren yine kâr hırsı olmuştur. Gerekli tedbirlerin alınmaması ve üretim süresince insan yaşamını hiçe sayarak elde edilmek istenen azami kâr ölümlerin asıl nedenidir.

TMMOB bu değerlendirmeler ışığında "özelleştirmeler ve taşeronlaşmanın durdurulması, kâr öncelikli ve ucuz işgücüne dayalı çalışma anlayışının terk edilmesi, kazaların önlenmesi için bilimsel ve teknik yatırımların yanı sıra, örgütlenmenin ve sendikalaşmanın önündeki engellerin kaldırılması gibi bir dizi önemli öneri de sunuyor.

Maltepe taşeron kararı; "Zafere dek direniş!"

Kartal: CHP'li Maltepe Belediyesi'nde direnişte olan işçiler direnişlerinin 46. gününde bir dayanışma etkinliği örgütleyerek direnişi sürdüreceklerini ilan ettiler. Kartal Rahmanlar'da gerçekleştirilen geceye, birçok kurum ve sendika da destek verdi. Maltepe Belediyesi ile birçok kez görüşen işçiler bu görüşmelerin artık bir anlamı olmadığını, yaşamın her alanında Maltepe Belediyesi'ni ve onun siyasal anlayışını teşhir edeceklerini belirtiyorlar.

Son olarak **9 Şubat** günü İstanbul Akatlar'daki MKM Kongre Salonu'nda gerçekleşen DİSK'in 14 Genel Kurulu'na da Maltepe işçileri damgasını vurdu. Üç gün süren Genel Kurulun ilk gününde açılış konuşmasının ardından CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ve başta DİSK eski başkanı Süleyman Çelebi olmak üzere CHP'li milletvekilleri işçiler tarafından protesto edildi. Kılıçdaroğlu'nun konuşması sırasında işçiler "**Mustafa değil, işçiler fakir**" şeklinde slogan attı.

Kılıçdaroğlu'nun pervasız söylemleri işçiler tarafından teşhir edildi. Hatırlanacağı üzere taşeronlaşma, özelleştirme ve işten atmalara karşı radikal söylemler sarfeden Kı-

lıçdaroğlu ve nezdinde CHP heyulası işçi kıymında en pervasız belediyelere sahip. Kılıçdaroğlu'nun taşeronlaştırmaya karşı "savaş açan" dili İzmir'de taşeron işçilerin işten atılmasına bu da yetmezmiş gibi saldırılara maruz kalmasına karşın ahraz kesilmişti.

Maltepe işçilerinin protestosu karşısında afallayan Kılıçdaroğlu "*haklısınız, kazanacaksınız ancak ben de burada Türkiye'nin büyük sorunlarını paylaşmak üzere bulunuyorum*" şeklinde konuşmaya çalıştı. İşçilerin eylemine müdahale eden ise sendika yöneticileri oldu. Genel-İş Sendikası 2 No'lu Şube Yönetimi işçilere hakaret ederek saldırıya kalktı.

İşçilere "kimliği bilinmeyen kişiler"ce pus

DİSK Genel Kurulu'nun ardından Maltepe işçileri üzerindeki baskılar artmaya başladı. Son olarak işçilerden **İlhan Yıldırım** 12 Şubat günü evine giderken "kimliği belirsiz kişiler"ce kovalanarak dövülmek istendi. Saldırının DİSK Genel Kurulu'nda yaşananların ardından gerçekleşmesinin tesadüf olmadığını söyleyen işçiler "*saldırını kimin or-*

ganize ettiğini saldırganların kimler tarafından tutulduğunu tahmin edebiliyoruz" diyorlar.

Ankara'ya yürüyüş

İşçiler şimdi seslerini daha da büyütmek için Ankara'ya kadar yürüyeceklerini belirtiyorlar. Gebze'ye kadar sendika ve demokratik kitle örgütleri ile birlikte yürüyen işçiler yol boyunca propaganda çalışmalarını yapmaya hazırlanıyor.

"Karşı Bisiklet"ten işçilere destek

İzmir: Bisiklet kullanıcılarının oluşturduğu "Karşı Bisiklet" grubu Savranoğlu ve Billur Tuz işçilerini ziyaret etti. Sabah saat 10.30'da Bostanlı İskele'den başlayan güzergah öncelikle Savranoğlu'na ve daha sonra Billur Tuz'a yapılan ziyaretlerle son buldu. Direniş alanlarında öncelikle direnişin genel süreci hakkında bilgi alındı, ayrıca Türkiye'de sermayenin emek sömürsünü daha da azgınlığının karşı tek direniş yolunun daha fazla örgütlenmek olduğu vurgulandı. Ardından dayanışmanın devam edeceği vurgulanarak ziyaretler sonlandırıldı.

Tarımda neo-liberal politikalar AKP ile tavan yaptı

1980'lerden bu yana süregelen neo-liberal politikalar dünya çapında emekçiler üzerinde tahakkümün adı oldu. Egemen sınıfların sömürsünü bu politikalar ekseninde sürdürdüğü gerçeği herkesin malumudur. Ekonomik ve sosyal alanda yaratılan yıkım, topluma bir "yenilik" olarak gösterilse de hedef egemenlerin güçlenmesidir. Bu sürecin gerçek yüzünü görmek için giderek artan yoksulluk iyi okunmalıdır.

Çünkü yoksulluk, bir ülkenin gelişmişlik seviyesi ile yakından ilişkilidir. İstisna olan ülkeler dışında, az gelişmiş ülkelerde yoksulluk oranı nüfusun % 40 ile % 80'i arasında ve gelişmekte olan ülkelerde ise % 40'ın altındadır. (**Az Gelişmişlik Sürecinde Türkiye, syf: 143**) Birleşmiş Milletler'in yoksullukla ilgili raporlarında, yoksulluk yapısal ve geçici olarak ikiye ayrılmaktadır. Yapısal yoksulluğun kaynağı olarak ülkenin sosyo-ekonomik ve politik yapısı ve kurumları, bu kurumların ve yapıların uzun dönemli oluşumları ve yapısal yoksulluğun kuşaktan kuşağa geçtiği; geçici yoksulluğun ise dönemsel faktörlerden (mevsimlik işsizlik, enflasyon gibi nedenlerden) kaynak-

landığı ve kısa dönemde oluştuğu belirtilmektedir. Diğer bir deyişle yoksulluğun sınıfsal boyutuna vurgu yapılmaktadır

Özellikle son 10 yıl için bu politikalarla birlikte artan sömürünün tarım alanlarına yansması ve buralarda artan yoksulluk ise dikkat çekicidir.

Son yıllarda Dünya Ticaret Örgütü ve diğer uluslararası kuruluşlar aracılığı ile küçük tarım işletmelerine savaş açılmış ve bunun sonucunda tarımın tasfiyesi hızlanmıştır. Bu süreç 1980 sonrası neo-liberal politikaların, dünyada küresel boyutta uygulanması ile artarak devam etmiştir. Bunun sonucunda kırdan kente yüksek oranlarda göç başlamıştır. Dünyada 1.2 milyar yoksul insanın % 75'ini oluşturan yaklaşık 900 milyonluk nüfusu, kırsal kesimde yaşamaktadır ve bunların tamamına yakınının temel geçimini tarım ve tarımla ilgili alanlar oluşturmaktadır.

Genel olarak baktığımızda tarım, az gelişmiş ülkelerde temel ekonomik faaliyeti oluşturmaktadır. Tarım ve tarımsal ürünler, en büyük ihracat kalemleridir. Tekellerin bu alana yönelmesinin esas nedeni ise en az

fabrikalar kadar ciddi üretim, ihracat ve ithalat alanı olmasıdır. Bu anlamıyla egemenlerin bu alana kayıtsız kalması imkânsızdır. Saldırıların Türkiye ayağında ise ciddi bir yıkım söz konusudur.

Tasfiye için tam gaz

Türkiye tarımında durum giderek daha vahim bir hal almaktadır. AKP hükümetiyle birlikte tavan yaptı diyebiliriz hatta. AKP döneminde; Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri'nin piyasadaki rolü sıfırlandı. Fiskobirlik'i devre dışı bırakmak için TMO'ya fındık aldırttı ve kongreye gitmeye zorlayarak istediği biçimde yönetimi değiştirdi.

Canlı hayvan ithala-

tına izin vererek küçük hayvan yetiştiricilerinin iflasını hızlandırdı. Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'ndaki "Köyişleri"ni kaldırarak köylüye hizmet edilmesinden tamamen vazgeçildi. Bitki ve insan sağlığı için tehdit içeren GDO'lu ürünlerin girişine izin verdi. Akarsularda 2000'den fazla HES'in yapımına izin vererek binlerce üreticinin tarımsal üretimde kullanacağı suya erişim hakkını elinden aldı. "Sulama Birlikleri Kanunu"nu çıkartarak tarımsal su kaynaklarının kullanımını büyük tarım arazisi sahiplerinin lehine yeniden düzenledi.

Hal Kanunu'nu düzenleyerek Belediyelerin denetiminde olan hallerin özelleştirilmesinin önünü açtı. Köylerin mera ve otlaklarının özelleştirilmesi ve satılmasına dönük yasa çıkartıldı. Bu saldırıların karşılığı ise az önce de belirttiğimiz gibi yoksulluğu ve beraberinde tarım alanlarının ve üretimlerinin azalmasına neden oldu.

Yoksulluğun haddi hesabı yok

Gerçekliği yansıtmada yetersizliği ile birlikte TÜİK'in verilerine göre Türkiye'de yoksulluk sınırının altında yaşayan insan sayısı 30 milyon civarındadır. Kırsal alanda yaşayan ve geçimini tarımla sağlayan nüfusun büyük bir bölümü yoksulluğun altında yaşıyor. Özellikle tarım işçisi olarak çalışanların önemli bir bölümünün asgari ücretin altında ve sigortasız çalıştığı dikkate alınrsa, kırsal kesimde yoksulluğun ne derece önemli boyutlarda olduğu daha net ortaya çıkmaktadır.

Tarımın tasfiyesine yönelik bu saldırıların daha da artacağı gün gibi ortadadır. Tarımsal destekleme politikaları desteklemelerin ortadan kaldırılmasını ön görmekte ve devlet de buna uygun olarak politikalar gerçekleştirmektedir. Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, Avrupa Birliği ve ABD'nin uluslararası politikaları ile biçimlenen tarım politikaları; küçük üreticiyi ve köylü nüfusunu etkilemekte ve bunları yoksulluğa, işsizliğe, göçe ve sigortasız çalışmaya zorlamaktadır. (**Küreselleşme ve Tarım Politikaları, Abdullah Aysu/karasaban.net**)

Fındık üreticisinden piyasaya boykot

Kartal: Devletin tarım politikaları nedeniyle zor bir süreç yaşayan fındık üreticisi yeni bir saldırı ile karşı karşıya kaldı. Yaratılan spekülasyon nedeniyle fındık serbest piyasaya düştü. 7.30 TL'ye satılan fındık 6.70 TL'ye düştü. Bu fiyat karşısında piyasaya bir çuval fındık dahi vermeyeceklerini belirten TMO (Toprak Mahsulleri Ofisi) "gerekirse biz piyasaya fındık süreriz" diyerek üreticiyi tehdit etmekten geri kalmadı.

Konuya ilişkin açıklama yapan Giresun Ziraat Odası Başkanlığı "TMO'nun 4 yıllık eski fındığına güvenenlere bir ders vermeliyiz. Evet, bugün birlik olma günü. Biz üreticiler olarak fındık fiyatları 7 liranın üzerine çıkana kadar fındık satmayacağız. Tüm kamuoyuna bir çiftçi sözü olarak beyan ederiz" dedi.

Plazalara geçit yok!

H. Merkezi: SES Bakırköy Şubesi üyeleri, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Eğitim Araştırma Hastanesi'ndeki en büyük arazinin hastaneden devlet tarafından alınarak, yeni yapılar kurulmak istenmesinin amaçlanmasına karşı hastane önünde basın açıklaması yaptı.

SES üyeleri adına açıklama yapan Dr. **Baki Arpacı**, 15 Ekim 1924 tarihli kararname ile hastalar için tahsis edilen arazinin bir rant kavgasına feda edildiğini belirtti. Arpacı, "Bu arazi, bu hastane herkesindir. Buranın mülkü, tapusu, başta hastalar, çalışanlar ve Bakırköy halkı olmak üzere tüm vatandaşlara aittir" dedi. Hastanenin eski bir geçmişe sahip olduğunu ifade eden Arpacı, "Hastanemizde plazaların yükselmesine izin veremeyeceğiz" diye konuştu.

Tersanede 147. iş cinayeti

Kartal: Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde bulunan **Nuh Sanayi Sitesi**'nde 4

Şubat günü, yanıcı ve patlayıcı maddelerin bulunduğu çalışma ortamında sıcak çalışmanın yapılması sonucu meydana gelen patlamanın ardından çıkan yangında ikisi ağır dört işçi yaralanmıştı. Yaralı kurtulmanın dahi mucize olduğu patlama hakkında devlet yetkilileri üç maymunu oynuyorlar.

Patlamadan ağır yaralı kurtulan işçilerden **Ümit Damgacı** tedavi gördüğü Darca Farabi Devlet Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

Konuya ilişkin açıklama yapan Limter-İş Sendikası "**Ümit Damgacı arkadaşımızın acısını paylaşıyor hepimizin başı sağ olsun diyor sorumluların tutuklanıp taammüden adam öldürmekten cezalandırılmalarını istiyoruz**" dedi.

Gel de isyan etme!

Amed: Wan'da yaşanan deprem sonucu hükümetten "Yaza kadar kimse çadırlarda kalmayacak mağduriyetler giderilecek" diyerek yaralı Wan halkını kandırmıştır. 2009 yılında TOKİ tarafından yapılmaya başlanan bin 58 konutun halen tamamlanmaması, Wan halkının nice yazları bekleyerek geçireceği gerçeğini ortaya koymuştur oysa. Tamamlanmayan bu

konutların su, ısınma gibi sorunlarının hala bitirilememesi konutlara taşınan halkı isyan ettirmiştir. Bu durum karşısında konut sakinleri bir araya gelerek eylem yaptı.

Kitle adına açıklama yapan Eğitim-Bir Sen Wan Şube Yöneticisi **Naci Dünder**, teslim tarihinin üzerinden aylar geçmesine rağmen halen sorunların çözülmediğini belirterek, evleri olmasına rağmen halen çadırlarda yaşadıklarını dile getirdi. Sorunların çözülmemesi durumunda

Ankara'ya gideceklerini aktardı. Yapılan açıklamadan sonra kitle ellerindeki döviz ve pankartlarla, yükleyici firma olan Pakt. İnşaat. Tic. Ltd. Şti önüne kadar yürüdüktan sonra dağıldı. Dövizlerde "**TOKİ şaşırma sabrımızı taşırma**" ve "**Evimiz burada, çocuklar çadırda**" sloganları atan kitle, "TOKİ dedik taşındık, su yok bitlendik" ve "Suyumuz yok, kaloriferimiz yok, gidecek yerimiz yok" dövizleri taşıdılar.

28 Şubat'tan AKP'ye...

Halka yönelik sömürü arttıkça, bu sömürden daha fazla pay kapmak isteyen egemen klikler arasındaki çatışmalar da yer yer şiddetleniyor. Bazen bu çatışmalarda, halkımızın deyimıyla “at izi ile it izi birbirine karışıyor”muş gibi bir hal alıyor. Böylesi zamanlarda en çok kafası karışanlar, ülkedeki faşizmin ve Kemalizm'in özünü, aldığı biçimleri, emperyalizmle girilen ilişki biçimlerini, klikler arası çatışmaları vb. kavramayanlar oluyor.

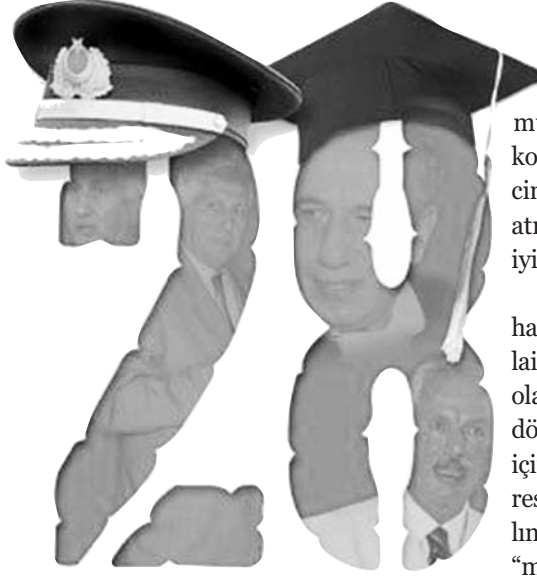
Kendisine “sol”, “devrimci”, “ilerici”, “aydın” diyen, reformist, revizyonist, liberal solcu çevreler AKP'nin tüm “ilericilik”, “demokrasi”, “açılım” vb. söylemlerine kanıp alkış tutarken, bugün AKP'nin devlet içindeki yapılanmasını sağlamış olmanın verdiği güvenle başta Kürtler olmak üzere tüm emekçi, öğrenci, gazeteci, aydın vd. sisteme muhalif olan kesimlere yönelik baskı, şiddet, gözaltı, tutuklama, katliam gibi saldırılarını yoğunlaştırması, açıktan faşist devlet politikalarını yaşama geçirmesiyle büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorlar. Dün, AKP'nin Kürt ulusal sorunu başta olmak üzere bir dizi demokratik adımlar atacağı umuduna kapılanlar, AKP'nin sopasını sallamasıyla birlikte “AKP faşizmi”ni keşfettiler. Yaşananlar “AKP faşizmidir” diye veryansın ediyorlar.

Oysa bu ülkede faşizm ne AKP ile sınırlı ne de AKP hükümetiyle başladı. Devletin kuruluşundan itibaren var olan bir olgu. Ve sistemin tüm iliklerine kadar işlemiş, başından itibaren askeri faşist diktatörlük biçiminde bir niteliğe sahiptir.

Faşizm yeri geldiğinde demokrasi maskesini takarken, sopasını da elinde bırakmıyor. Zor politikasını yaşama geçirmedeki en temel “görev” ise başta askerler olmak üzere kolluk güçlerine düşüyor. Bu “görevi” yerine getirirken ordu, her ne kadar hükümetlerden bağımsız, tarafsız bir konumda gibi gösterilmeye çalışılsa da bu esasta faşist devletin kolluk güçleri aracılığıyla yaptığı katliamlara, baskı ve zulme meşruluk kazandırma uğraşdır. Ciddi bir siyasi-ekonomik-askeri güç olan TSK, hükümetlerle işbirliği içerisinde faşist sistemin bekçisi ve emperyalist efendilerinin istek ve çıkarlarına göre anında yapılan araçlardan birisidir.

TSK'nın uzun dönemler iktidarda bulunan “Kemalist-laik” diye adlandırılan kliğe daha yakın olduğu biliniyor. Tam da bundan dolayı AKP hükümeti adına “Ay ışığı”, “Sarıkoz”, “Balyoz”, “Ergenekon” vb. denilen operasyonlarla kendisine karşı darbe hazırlığı içerisinde olduğunu iddia ettiği muhaliflerine baltas ayarı çekmekte. Bir taraftan sistemin teşhir olmuş yerlerini “temizlerken” diğer taraftan da darbeye karşı mücadele ettiği propagandasıyla demokrasi havarisini kesilip gücünü de tesis etmekte.

2007'de “biz hükümet olduk ama henüz iktidar olmadık” minvalinde açıklamalarda bulunan Erdoğan, bugün ekibiyle devletin tüm kurumlarında yapılanmasını oturtmuş, kurumsallaşmasını ciddi oranda sağlamış, muhaliflerini çeşitli baskı, tutuklama ve sindirme biçim-

leriyle saf dışı etmiş, kendi belirttiği anlamda iktidar olabilmıştır.

Son seçimlerde % 50 oy almış olmanın da rahatlığı ile, Kürtlere, kadınlara, emekçilere, öğrencilere vs. tüm ezilen kesimlere karşı sömürü ve saldırılarda daha da pervasızlaştı. PKK gerillalarına karşı kimyasal silahların kullanılmasından, Roboski'de 35 köylünün katledilmesine, KCK adı altında Kürt siyasetçi, akademisyen ve yurtsever halkın her gün onlarca insanın tutuklanıp hapishanelere doldurulması biçiminde Kürt ulusuna ve Kürt ulusal hareketine karşı gerçekleştirilen askeri ve siyasi operasyonlar, inkar ve imha saldırıları daha da şiddetlendi.

Tüm bunlar ülke ve dünya kamuoyunun gözleri önünde yaşanırken, iktidar erkini elinde bulunduran AKP hükümeti, bu faşist icraatlarını ve oluşan tepkileri, yarattığı yapay gündemlerin gölgesinde saklayarak kapatmak istiyor. Bunu yaparken de “demokratikleşme” masallarını elden bırakmıyor. Bu yapay gündemlerin son örneklerinden birisini de darbeci genelkurmay başkanı İlker Başbuğ'un tutuklanması oluşturuyor.

Kendisi de “post-modern darbe” diye adlandırılan 28 Şubat (1997) sürecinin ürünü olan AKP, yapılmış olan darbelere, darbecilere ve bunların ürünü olan sistemlere dokunmaz, hatta onları beslerken; 3-5 darbeci artığı tutuklayıp, “muhafazakar İslamcı” sermayenin önünü açan, dinci cemaat örgütlenmelerini daha da geliştiren kimi düzenlemeler yaparak “geçmişle yüzleştikleri”, “darbe dönemlerinin bittiği”, “askeri vesayet ortadan kalktığı”, “demokratikleşildiği” propagandaları yapmakta. Oysa emperyalizme göbekten bağımlı ülkelerde faşizmin zor araçlarından olan darbeler, ordu ve bilumum kolluk güçleriyle geliştirilen vesayet ilişkisi vazgeçilmezdir. Faşizm ihtiyaç duyduğunda askeri darbelere başvurmaktan çekinmeyeceği gibi günümüz koşullarında askerin sokağa dökülmesine gerek duyulmadan da darbeler yapılabilir. Tıpkı 28 Şubat “post modern darbe” ya da 27 Nisan e-muhtırasında olduğu gibi...

Emperyalizme ılımlı İslam ve AKP

Ülkemizde olsun dünyada olsun, tüm darbelerin emperyalizmin ihtiyaçlarına paralel, önemli siyasal-ekonomik süreçlerin ve bunalım dönemlerinin ürünü olarak hayata geçirildiğini görüyoruz. Bugün kendisini darbelere karşı

mücadeleye adayan(!) AKP'nin, hangi koşulların içinden, nasıl bir darbe sürecinin ürünü olarak ortaya çıktığına göz atmak, durduğu yeri anlamak açısından iyi olacaktır.

Cumhuriyetin kuruluşundan itibaren hakim sınıfların, daha ziyade “Kemalist-laik” diye adlandırılan kliği iktidar aracı olarak kullandığını biliyoruz. Zira o dönem emperyalizmin bölgesel çıkarları için uygun olan onlardı. Adnan Menderes sürecinden sonra ise ilk defa 1995 yılında gidilen erken seçimlerde “muhafazakar İslamcı” kliğin temsilcilerinden Refah Partisi sandıktan birinci parti olarak çıkmıştı. Erbakan'ın öncülüğünde “Refah-Yol” (Refah Partisi-Doğru Yol Partisi) koalisyonunun kurulmasının ardından, Erbakan da kendi kliğinin çıkarlarına yönelik girişimlerde bulunmaya başlamıştı.

Ancak emperyalizmin başta Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki uzun vadeli çıkarları için, Türkiye'ye biçilen bölgesel rol gereği “muhafazakar İslamcı” kliğin aşırı uçlarının törpülenip, örnek “ılımlı İslam” modeline dönüştürülmesi gerekiyordu. Bunun için burjuva basını, medyası tüm iletişim araçları devreye sokularak –sonrasında darbecilerce organize edildiği açığa çıkan, başta Aczimendiler olmak üzere aşırı dinci tarikatlarca sokak ortalarında yapılan, toplu zikir törenleri vb. şovlarla- “Cumhuriyet tehlikede”, “şeriat gelecek” çığırkanlıkları yapılıyordu. “Şeriatçılık-laiklik” ikileminde kitlelerin bilinçleri bulandırılıp, korku salınıyor, darbenin de alt yapısı oluşturuluyordu. Böylece yapılacak darbeye meşruluk kazandırılmaya çalışılıyordu.

Türkiye'ye biçilen bölgesel rol, dizayn ve yenilenme 28 Şubat darbesinin bir ayağını oluştururken, diğer önemli ayağını da egemenlerin içinde bulunduğu siyasi, ekonomik kriz oluşturuyordu. Burjuva-feodal sistem, yine yapısal krizlerinden birini yaşıyor ve 1994'te alınan “5 Nisan kararları” ile bu krizin faturasını emekçi halka ödeterek aşmaya çalışıyordu. Öyle ki “5 Nisan kararları” ile “KİT ürünlerine ortalama % 50'ye varan zamlar yapıldı, enflasyon % 100'ü aştı, olağanüstü vergiler kondu, hazine bonolarının faizleri % 400'e yaklaştı. Banka mevduatları devletçe garanti edildi. IMF'ye başvuruldu ve bir Stand-by anlaşması yapıldı.” (Sinan Akşin, Yakınçağ Türkiye Tarihi) 1995 seçimlerine de tüm bunların yarattığı sosyal yıkımın içinde gidilmişti.

Siyasal gelişmeler boyutu ile ise; '80 Askeri Faşist Darbesiyle birlikte, halk kitlelerinin üzerine dökülen ölü toprak '90'larla birlikte geri atılmaya başlanmış, toplumsal muhalefet yükselmiş, başta Kürt ulusal hareketi olmak üzere, devrimci komünist hareketler canlanıp gelişmeye başlamış, halk kitlelerinin örgütlü sesi yeniden yükselmişti. Egemenler kendisi için önemli bir tehdit olarak gördüğü bu tehlikenin de önünü almak istiyordu... Diğer yandan 3 Kasım 1996'da yaşanan Susurluk kazası ile devlet mafya ilişkisi deşifre olmuş, halkın tepkisi sokağa taş-

mıştı. Gelişen bu toplumsal muhalefetin de sindirilmesi gerekiyordu.

28 Şubat 1997'de yapılan MGK toplantısının ardından yayımlanan 18 maddelik “İrtica ve İrticaya Karşı Mücadele Eylem Planı” biçimindeki müdahale ile “Refah-Yol” hükümeti –istifası sağlanarak- düşürülmüştü.

Egemenler, AKP'ye giden yolda “muhafazakar-İslamcı” kliğe belli rötüşler yapmış, ama ondan vazgeçmeyerek “ılımlı İslam” projesi için AKP'yi seçmişlerdi. Bu yolda ilk adımlardan birisi; T. Erdoğan'ın 1998'de okumuş olduğu bir şiirden dolayı tutuklanması üzerine ABD başkonsolosunun, kendisini ziyaret etmesiyle atılmıştı. Refah Partisi'nin ardından devamcısı Fazilet Partisi'nin de kapanmasıyla R. T. Erdoğan ve ekibi “milli görüş” düşüncesini de yedeğine alarak, “liberal muhafazakar” olduğunu iddia ettikleri AKP'yi kurdular.

2002 seçimlerinde AKP'nin tek başına hükümete getirilmesiyle, seçim yasaklı olan Erdoğan'ın çıktığı 216 günlük ABD ve AB turunun ardından, emperyalist efendilerinden icazet alınmış, milletvekili ve başbakan seçilmesinin önündeki engeller kaldırılıp, özel bir düzenlemeyle başbakan yapılmıştır. Böylece hükümetten sözde alaşağı edilen “şeriatçı tehlike” rotaya sokularak iktidar yapılmıştır.

28 Şubat söylemde “radikal İslam”a, “irtica” ve “şeriat” tehlikesine karşı yapılmış gibi gösterilse de; geçmiş darbeler gibi esas hedef yine devrimci ve komünistler, ulusal hareket, Kürt halkı, işçi, emekçi ezilen halkımız ve gelişen toplumsal muhalefet oldu.

Sicilyalı Prens Lampedusa'nın dediği gibi “Hiçbir şeyi değiştirmemek için, her şeyi değiştirmek gerekiyordu”. Bugün AKP de efendisi emperyalistlere hizmette kusur etmemek, emperyalizme bağımlı faşist burjuva-feodal sistemi koruyabilmek için artırıdıkları sömürü, baskı ve katliamları gizleyebilmek için; işçi, emekçi halkın yaşadığı yıkım, sefalet ve artan yoksulluğu gizleyebilmek için; Kürt ulusuna dayatılan inkar ve imhayı gizleyebilmek için vb. her şeyi değiştiriyormuş gibi göstermeye çalışıyor.

Ancak değişime delil olarak sunduğu; 3-5 paşanın tutuklanması, MGK toplantılarında, genelkurmay başkanının artık başbakanın yanında oturmaması, milli eğitim müfredatından milli güvenlik dersinin kaldırılması, zorunlu eğitimin 8 yıldan tekrar 5 yıla düşürülerek imam hatip okullarının, kuran kurslarının ve dinci cemaat örgütlenmelerinin önünün biraz daha açılması gibi adımlar, askeri vesayet ortadan kalktığı değil, AKP ve temsilcisi olduğu “muhafazakar İslamcı” kliğin, kendi kadrolaşmasını nasıl yarattığını ve geldiği aşamayı gösterir.

Emperyalist efendilerine “bizi süpürün atmayın, kullanın” diye yalvaran AKP ve temsil ettiği kliği halka yönelik saldırılarında ne kadar pervasızlaşırlarsa pervasızlaşırlarsa, biliyoruz ki ezilenler er ya da geç onları tarihin çöplüğüne süpüreceklerdir.

Roboski'de katliama yeni kılıflar..

Roboski katliamının hemen her gün yeni bir ayrıntısı daha gün yüzüne çıkıyor. Katliamdan kısa bir süre önce bölgedeki tüm operasyonların durdurulması emri aldığı söylenen jandarma sınır komutanlığının bu açıklaması, katliamın planlı olduğunun da bir göstergesi. (Açıklamayı yapan da 23. Jandarma Sınır Tümen Komutanı Tümgeneral İlhan Bölük! Katliamı incelemek için Şırnak'a giden TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu üyelerine söylüyor bu sözleri.)

Bu katliamda yaşamlarını yitirenlerin ailelerine "sus payı" olarak verilmek istenen tazminat, ailelerin acılarına acı eklemekten başka bir işe yaramıyor. "İstediğimi katleddim, sonra da parasını veririm" diyen devlete karşı aileler, "Çocuklarımızın cenazelerini parayla satmıyoruz" diyerek; devletin tazminattan önce katliam için özür dilemesini ve katliamcılarının cezalandırılmasını istiyorlar.

Katliama yeni kılıf

Devlet; katliamın ardından 12 saat boyunca 35 kişinin ölümünü görmezden gelen burjuva medya aracılığıyla ilk günden bu yana katillikine kılıf uydurmaya çalışıyor. Önce olayın gerçekleştiği yerin gerillanın geçiş

Bu katliamda yaşamlarını yitirenlerin ailelerine "sus payı" olarak verilmek istenen tazminat, ailelerin acılarına acı eklemekten başka bir işe yaramıyor.

Amed: 10 Şubat 2012 tarihinde sınırın öte yakası İran'a geçmek isteyen 3 kişiye İran askerleri tarafından ateş açıldı. Açılan ateşte 30 yaşındaki Reşat Kara-

güzergahı olduğu söylendi, oysa gerilla orayı 1999'dan bu yana kullanmıyordu ve zaten söz konusu arazi de gerilla için uygun değildi. Bunu devlet de, medyası da çok iyi biliyordu. Ama yine de bu yalanı kullanmaktan geri durmadılar. Çünkü katliamlarının bir "gerekçesi" olmalıydı.

Bu yetmeyince, katledilenlerin ve yakınlarının zaten "terörist yandaşı olduğu" ve "gerillaya katılma ihtimallerinin yüksek olduğu" gündeme getirildi ve tartışıldı. Bir de polis medyası Cihan Haber Ajansı'nın elinde de katledilen gençlerden birinin Adana'da Çukurova Üniversitesi'nde yurtsever gençlerin düzenlediği bir eyleme katılmış görüntüleri de vardı. Eee, devlet "terörist olma ihtimali olan bu gençleri katletmeyip beslesin mi"ydi?

Bu da yetersiz kalınca, "sınır kaçakçılığı"nın ne kadar ekonomiye zarar verdiğinden dem vurmaya başladılar. "Onların orada ne işi vardı?", "Kaçakçılığın büyüğü küçüğü olmaz" gibi yorumlarla "terörist olmasalar" dahi "devletin ekonomisine düşman olan" bu insanların cezalandırılması gerekmez miydi?

Devlet, insanın içini öfkeyle dolduran tüm bu tartışmaları katledilenlerin ailelerinin gözünün içine baka baka yaptı. Gençlerin kanı daha kurumadan, bombayla vurulanların eksik parçaları bulunup mezarlarına yerleştirilmeden yaptılar. Şimdi de bir bakanının ağzından yeni yorumlarla yeni kılıflar bulmaya çalışıyorlar.

9 Şubat akşamı NTV'de bir programa çıkan TC'nin Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz, Roboski katliamının görüntülerini izlediğini

anlatıyordu. Faşistin önde gideni Yılmaz, yapılan katliamın haklılığını şu sözlerle savunmaya çalışıyordu: "Görüntüdeki kişilerin kadın mı, çocuk mu olduğunu anlayamazsınız. Terörist mi, kaçakçı mı olduğunu anlayamazsınız."

Böyle bir yorum, toptan katliamcı bir zihniyetin ürünü olabilir ancak. Neden mi? Çünkü böyle bir durumda, yani "görüntüde yer alanların kadın mı, çocuk mu, terörist mi yoksa kaçakçı mı olduğu anlaşılmasın" denilecek bir durum varken neden bombaların düğmesine basıldı? "**Kim olursa olsun katlet!**" mantığı değil midir bu? Madem o kadar masum bir durum, neden "kadın, çocuk ya da kaçakçı olma ihtimali" düşünülmedi de; "terörist oldukları varsayımına" göre hareket edildi? Kaldı ki katledilenler gerilla olsaydı böyle topyekün imha saldırısı haklı mı olacaktı?

Ne yaparsanız yapın;

SUÇLUSUNUZ!

Ne söylerseniz söyleyin;

KATLIAMCISINIZ!

TC, faşist İsmet Yılmaz'ın ağzından katliama yeni kılıflar bulmaya ve kendi kanlı saldırılarını meşrulaştırmaya çalışıyor. Ama şunu unutmamalı ki; Kürt halkına yönelik imha ve inkar saldırılarına yeni katliamlar ekleyen TC devleti, 28 Aralık 2011 tarihini zihnimize kanla kazıdı. Sıra sıra dizilmiş Kürt gençlerinin bedenleri, unutulmaz bir kare olarak kaldı/kalacak gözlerimizin nefret dehlizinde. Bu katliamı yüreğimizde dipdiri tutan el ele tutuşan Kürt çocuklarının kayalarının arasında kalan parçalarıdır.

İran sınır ticareti yapan 1 kişi öldürüldü

hançer hayatını kaybederken, yanındaki **Metin Üste** ve **Aziz Beled** de yaralandı.

Yarahılar İran askerleri tarafından gözaltına alınırken, Karahançer'in cenazesi olay yerine giden köylüler tarafından at sırtında köye getirildikten sonra otopsi yapıldıktan sonra Saray (Mehmudi) Devlet Hastanesi'ne götürüldü. İran sınırında bulunan Şerefxane

Köyü'nden yola çıkan Reşat Karahançer, Metin Üste ve Aziz Beled, iddiaya göre akaryakıt getirmek için İran sınırını geçmeye çalıştı. Tam İran topraklarına ayak bastıkları sırada askerler tarafından farkedilen 3 kişiye ateş açıldı. Vurulan Reşat Karahançer olay yerinde hayatını yitirirken, beraberindeki Metin Üste ve Aziz Beled ise yaralandı.

Qoser belediyesi çalışmalarına Mêrdin Hapishanesi'nden devam ediyor!

Mêrdin: 8 Şubat tarihinde Mêrdin'in Qoser ilçesinde 8 kişinin gözaltına alınması ve aralarında Belediye Başkan Vekili Şerife Alp'in de bulunduğu 4 kişinin tutuklanması üzerine Qoser BDP İlçe Başkanlığı önünden Belediye binasına kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi. Her hafta Perşembe günü "**Kara Perşembe**" adı altında gerçekleştirilen, seçilmiş belediye başkanları ve BDP'li siyasetçilerin tutuklanmasını protesto eden eyleme yüzlerce kişi katıldı.

Son bir buçuk ay içerisinde ilçede düzenlenen üç operasyonda aralarında belediye meclis üyeleri, BDP üyeleri, MEYADER yöneticileri, Eğitim Destek Evi yöneticileri ve çalışanları olmak üzere onlarca kişi gözaltına alındı ve tutuklandı. Son tutuklamalarla, aralarında belediye başkanı ve belediye başkan vekiliyle birlikte seçilmiş 29 belediye meclis üyesinden 24'ü hapis haneinde bulunmaktadır. 104.'sü düzenlenen eylemde açıklama yapan BDP Mêrdin İl Eş Başkanı **Sihem Elveren Alp**, 2009 Nisan'ından bu yana partilerine ve kurumlarına sistemli bir siyasi soykırım uygulandığını belirterek, Qoser ilçesine yönelik son bir ayda tutuklamaların rutin hale getirildiğine dikkat çekti. Eyleme belediye çalışanları, belediye meclis üyeleri, bazı sendika temsilcileri ve üyeleri de katıldı. Basın açıklaması yapılan oturma eyleminden ardından sona erdi.

Çewlik'de infaz kuşkusu

Dersim: HPG gerillası oldukları iddia edilen 9 kişinin yaşamını yitirdiği, 3 kişinin ise yaralandığı, Çewlik Ilıca beldesinde yaşananlar infaz kuşkusu doğuruyor.

Çewlik'in Ilıca beldesinde bir eve düzenlenen baskında, HPG gerillası oldukları iddia edilen 9 kişinin hayatını kaybettiği bildirildi. Vali'nin açıklaması ise infaz kuşkusu yarattı.

Çewlik Valiliği'nden yapılan açıklamaya göre, saat 04.00 sıralarında, merkeze bağlı Ilıca beldesinde bir eve operasyon düzenlendi. Operasyonda HPG gerillası oldukları iddia edilen 9 kişinin yaşamını yitirdiği, 3 kişi ise yaralandığı belirtildi. Valilik açıklamasında herhangi bir çatışmadan söz edilmezken, olayın nasıl yaşandığına dair de detaylar yer almadı. Önceki birçok operasyonda olduğu gibi hayatını kaybedenlerin infaz edildiğinden şüphe ediliyor. Hayatını kaybettiği iddia edilen kişilerin kimlikleri hakkında ise bilgi verilmedi.

Ailesi, Arslan'ı almaya çalışıyor

Dersim'de 30 Aralık 2011'de düzenlenen operasyon sonucu şehit düşen 7 HPG'li **Haki Arslan**'ın ailesi cenazeyi almak için Malatya'ya gitti. Yasal süre dolduğu gerekçesiyle Malatya Belediyesi Kimsesizler Mezarlığı'nda toprağa verilen HPG'li Arslan'ın cenazesi için İstanbul'dan gelen aile, Savcılığa başvurdu. Başvurunun ardından çocuklarını fotoğraflarından teşhis eden aile, DNA testi için kan örneği verdi.

HPG'liler "kimsesiz" değil

Çewlik'in Conek kırsalında kimyasallarla katledilen ve sonra Meletî yerine İstanbul Adli Tıp Kurumu'na getirilen 8 HPG'li, tanınmayacak hale getirildiği için kimlik tespiti yapılamamıştı. Barış Anneleri'nin günlerce kapı önünde nöbet tutmasına rağmen sabahın erken saatlerinde kaçırılmasına Kimsesizler Mezarlığı'na gömülen HPG'lilerden **Fatma Sayak** (Sarya Şores) ve **Murat Çetiner** (Yılmaz Amed) aileleri tarafından teşhis edildi.

Bunun üzerine defnedildiği Kilyos Kimsesizler Mezarlığı'ndan alınan Sayak ve Çetiner, Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen bir anma etkinliği ile memleketleri Amed'e götürüldü. Burada kitlesel bir eylemle karşılanan Sayak ve Çetiner'in cenaze töreni mezarlığa giden yollar kesilerek engellenmek istendi. Ancak kitlenin ısrarlı duruşu ile cenazeler, Yeniköy Asri Mezarlığı'na götürülerek defnedildiler.

Çadır bahane, faşizm "şahane"!

AKP hükümetinin "açılım" noktasındaki maskesinin düştüğü noktada dur durak bilmez bir siyasi soykırım dalgası, gerillaya ve akabinde halka yönelik imhacı politika, kabak gibi piyasaya çıktı. Gazetecisinden, öğrencisine, avukatından, akademisyenine mevcut saldırılara muhalif olan herkes gerillanın uzantısı, "paralel devlet" mimarı kabul edildi.

Boyun eğdirme politikasının en önemli ayaklarından diğeri ise İmralı'ya yönelik hamleler oldu. Devlet tarafından büyük bir hevesle başlatılan ve sürdürülen Öcalan'la yapılan görüşmeler yine devlet tarafından sonlandırılmış, bununla yetinilmeyecek Öcalan'ın hapis hane dışındaki dünya ile bağlantısı kesilmiştir. Bu minvalde açılım sürecinin önemli bir ayağı olarak görülen Öcalan'la görüşme politikasının da devlet cephesinden başından beri ne amaçla ele alındığı meydana çıkmıştır. Bu ele alışa uygun olarak egemenler şimdilerde "güzellikle anlamadın o zaman, zorla boyun eğeceksin" mesajı vermeye çabalamaktadır.

Boyun eğmediğimizi ve eğmeyeceğimizi gösterdiğimiz her hareketimiz de aynı faşist devlet politikalarıyla karşılaşmaktadır. Nitekim bunun en bariz göstergeleri, sözde "KCK operasyonlarına" her gün bir yenisinin eklenmesi ve operasyonları protesto eden eylemlere yönelik tahammülsüzlüktür. Daha yeni bir gelişme olarak ise devletin demokratik direniş çadırlarına yönelik tutumu göze çarpmaktadır. Birçok

ilde kurulmaya çalışılan demokratik direniş çadırlarını devletin polis güçleri, ciddi bir panik havasında engellemeye çalışmıştır. Bu çadır basma ve çadır sökme sahnelerinde asıl sorunun çadır yani bir parça bez olmadığı ortadadır. Çadır kurmaya çalışan, kış demeden kar demeden açlık grevine başlayan Kürtlerin direngenliği ve talepleri devleti korkutan esas unsurdur.

Bu tabloya benzer bir durumu sivil itaatsizlik çadırlarının kurulduğu dönemde de görmek mümkündür. Anadilde eğitim, seçim barajının kaldırılması, siyasi tutuk-

Çadır kurmaya çalışan, kış demeden kar demeden açlık grevine başlayan Kürtlerin direngenliği ve talepleri devleti korkutan esas unsurdur.

luların serbest bırakılması, siyasi ve askeri operasyonların durdurulması taleplerini gündeme getiren sivil itaatsizlik çadırları da çadırların kurulmasından bir süre sonra saldırıya uğramıştır. "**Sivil itaatsizlik eylemleri**", devletin saldırganlığı ve Kürt ulusunun ısrarı ile birleşince aktif bir eylemlilik süreci halini almıştır. Bu durum ister istemez eylemlerin etkisini ve devleti teşhir gücünü artırmıştır.

Seçim öncesi "sivil itaatsizlik" biçimin-

de formüle edilen eylemler zincirinden ve yarattığı etkilerden büyük bir rahatsızlık duyan devlet bu kez benzer bir uygulama olan demokratik direniş çadırlarına saldırılmaktadır. Üstelik bu kez daha erken hamle yapmaya çalışarak kolluk güçleri daha çadırların kurulma aşmasında müdahale etmeye çalışmıştır. Demokratik direniş çadırlarının ve açlık grevinin talepleri olan "**Kürt dili üzerindeki her türlü baskının kaldırılması ve kamusal alanda kabul görmesi için yasal güvenceye alınması**", "**bütün siyasi tutsakların serbest bırakılması**", "**Öcalan üzerindeki ağırlaştırılmış tecridin kaldırılıp, çözüme katkı sunması için; sağlık, güvenlik ve iletişim koşullarının sağlanması**" taleplerinden egemenlerin ne kadar korktuğu bilinmektedir. Talepler içerisinde Öcalan'a özgürlük talebinin önemli bir yer tutması da meselenin bir başka yanını oluşturmaktadır.

Demokratik direniş çadırlarının birçok yerde kurulması devlet tarafından engellenmiştir ancak eylemler engellenememiştir. Açlık grevi ve eylemler polisin tutumuna rağmen nöbetleşe devam etmektedir. Başka şans bırakmayan, tüm

kanalları tıkamaya çalışan devlete karşı bedenini ortaya koyarak karşı çıkmaya, taleplerini savunmaya çalışan siyasi tutsakların başlattığı süresiz açlık grevinin ardından gündeme gelen demokratik direniş çadırları ve bu çerçevede dönüşümlü açlık grevi belli ki egemenleri ciddi şekilde korkutmaktadır. Bu korkunun da gösterdiği gibi meseleye duyarlı olan herkesin söz konusu eylemlilikleri desteklemesi, direniş alanlarında yerini alması şarttır.

"Ey şehîd xwîna te li erdê namîne!"

H. Merkezi: TC devleti, gerillaya yönelik son dönemde gerçekleştirdiği operasyonlarda "sıcak temas/sıcak çatışmalardan" uzak duruyor. Bunun yerine hava destekli operasyonlar düzenleyen TC ordusu; kimyasallarla, nokta operasyonlarıyla gerillayı toplu şekilde yok etmeye çalışıyor. Gerek Dersim'de gerek de Kazan Vadisi'nde yapılan kimyasal saldırılarda da görüldüğü üzere gerillaya yönelik nefretini ve korkusunu onun cenazesine vereceği zararlı orantılı hale getirmiş durumda. Cenazeyi yakıyor, hatta daha da nefretini dindiremediyse çeşitli işkence yöntemleri ile paramparça ediyor.

Şubat ayı itibarıyla bu vahşi savaş yöntemlerini artıran TC ordusu, sadece 3 hafta boyunca sürdürdüğü operasyonlarda çıkan çatışmalarda ve nokta operasyonlarında **36**

gerillayı katletti.

İlk olarak Elîh'in Hazo İlçesi Günyayla mevkiine yönelik özel hareket timleri ve özel hareket polisleri ile korucular tarafından düzenlenen nokta operasyonu sonucu **5 HPG'li** infaz edildi. Çatışmadan kaçınan ve "profesyonel birlikleri" ile gerillaya saldıran TC, 5 gerillayı infaz etmekle kalmayıp cenazelerini paramparça etti. Ardından Colemerg Çelê'de askeri birliklere yönelik baskın gerçekleştiren HPG ile TC ordusu arasında çıkan çatışmada 2 TC askeri ölümlenirken, **4 gerilla** şehit düştü.

Çewlik Ilıcalar'dan aldık bu kez haberi. Gerilla birliğini kal-

dığı evde dört bir yandan saran faşist TC yine nokta operasyonu ile bu kez **9 gerillayı** katletti. Aradan sadece birkaç gün geçmişti ki, bu kez Şirnex Qilaban'da kanayan yaramızın yanına bir yara daha açıldı. 35 Kürt gencinin Roboski'de katledilmesinin ardından Qilaban bir kez daha kana bulandı. **15 gerilla** TC ordusu tarafından katledildi.

Cenaze törenine tahammülsüzlük artıyor

Şehit düşen gerillaların cenazeleri binler tarafından sahipleniliyor ve eylemler eşliğinde son yolculuklarına uğurlanıyorlar. TC'nin cenazelere tahammülsüzlüğü özellikle bu süreçte oldukça artmış durumda. Çünkü **devlet yalnızca gerillayı bedenlen yok etmeyi değil, gerillayı sahiplenme bilincini de imha etmeyi amaçlıyor**. Bunun için cenazeyi almaya gelen gerilla ailesi ve yakınlarını baskı altına almaya çalışıyor, ailesi geç gelen gerillayı kimsesizler mezarlıklarına gömmek için alelacele davra-

nıyor, cenazeleri farklı bölgelerdeki Adli Tıp Kurumlarına götürerek el koymaya çalışıyor.

Ayrıca cenazelerin kitlesel geçmesini önlemek için "olağanüstü hal" ilan ettiği mezarlıklarda cenazeye katılanları tek tek GBT'ye maruz bırakıyor, gaz ve tazyikli su ile törenlere saldırıyor, yüzlerce kişiye gözaltı ve tutuklama terörü ile baskı yapıyor. Bunun son örneği **Mersin**'de yaşandı. Polis; Elîh'teki çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası **Murat Şakar**'ın cenaze törenine saldırmış, 100'ü aşkın kişiyi gözaltına almıştı. Bu saldırıda kendisini asıl gösteren, devletin bu süreçten sonra gerilla cenazelerine yönelik "yeni konsept"inin böyle gelişeceği...

"Çelê'de kimyasal silahlar kullanan, Roboski'de sivil halkı bombalayan, Yayladere'de Kürt gençlerini en acımasız silahlar kullanarak cenazelerini kömürleştirenler ve Ilıcalar'da yargısız infazın en acımasızını yapanlar, Kürtlerin 90 yıldır oluşa gelen direniş çığının altında kalacaktır."

Wan boşaltılıyor!

Valilik çadır kentlerde yaptıkları anonslarda depremzedelerin 13 Şubat'a kadar çadır kentleri terk etmelerini istedi. Çağrıda, çadır kentlere verilen yemek ve desteğin de kesileceği belirtildi.

Wan'da meydana gelen 7.2'lik depremin üzerinden aylar geçmesine rağmen depremin yarattığı ağır hasar ortadan kaldırılıp, tedavi edileceğine; devletin yeni uygulamaları, halkın yaralarını daha da derinleştiriyor. Depremlerin ardından Wan ve Erciş'e kurulan çadır kentlerde kalan depremzedeler bu süreçte devletin türlü baskı ve saldırısına maruz kalırken diğer yandan ise çadırlarını boşaltmaya zorlanıyorlar. Merkezde kurulan Mimar Sinan, Et Balık Kurumu ve Mehmetçik Çadır kentinin boşaltılma kararı verildiği açıklandı.

Valilik çadır kentlerde yaptıkları anonslarda depremzedelerin 13 Şubat'a kadar çadır kentleri terk etmelerini istedi. Çağrıda, çadır kentlere verilen yemek ve desteğin de kesileceği belirtildi. Valilik, depremzedelere artık yardım yapılmayacağını aktararak, isteyenlerin çadırlarda kalabileceğini, istemeyenlerin ise çadırları alıp evlerinin önüne götürmesini istedi. Uyarılar üzerine depremzedelerin büyük bölümü uygulamayı protesto ederek, yerlerini terk etmeyeceklerini belirtirken, bazıları ise çadırları sökerek, bölgeden ayrıldı.

Evi yıkık olanlar öncelikli olarak konteynır kentlere yerleştirilirken, evi orta hasarlı olan depremzedeler de kon-

teynırlara daha sonra yerleştirilecek şekilde açıklamalar yapıyordu yetkilileri tarafından. Diğer yandan altyapısı tamamlanan konteynır kentlere geçişler sebebiyle çadırların boşaltılması en çok gidecek yeri olmayan kiracıları mağdur etmiş durumda. Çadır kenti boşaltmayan depremzedelerin yemeği pazartesi günü tamamen kesilecek. Çadır kenti istemeyerek terk eden **Nilüfer Yıldırım** yaklaşık 2.5 aydır 75. Yıl Çadır kentinde kaldığını söylüyor. Deprem öncesinde bir evde kirada kaldığını aktaran Yıldırım, "Şimdi korkarak tekrar o eve taşınmıyoruz. Ancak bizim ev sahibinin kendi kaldığı ev yıkılmış. Bize 'boşaltın evimi' diyor. Biz şimdi buradaki çadırdan istemeyerek ve gidecek başka yerimiz olmadığı için oraya gidiyoruz. Ama ev sahibi bizi oradan çıkaracak, o zaman ne yapacağız bilmiyorum" diyerek halka yaşatılanların vahametini ortaya koymuş oluyor. Devlet gerçek yüzünü yine saklayamıyor yani...

Gazetemizin önceki sayılarında depremin ardından ortaya çıkan uygulamaları, devletin deprem felaketini nasıl bir ceza yöntemi olarak kullandığını, faşist karakterini saklama ihtiyacı dahi duymadığını, televizyonlarda "kucaklayıcı, insanların kayıplarını gideren"

bir imaj çizmeye çalışırken dahi sosyal devlet kıyafetinin üstünde nasıl sırtıttığını apaçık gördük, yeni uygulamalarda da görmeye devam ediyoruz. Bunlardan birisi de çadırkentlerin boşaltılması zorunluluğu. Halka yönelik yürütülen yok sayma/ımha/inkâr/asimilasyon politikaları, şimdi bir de deprem dolayısı ile ortaya çıkan mağduriyet eklenerek devam ediliyor.

Kürt halkına yönelik politikasının yıllardır farklı yol ve yöntem kullanılarak devam ettiğini daha önce ifade etmiştik. Şimdi bunu depremi fırsat bile rek yapıyorlar.

Vali Yardımcısı Hüseyin Demirbaş, çadır boşaltmalarıyla ilgili, evi yıkık, ağır hasarlı ve orta hasarlıları konteynır kente nakledilme işleminin sürdüğünü söyleyerek, konteynır kentlerin neredeyse tamamının hazır hale geldiğini dile getirmiş; "Konteynır kentlere önce evi yıkık ve ağır hasarlı olanları naklediyoruz. Daha sonra kalacak yeri olmayan orta hasarlıları nakletmeye başlayacağız. Çadır kentlerde kalmak isteyen kiracı veya gidecek yeri olmayan vatandaşlarımızın ise Seyrantepe Mahallesi'ndeki Mevlana evlerine geçmelerini istiyoruz. Buraya da gitmeyenler olursa kalmış oldukları çadırları alıp evlerinin önüne kurabileceklerini söylüyoruz." Tabii eğer elektrik olmayan köye elektrikli konteynır gönderdiklerini, köylünün bunları ısıtamadığı için taşınmadığını bilmeseydik iyi niyetine canı gönülden inanırdık. Çadır kenti boşaltmayan bazı kiracılar ise kendilerine konteynır çıkmadığını, daha önce kiracı oldukları için de çadırlarını kuracakları bir alanlarının olmadığını belirterek durumlarına çözüm bulunmasını istiyor.

"Kürtçe halay yasak, Türkçe çekin!"

Amasya Kapalı Hapishane'de tutsak bulunan **Avni Binici** hapishanede son dönemlerde hak ihlallerinin arttığını belirterek, idarenin tutsaklara karşı provokatif girişimlerde bulunduğunu belirtti. Binici, 2011 yılının ikinci yarısından itibaren T. Kürdistanı'ndan Karadeniz hapishanelerine yoğun bir sürgün yaşandığını belirterek, kendisiyle birlikte birçok arkadaşının Amasya Hapishanesi'ne sürgün edildiklerini kaydetti. İlk geldiklerinde hapishane idaresi tarafından tehditle karşılandıklarını ifade eden Binici, bu tehditler sonucu kimi arkadaşlarına yönelik fiziki saldırıların gerçekleştiğini belirtti.

Hapishaneye geldikten sonra haklarında art arda disiplin soruşturmaları açıldığına dikkat çekerek bütün arkadaşlarının en az 2 disiplin cezası aldığını ifade etti. Binici, hapishane idaresi tarafından gardiyanlardan oluşturulan "**provokator timin**" sürekli sözlü ve fiziki saldırılarda bulunduğunu belirterek 26 Ocak'ta gardiyanlar bir odaya girerek arkadaşlarına saldırdığını ve saldırı sonucu **Kamuran Parlak, Mesut Bildik ve Faruk Aksaç** isimli tutsakların darp edildiğini anlattı.

Bir genç daha bedenini ateşe verdi

H. Merkezi: Agırî Bazîd İlçesi'nde yaşayan **Ömer Koç** isimli Kürt genç, PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişini protesto etmek için bedenini ateşe verdi. Koç, ağır yaralandı.

Bedenini ateşe vermeden önce sosyal paylaşım sitesi Facebook'ta "Mazlum Doğan'ın yaktığı üç kibrit bedenimizdeki ateşle birleşip Newroz'la gürleşecektir. Kürt gençliğinin yolunda birer meşale görevi görecektir 15 Şubat karanlık komplosunu aydınlatacaktır" diye yazdığı belirtiliyor.

Tutuklu gazeteci sayısı 106'ya yükseldi

Ülkemizde baskılarla, gözaltılarla ve tutuklamalarla muhalif seslere yönelik saldırılar hız kesmeden devam ediyor. Gazetenin herhangi bir alanında çalışıyorsan (editör, muhabir ve dağıtım gibi) devlet yanlı-

sı haberler yapmıyorsan, sisteme muhalifet oluyorsan "örgüt üyesi" gerekçesiyle her an tutuklanabilirsin. Daha geçtiğimiz aylarda evlere, bürolara ve çadırlara düzenlenen baskınlarda 35 gazeteci tutuklanmıştı. Sorgularda sorulan soru-

ların absürtlüğü asıl tutuklama amaçlarının ne olduğunu bariz ortaya koyuyor. Tutuklanan gazeteciler ise genelde Kürt basını ve sosyalist ve devrimci basın.

7 Şubat Salı günü Urfa'da Azadiya Welat Gazetesi çalışanları ve Kurdî-Der Urfa Şube Yöneticisi sabah saatlerinde evlerine baskın düzenlenerek gözaltına alındılar ve 8 Şubat'ta tutuklandılar. Bu son tutuklananlarla tutuklu gazetecilerin sayısı 106 oldu. Buradan son bir kez daha yineliyoruz; bürolara tehdit mesajları göndererek, gözaltılılarla ve tutuklamalarla özgür basını susturamayacakız!

Facebook'tan gelen tutuklama

H. Merkezi: Antep'te 14 Şubat günü eş zamanlı düzenlenen ev baskınlarında gözaltına alınan 10 kişi tutuklandı. Paylaşım sitesi Facebook'ta yaptıkları paylaşımlar nedeniyle gözaltına alındıkları öğrenilen 10 kişinin "Örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla tutuklandığı öğrenildi.

Göğün yarısı

8 Mart'ı "özüne uygun" örgütlemek

Belli "takvimsel" günler, devrim mücadelesi için bedeller ödenmiş, kazanımlar elde edilmiş, zaferlerle taçlandırılmış çok özel gündemleri oluşturmaktadır. Yüz yılı bulan ve aşan bir süreci kapsayan tarihsel geçmişlerine karşın, bu günlerin, üzerinde yürütülen tartışmalarla, yapılan hazırlıklarla, kitle çalışmasının yoğunlaşmasıyla birlikte mücadelenin en **genç**, en **diri** yanlarından *birini* oluşturması da somut bir gerçekliktir. 8 Mart da bu gerçekliğin önemli parçalarından biridir.

Çünkü içinde yaşadığımız sistem; emeğimizin değersizleştirildiği, güvencesizleştirildiği, hemen her gün katledildiğimiz, katillerimizin "haksız tahrik" adı altında cezalarında indirime gidilerek korunduğu, taciz-tecavüzün meşrulaştırıldığı, Kürt kadın olmanın yeni bir baskı sebebi olduğu bir sistemdir.

Bu tablo 8 Mart'ın öngünlerinde önümüze çeşitli görevler koymaktadır. Bunlardan birincisi günümüz koşullarında 8 Mart'ın içeriğinin en doğru biçimde doldurulması (yani politik gündeminin oluşturulması); ikincisi emekçi kadınlar arasında bulunduğumuz tüm alanlarda bu politik gündemler çerçevesinde çalışmamızın ivmesinin yükseltilmesi, ulaştığımız tüm kadınların 8 Mart eylemlerinde sözlerini ortaklaştıraacağı alana taşınmasıdır.

Bizler Yeni Demokrat Kadın olarak ilk görevi tamamlayarak bu yılki 8 Mart'ın temel gündemlerini belirledik. Bunlar; kadın emeğinin savunulması bağlamında tüm ekonomik ve sosyal yıkım politikalarına karşı direniş; kadına yönelik şiddete karşı duruş ve başta Kürt kadınları olmak üzere örgütlü kadına yönelik saldırılara karşı örgütlülüklerimizi savunma.

İkinci görevimiz olan, emekçi kadın kitleleri içindeki çalışmalarımızın örgütlenmesi meselesinde birçok alanda plan çıkartıp süreci nasıl örgütleyeceğimizi tartıştık ve harekete geçmek için hazır durumdayız. Bundan sonrası için tüm çalışmalarımızda temel gündemimiz, yukarıda başlıklarını çıkarttığımız hedefler çerçevesinde kadın kitleleri ile buluşmak olmalıdır/olacaktır. Ve kuşkusuz 9 Mart gününden itibaren de bu çalışmalarımız üzerinden faaliyetimizi aynı canlılıkla sürdürmek... Yani ulaştığımız kadınları sisteme karşı örgütlemek...

Bizce 8 Mart'ı anlamına uygun örgütlemek temelde bu anlama gelmektedir. Bunların dışında elbette onlarca tartışma açılabilir, binlerce söz sıralanabilir. Ancak "iş" in özü, temeli gelip buraya dayanır/dayanması gerekir. Ancak ne "yazık ki" bu öze, yani 8 Mart'ın devrimci özüne denk düşmeyen, gündem dışı tartışmalar da yaşanmaktadır.

Örneğin çeşitli alanlarda İstanbul özgülünde aldığımız bu yıl 8 Mart'ı kadın kurumlarıyla birlikte örgütlenme kararı üzerinden gelişen ve temelini "erkeklerin mitinge katılımı" meselesinin oluşturduğu tartışmayı ele alalım. Oysa, işin bu yönü *bizim açımızdan* tamamen biçimsel ve talidir. Ancak kadının yanına ille de erkeğin konularak devrimcileştiği zamanı ise hiç de şekilsel değildir. Zira bunun altında yatan mantık, kadının tek başına emeği, örgütlülüğü, devrimciliği temsil edip edememesidir. Bu anlayışa göre kadın, tek başına olduğu zaman "feminist", yanına erkeği yerleştirdiğinde "devrimci" olmaktadır. Oysa bir mitingin, bir eylemin niteliği, katılımcıların **cinsiyetiyle** değil, söylediği sözle, verdiği mesajla, amaçla vb. belirlenir.

Yani; 8 Mart açısından da erkeklerin eyleme katılımı ya da katılmaması devrimciliğe dair bir gereklilik değildir, olmaz. 8 Mart'ın ilan edilmesine neden olan "Eşit işe eşit ücret" talepli 1857 yılındaki eylemler de, 1917 Ekim Devriminin ilk adımı olan Çarlığın devrilmesine yol açan Şubat Devriminin ön günlerinde kadınların "ekmek" için alanları zapt ettiği eylemler de devrimcidir, sınıfın taleplerini temsil etmektedir. Bu anlamda da 8 Mart'a "erkeklerin katılımı" eksenli yapılan/yapılması muhtemel tüm tartışmalar sunidir, geridir, gerileticidir. Bu tartışmaların temel eksenini yukarıda anlatmaya çalıştığımız gibi kadın-erkek tartışması değil, 8 Mart'ın emekçi kadın mücadelesine katkıları, taleplerini en doğru ve etkili bir şekilde dile getirebilmesidir. En azından bizim yapmayı planladığımız ve yapacağımız şey budur.

"KCK operasyonlarında" hedef bu kez 8 Mart

Kürt halkına ve Kürt Ulusal Hareketi'ne düşmanlığını son iki yıldır "KCK operasyonları" adı altında başlattığı gözaltı ve tutuklama terörü ile gösteren devlet, bu gözaltı dalgasına 13 Şubat'ta bir yenisini ekledi. Daha önce siyasetçileri, gazetecileri, avukatları hapishaneye dolduran erkek egemen/faşist devletin hedefinde bu kez örgütlü kadınlar vardı.

Sadece Ankara'da, KESK ve sendika merkezlerinde çalışan kadın sekreterlerin 15'ini gözaltına alındı ve bu kadınlardan 9'u tutuklandı. Sendikaların kadın sekreterliklerinin dışında onlarca Kürt kadın da gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kaldı.

Bu operasyon dalgasının KESK Kadın Sekreterliği'nin 8 Mart programını açıklamasının hemen ardından yaşanması, devletin 8 Mart'ta kadınların alanlara çıkmasını engelleme girişimi olduğunu açıkça gösteriyor. KESK Kadın Sekreterliği; 17 Şubat'ta Fethiye toplu tecavüz davası ile 22 Şubat'ta Siirt'te "utanç davası"na müdahil olma, 8 Mart günü "izin ve sevk eylemi" gerçekleştirerek "8 Mart'ın izin günü ilan edilmesi" talebiyle alanlarda olma kararları almıştı.

Gözaltılarla KESK'li kadınların, 8 Mart'ta alanlara taşıyacakları grevli toplu sözleşme hakkı ve demokrasi taleplerine yönelik bir gözdağı verilmeye çalışılıyor. Kadına yönelik şiddet davalarının emekçi kadınlar tarafından gündemleştirilmesi ve 8 Mart gibi önemli bir günde yine emekçi kadınların tüm gün alanlarda olma ihtimali devleti oldukça korkutmuş olmalı!

Bu devlet kadın düşmanıdır. Örgütlü kadını "terörist" sayan ve onlardan korkan bir devlettir. Yıllardır sürdürülen haksız savaş ve bu savaşta kadına yönelik saldırılarıyla; "kadın"ı aileden bağımsız düşünemeyerek "kadın" kelimesini bakanlıktan çıkarmasıyla; kadınları çalışma hayatından, sokaktan dışlayıp eve kapatmaya çalışan istihdam politikası-

larıyla, tecavüzcülerin korunup kollanması ve artan şiddetle bunu çok açıkça göstermektedir!

KESK'li kadınlara yönelik saldırının sebeplerinden bağımsızlaştırmadan gözaltı ve tutuklama terörünün diğer bir yönünü mutlaka vurgulamak gerekir. Ki o da Kürt Kadın Hareketi'ne dönük gerçekleşmesi ve TC'nin Kürt kadına olan nefretinin 2-3 kat fazla olması... Yeni bir konsept oluşturduğu son 5-6 ayda askeri-siyasi tüm operasyonların sıklaştıran TC'nin imha, inkar ve asimilasyon saldırılarının merkezine Kürt kadını oturtması buradaki temel etkidir.

Sokakta görmekten hoşlanmadığı kadının -hele de Kürt ise- siyasi alanda karşısına çıkması, örgütlenmesi ve mücadele etmesi erkek egemen devleti çileden çıkarmaktadır. Kürt kadın hareketinin siyasette atılım gerçekleştirmesi, milletvekilliğinden belediye başkanlığına, gerilla komutanlığına kadar her kademesinde mücadelenin ön safalarında yer alması, devletin saldırılarının merkezine kadını koymasını da getiriyor.

Operasyonu 8 Mart öncesine denk getirmesi, devletin, bahar sürecinin kapısını açacak olan 8 Mart'ın kolunu-kanadını kırma çabasıdır aynı zamanda.

Tüm bunlar erkek egemen/faşist TC'nin korkusudur. Devletin korkusunu büyütmenin zamanıdır. 8 Mart'ı daha güçlü örgütlemenin ve kadın dayanışmasını artırmanın zamanıdır. Bu saldırılar karşısında KESK'li emekçi kadınlar ve Kürt kadın hareketi ile kadın direniş cephesi oluşturma zamanıdır. Kadın kurtuluş mücadelesini büyütmenin yolu buradan geçmektedir.

İstanbul

* 13 Şubat sabahı başta KESK'li Kadınlar ve DÖKH üyesi kadınlara yönelik gerçekleştirilen "KCK operasyonu" KESK İstanbul Şubeler Platformu aynı gün-

nün akşamı Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelerek "Baskılar bizi yıldırılmaz" diye haykırdı. KESK Şubeleri adına açıklamayı okuyan Eğitim-Sen 2 Nolu Şube Başkanı **Güllü Taşkıran**; 15 kadın yönetici ve üyelerinin gözaltına alındığını ve bu sayının daha da artacağından kaygı duyduklarını belirtti.

* 15 Şubat günü KESK'li ve BDP'li kadınların gözaltına alınmasını protesto etmek için kadın örgütleri biraraya gelerek Taksim Tramvay Durağı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. **Yeni Demokrat Kadın** olarak bizim de içerisinde yer aldığımız eylemde kadın örgütleri adına açıklamayı okuyan **Sevgi İnce**; kadınların tutuklanmasının, kadın mücadelesini yıldırılmaya yönelik olduğunu ve bu baskı ve saldırıların yıldırılmayacağını ve susmayacaklarını dile getirdi.

Bursa

13 Şubat akşamı Fomara Meydanı'nda KESK Bursa Şubeler Platformu'nun örgütlediği basın açıklaması eylemine birçok devrimci ve ilerici kurum yönetici ve üyeleri de destek verdi. Platform adına SES Bursa Şube Kadın Sekreteri **Hürriyet İstanbullu** açıklama yaptı

Mêrdin

13 Şubat günü KESK'e bağlı sendika üyelerine karşı yapılan operasyonları ve gözaltıları protesto etmek amacıyla Mêrdin'de basın açıklaması yapıldı. KESK'e

bağlı çeşitli sendikaların üyelerinin katıldığı basın açıklamasında hükümetin politikaları eleştirildi, baskılar karşısında yılmadan mücadeleye devam edileceği vurgulandı.

(Mêrdin DDSB)

İstanbul YDK 8 Mart kararı üzerine

Kadının “güzellik” ölçüsünün “özgürlük” olduğu bir dünyanın mücadelesini veriyoruz. **Yeni Demokrat Kadın** çalışmamıza başladığımız son 3 yıl içerisinde kadın sorunu üzerine daha derinlikli araştırmalar, okumalar, tartışmalar ve en önemlisi merkezimize kendimizi/kadını aldığımız kitle çalışmaları yaptığımızda bu gerçeklik tüm yakınlığı ile kendini göstermiş; hatta dayatmıştır. **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**'ne doğru ilerlerken, tüm bu tartışmalarımız devam ediyor hala. Ancak bu 8 Mart, İstanbul'da yeni birçok tartışmayı da beraberinde getiriyor.

Kadınların sokaktaki mücadelesi yükselirken; şiddette yaşanan artış, sosyal yıkım yasaları ile derinleşen yoksulluk, artan işsizlik; başta Kürt halkı olmak üzere sisteme muhalif tüm kesimlere dönük artan devlet terörü daha güçlü bir kadın mücadelesini zorunlu kılıyor. Çünkü tüm bu saldırılar, bizi daha çok etkiliyor ve sonuçları bizim yaşamımızı zorlaştırıyor. Bu yüzden bu seneki 8 Mart'ta şiarlarımız bu konulardan oluşmalıdır.

Gündem oluşturma konusunda sıkıntı yaşamamamıza rağmen bu gündemleri “**nere-de**” ve “**nasıl**” hayata geçireceğimiz konusunda aldığımız ka-

rar, buradaki tartışmalarımızın ana nedeni. Nedir bu kararı-mız? Söz konusu karar; bu sene yaptığımız toplantılar sonucu, son 5 senedir birlikte yürüdüğümüz Devrimci 8 Mart Platformu ile birlikte değil 8 Mart Kadın Platformu ile birlikte 8 Mart mitingi örgütlenme kararıdır. Şimdi bu kararı neden aldığımızı anlatalım:

1- Devrimci 8 Mart Platformu

Bu platform, senelerdir birlikte 8 Mart çalışması yürüttüğümüz değerli bir platformdur. Ancak bu platformun kendi içerisinde kadın meselesine bakış açısında yetersizliklerin olduğunu düşünüyoruz. Kadının (doğru bir şekilde) “emekçi” olduğuna vurgu yapılması, ama bunun da ciddi oranda şekilsel kalmasının yanı sıra kadının kendisi bu kaygılar arasında yok olmaya yüz tutmuştur. “Emekçi” vurgusu bizim için de vazgeçilmezdir, ancak “emekçi”nin yanında kadının yok olması 8 Mart'ın sınıfsal özünü ve tarihine/ruhuna aykırıdır.

Bu platforma ilişkin tartışmalar bizim açımızdan yeni değildir. Geçtiğimiz yıl 8 Mart hazırlık toplantılarında yaşadığımız tartışmalarla toplantılar tıkanıyor, bir türlü ortak bir dil tutturamıyorduk. 8 Mart'ın örgütlenişinde var olan yaklaşım ile 1 Mayıs'ı örgütleyen yaklaşım aynıydı. Oysa kadın ayrı bir gündem ve özgünlüğü olan bir konudur. Ve 8 Mart da emekçi kadının günüdür, dolayısıyla 1 Mayıs'tan da, Newroz'dan da farklıdır/farklı olmalıdır. (Bizim açımızdan tüm bu gündemlerden kadın vurgusu hep en önde olmalıdır. Bu ayrı bir tartışma konusu...) Kadın vurgusu “emekçi” yönü kadar öne çıkmalıdır.

O süreçten beri bu konuda kendi içimizde tartış-

ma başlamış oldu.

2- Halkların Demokratik Kongresi

Bugün devlet, saldırılarının merkezine Kürt halkını ve Kürt Ulusal Hareketini almış; katliam, gözaltı ve tutuklama terörü eşliğinde zulmetmektedir. Bizler zulüm karşısında durma zorunluluğunu taşıyanlar açısından devletin bu politikasına karşı duracağımız yer bellidir. Bu konuyu çok uzun süredir tartışıyor ve Kürt halkının yanında olmanın, imha ve inkar saldırılarına karşı birlikte mücadelenin önemini konuşuyoruz. Kuşkusuz bunu somut adımlarını da örgütleyecek ve içimizdeki şovenizm zehrine darbe vuruyoruz. HDK içerisinde yer alma üzerine yapılan tartışmalar da bunun en önemli ve pratik ayağıdır.

Bu genel gerçekliğin içerisinde Kürt kadın ve Kürt Kadın Hareketi ile ilişkilene ve mücadeleyi birlikte örgütleme gibi özgün bir görev de YDK'nın omuzlarındadır. Bizler de bu görevimizi yerine getirmek amacıyla bir süredir HDK Kadın Meclisi ile görüşmeler alıyor ve toplantılara katılıyorduk. Burada 8 Mart gündemleştğinde de HDK Kadın Meclisi, İstanbul 8 Mart Platformu'yla yürüme kararı aldı.

8 Mart ve “erkekli-erkeksiz” tartışması

Bu iki ayrı neden bizim bu sene özgülünde İstanbul 8 Mart Platformu'nda yer almamıza neden oldu. Ancak burada yer

almamız, İstanbul'da tartışmalara neden oldu ve önümüzdeki süreçte de bu tartışmalar süreceği benziyor. Çünkü her iki platformu birbirinden ayıran temel konu şimdiye kadar “erkekli-erkeksiz yürüme” endeksli hale gelmişti. Oysa bizim açımızdan böylesi bir tartışma söz konusu olmamalı.

Çünkü 8 Mart, emekçi kadın günüdür ve bugün için yapılacak tartışmalar kadınların gündemine dair olmalıdır. YDK açısından 8 Mart'ta erkek yoldaşlarla yürüme bir “ilke” meselesi değildir. Bizim için ilke, kadına dair politikalarımızı 8 Mart'ta en güçlü nerede ifade edebilmektir. Bu, dün Devrimci 8 Mart Platformu idi, bugün kadın platformu yarın da tek başımıza... Bu konular dogmatik ele alınacak konular değildir.

Peki 8 Mart, devrimci erkeklerin gündemi değil midir? Kesinlikle devrimci erkeklerin de gündemidir ve 1 Mayıs ya da Newroz gibi gündemlerde oluşan duyarlılık, yoğunlaştırılmış kitle çalışması vs. 8 Mart hazırlıklarında da olmalıdır. Devrimci bir erkeğin 8 Mart'a duyarlılığı, onun 8 Mart miting alanına gelip gelmemesi ile sınırlı bir konu değildir.

Unutulmamalı ki, amacımız 40. yılımızda her sene daha örgütlü ve daha coşkulu geçirmek... Başarılar... (İstanbul'dan bir YDK'lı)

HDK Kadın Meclisi eylemde!

İstanbul

HDK Kadın Meclisi, Halkların Demokratik Kongresi tarafından başlatılan “Sen de Bir Ses Çıkar!” kampanyaya dair ayda bir hafta eylemi yalnızca kadınlar olarak düzenleme kararı almıştı. İlk eylemini birçok ilde eş zamanlı olarak bu hafta gerçekleştiren HDK Kadın Meclisi, İstanbul'da da Taksim Tramvay Durağı'nda bir açıklama gerçekleştirdi.

Türkçe açıklamayı HDK Meclis Üyesi **Gülsüm Ağaoğlu** ve **Rahime Karvar** okudu. Ağaoğlu; anadilde eğitim yasağına, linç girişimlerine, Kürt milletvekillerinin hapsedilmesine, Kürt kadınlarının, sendikacılarının, akademisyenlerinin, siyasetçilerinin, avukatların ve gazetecilerin tutuklanmasına, operasyon haberlerine, gözaltılara, hukukun katledilmesine isyan ettiklerini belirtti.

Karvar ise savaşın şiddeti normalleştirdiğini, yoksulluğu artırdığını, nefret suçlarını derinleştirdiğini belirterek; Kürt sorununda demokratik-eşitlikçi bir çözüm istediklerini vurguladı. Metnin Kürtçe olarak okunmasının ardından söz alan İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel**, yaşanan çatışmalı süreçlerde en çok acıyı kadınların çektiğine dikkat çekerek, kadınların savaşta çocuklarını, akrabalarını ve kardeşlerini kaybettiklerini söyledi.

Kartal

11 Şubat günü City Bank önünde bir araya gelen HDK Kadın Meclisi Kartal Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Meydanda sona eren yürüyüşün ardından **Gülseren Uzun** ve **Yıldız İmrek** tarafından basın açıklaması okundu. Açıklamada Roboski katliamından bugüne gerçekleşen tüm saldırılardan en çok payını alanın kadınlar olduğunu belirtti. “Biz HDK Kadın Meclisi olarak bu sürece bir dur diyoruz ve demeye devam edeceğiz” denilen açıklamada tüm kadınları mücadeleye davet edildi.

Ankara

Ankara'da yapılan etkinlikte, BDP milletvekili **Nursel Aydoğan** ve çok sayıda HDK'li kadının Sakarya Caddesi'nde buluşmasıyla, Kürt sorununda demokratik, eşitlikçi çözüm talebi yinelen- di. HDK Kadın Meclisi üyesi **Tülay Koçak** çocuk ölümlerinden ve Roboski katliamından bahsetti.

Kürt sorununda PKK lideri Abdullah Öcalan ile PKK'nin önemli bir faktör olduğunu belirten Aydoğan, Türkiye Cumhuriyeti'nin 87 yılını bölünme fobisiyle geçirdiğini, bu ülkenin fiziki olarak bölünmese de ruhta birbirinden koptuğunu söylerken henüz vakit varken bu sorunun çözülmesi çağrısında da bulundu.

“Yasemin Çiftçi, kavgamızda yaşıyor!”

Kartal: Dünyayı kadınlara dar etmeye çalışan erkek egemen sisteme karşı direnişi büyütüyor kadınlar. Umudun adı oluyorlar. Örgütleniyorlar. Örgütlendikçe mücadelenin en kızgın ve en ön saflarında yer alıyorlar. Cesareti ve inancı kavgamıza kın yapıyorlar.

Onlardan biri de MLKP militanı **Yasemin Çiftçi**'dir. Haklı ve onurlu bir davanın bayrağını en yukarılarda taşıyan Yasemin Çiftçi, bağimsızlaşan ve özgürleşen genç bir kadın olarak, partisinin geleneğini omuzlayarak bu uğurda şehit düştü. İstanbul-Sancaktepe'de 8 Şubat günü, bir eylem hazırlığı sırasında talihsiz bir kaza sonucu taşıdığı bomba patlayan **Yasemin Çiftçi**, ölümsüzler kervanına katılmıştır. Yoldaşlarının da söylediği gibi “Bugün acımız çok büyük ancak kinimiz, öfkemiz dünden de daha fazla.”

1 Mayıs Mahallesi'nde anma

Ölümsüzlerin ve Tutsakların Sesi Platformu'nun çağrısıyla 1 Mayıs Mahallesi Karakol Duruşu'nda 9 Şubat akşamı biraraya gelen kitle “**Yasemin Çiftçi ölümsüzdür**”, “Kavgamız her yerde sürüyor yoldaşlar. Daima bizimlesiniz” ve “**Özgürlük ve adalet halklara eşitlik için kavgayı yükselt**” yazılı pankartlar açtı.

Yürüyüş öncesinde Çiftçi şahsında saygı duruşu yapıldı. 18 Mayıs Caddesi'nde yürüyüşe geçen kitle yol boyunca “**Yasemin Çiftçi ölümsüzdür**”, “Yasemin yoldaş kavgamızda yaşıyor”, “**Devrim şehitleri ölümsüzdür**”, “Hesaplaşma günü korkunç olacak”, “**Şehitler yaşıyor, komünistler savaşıyor**” sloganlarını attı.

Yürüyüşün ardından **Ümran Yurdayol** bir konuşma yaparak “Bugün acımız çok büyük ancak kinimiz, öfkemiz dünden de daha fazla. Onurlu, dirençli, kalbi ve aklı devrim ve sosyalizm için atan, onurlu, dirençli komünist bir yoldaşı uğurladık” dedi. Eyleme **Partizan, DHF, Halk Cephesi** ve BDP de destek verdi. Eylemin ardından “**Yasemin yoldaş yaşıyor**” yazılı MLKP imzalı kuşlamalar yapıldı. Polis ise mahalleyi gece geç saatlere kadar abluka altına aldı.

KADIN: SİĞINTI SATILIK DEVLET: SUSKUN MEMNUN

Bazen cevabını bildiğimiz sorular sorarız kendimize. Çözümü içinde barındıran etken burnumuzun dibindedir de bilmiyor olmak, görmemek işimize gelir. Sorumluluğun altına girmektense “akıl tutulması” yaşayarak gerçeğin altında ezilmek olur tercihimiz. Kadın cinsi olarak yaşadıklarımıza/yaşattırılanlara karşı suskunluğumuz tam da bunun nedenini açıklıyor.

Erkek egemen düzenin temsilcilerinin suskunluğu, kadınlara yaşattılan (biz-zat yaşattığı) zulmü görmezden gelmesi, riyakârlığı ve çıkarları ile örtüşüyor da bizim sessizliğimize ne anlam vermeli? Hep söylenir ya “insanın kendi yaşadığı gerçekler kesindir” diye, kadın cinsi olarak yaşadığımız eşitsizlik, derin aşağılanma, yüzyılların izini taşıyan kendisi olmama durumu bu kesinliğin tam olarak neresinde bulunur? İşte tam da burada kesinlik taşıyan tek şeyin farklı kadınlık hallerimizin yaşam içerisindeki acı durumu olduğunu bir kez daha anlarız.

Ülkemizdeki kadın nüfusunun çok büyük bölümünün yaşam koşulları, şiddet görme yüzdeleri de bize gerçeği tüm çıplaklığıyla gösterir. Yaşananların tek sorumlusu olan erkek egemen sistem tüm bunları görmezden gelerek, göz ardı eder. Kazete'nin yapmış olduğu araştırmaya göre Ocak ayı içerisinde meclise kadın sorunlarıyla ilgili 50 soru önergesi geldi. Tahmin ettiğiniz üzere hiçbir muhatapları tarafından tenezzül edilip cevaplanmadı. Bununla da yetinilmedi; şike yasasından kıyak emekliliğe kadar birçok yasa meclis gündemine alındı da, kadını şiddetten koruma yasası (kâğıt üzerinde dahi olsa nitelikli ve kapsayıcı özelliği olmasa da) hala başbakanlıkta beklemekte.

Tacize uğrayanlara sürgün

H. Merkezi: Eğitim-Sen Adana Şube üyesi kadınlar, iki kadın öğretmenin 2009/2010 yıllarında Semerkant İlköğretim Okulu'nda okul müdürü ve hizmetlisinin cinsel tacizine maruz kalmasının ardından açılan davada müdür ve hizmetliye dokunulmamasına, aksine 2 üyelerinin sürgün edilmesine tepki gösterdi.

Eğitim-Sen üyesi olan ve çocuklarıyla beraber açıklamaya katılan kadınların Adana Valiliği önünde 17 Şubat'ta yaptıkları basın açıklamasını Eğitim-Sen Adana Şube Kadın Sekreteri **Esra Arslan Kösele** okudu. Kösele, “Erkek egemen zihniyetin, erkek devlet ve yargının erkeği sürekli aklama yönündeki çabası bu sefer

İzmit'te nefret cinayeti

İzmit'te yaşayan **Melda Yüksel** isimli trans birey, kardeşi **Murat Yüksel** tarafından öldürüldü. İddiaya göre Yüksel ailesi, trans olduğu için pek görüşmedikleri Melda Yüksel'e, İzmit'te bir ev yaptırıyordu. Ev bitme aşamasına geldiği için iki kardeş buluşma kararı aldı. Sakarya Akyazı İlçesinde av malzemeleri bayisi olan Murat

Meclise sunulan soru önergesinde en önemlilerinden biri, erken yaşta kız çocuklarının evlendirilmesinin önlenmesine ilişkin. Bununla ilgili verilen tek cevap bakanlığın durumla ilgili çalışmalar yürüttüğüne dair. Her şey gün gibi ortada yaşanıyor hâlbuki. 12 yaşında kız çocuklarının para karşılığı alınıp satıldığı insanlığı kaybetmiş, vicdanını yitirmiş bu ülkede, yapılması gereken şey koruyucu yasaların meclisten geçmesidir. Türk medeni kanununda yer alan “Evlence kişiyi ergin kılar” ifadesini doğru bulan egemenler, sistemin üreticisi aile uğruna kız çocuklarını heba etmektedirler. 18 yaşından küçük kızların hala çocuk olduğunu anlamak için kendi çocuklarına bakmalılar, belki çocuk masumiyeti karşısında biraz utanırlar.

Erkek şiddetinin ne kadar yaygın, sürekli ve sistematik olduğunu kanıtlayan, kadınların şiddet karşısında tutunduğu yer olan sığınma evlerinin yetersizliği konusundaki sorulara da egemenlerden yanıt gelmiyor. Adından da anlaşıldığı üzere insanlığa ait büyük bir utançı da üzerinde taşıyan sığınma evleri hala erkek şiddetinden kaçan kadınların yarasına merhem olabilecek düzeyde ve nitelikte değil. Bu öyle bir utanç ki savaş zamanında korunmak için insanların topluca

sığınaklarda saklandığı gibi, bugün erkek egemen sistemin zulmünden kaçıp saklanma ihtiyacı duyan kadınların sığınacak yerlerinin bulunmayışı, yalnızca savaş da değil, düşünün ki bir ömür boyu kadının ne derece bir kapana kısıldığını bize gösterir. Meclise sunulan soru önergeleri kadın sorunlarının birçok alanını kapsayacak nitelikte. Kadın intihar ve cinayetlerinin artışından tutun da kadın tutuklu ve hükümlülerin sorunlarına, cinsiyet eşitliğine yönelik eğitim çalışmalarına ve güvencesiz, esnek çalıştırılan kadınların sorunlarına dek geniş bir yelpazeyi kapsamakta.

Soru önergelerinin sahiplerine baktığımızda iktidar dalaşlarına kadın sorunu gibi hassas bir konuyu da ekleyebiliyorlar. (BDP bu kategorinin dışındadır.) Ne MHP'nin ne de CHP'nin kadınların sorunlarıyla ilgilenme gibi dertleri olmadıklarını pratiklerinden görüyoruz. Sordukları soruların cevabını alamayacaklarını bildikleri halde, kadın dostu gerçek bir muhalefet tavri takınmadaki ikiyüzlülük ve bayağılık tıpkı sorunun muhatapı gibi onlarda da mevcut. Hükümetin ezcümle suskunluğuna karşı biz soruların cevabını da çözüm yöntemini de biliyoruz. Kadın mücadelesinde kat edilen yol da bunu teyit etmekte.

farklı şekilde işletilmiştir. Tacizi uygulanla korunup kollanmaya çalışılmış bu kadar kanıt karşısında yapacak bir şey kalmayınca da haklarında olabilecek en hafif cezalar uygulanmıştır” dedi.

Cinsel tacizin kadınların bedenlerine, kimliklerine, var oluşlarına saldırı biçimi olduğunun altını çizen Kösele, “*Biliyoruz ki kadına yönelik şiddet ve taciz girişimlerinin, resmi kurumlar aracılığıyla da besleniyor olması, kadına yönelik işlenen suçların her geçen gün artmasında önemli bir etmendir. Tacizi ve şiddeti uygulayan eril sistem temsilcilerinin tüm baskılarına rağmen, arkadaşlarımızın cinsel ve mobbing karşısında mücadele ettikleri için sürgün edilmelerine sessiz kalmayacağız*” diye konuştu.

Yüksel, İzmit'te yaşayan Melda Yüksel ile evde buluştu. Burada kardeşi tarafından saldırıya uğrayan Melda Yüksel karnından, omzundan ve boğazından vurularak öldürüldü. Murat Yüksel tutuklandı.

Murat Yüksel niye mi Melda'yı öldürdü? Yanıtı kendisi veriyor: “**Sinirlerime hakim olamadım.**” Dikkat edin nefret her bir yanımızı ölüm olarak sarıyor. Nefret bir illettir, kurtulun! (**Bir YDK'lı**)

İki hemşireye darp

Amed: Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde iki hemşire darp edildi. Hastane Başhekimi Prof. Dr. Yusuf Yağmur, korumasının bir yakını hastanenin özel odasına yatırmak istedi. “Yer yok” demesi üzerine hemşireler Yağmur'un koruması ve şoförü tarafından darp edildi.

Olay üzerine bilgilendirme yapan SES Amed Şube Yöneticisi **Saliha Aydemir**, bu tür olaylara sıkça rastlandığını belirterek özellikle sağlık memuru ve hemşirelerin çokça şiddete maruz kaldığını vurguladı.

Toplumun hastalıklı yanının en bariz dışavurumu olan şiddet, o kadar kanıksanmış ki bu olayda da olduğu gibi göstermelik olsa dahi bir tepki dahi verilmiyor. Olayın gündemleşmesi üzerine hastane yönetimiyle konuşan Aydemir, en ufak bir tepki yerine olayın örtülme çabalarıyla karşılaştı.

Yeni Demokrat Gençlik 6. Konferansı'nda buluşalım!

25-26 Şubat'ta Su Gösteri Merkezinde yapacağımız Yeni Demokrat Gençlik 6. Konferansı için İstanbul'da çeşitli çalışmalar yürüttük.

İstanbul'da konferans hazırlıkları için YDG'liler olarak her sabah bir araya gelip o gün yapacağımız çalışmalarını planlıyoruz, bir önceki günün değerlendirmesini yapıyoruz. Bu sayede çalışmalarımızda eksik bıraktıklarımızı düzelterek bir sonraki günün daha verimli geçmesini sağlamış oluyoruz. Çalışmayı kolaylaştırmak amacıyla kültür-sanat, ajitasyon propaganda komisyonları kurduk. Böylece çalışmayı kolektife yaymış olduk. Amacımız konferans çalışmalarımızın disiplinli, birbirimizi denetlediğimiz bir şekilde yürütülmesiydi. Gün içerisinde gideceğimiz semtleri, oradaki çalışma şeklimizi tartışıyoruz ve ayrıntılı planlamalar çıkartıyoruz. Konferansa kadar ister kalem dağıtımını ister YDG dağıtımını olsun tüm çalışmalarımızda temel amacımız konferansımızın politik gündemini, içeriğini karşılaştığımız kurumlara, insanlara anlatmaktır.

İstanbul Üniversitesinde, birçok merkezde gençlerin gittiği kafeteryalara konferansımızın afişlerini yaptık. Üniversitelerin kapalı olmasından dolayı buralardan çok mahallelere ağırlık verdik. Bu bölgelerde faaliyet yürüten yoldaşlarımızdan yardım aldık.

Bu kapsamda şimdiye kadar Gazi, Sarıgazi, Gülsuyu, 1 Mayıs mahallesi gibi pek çok semtte genç arkadaşlarla beraber hem çıkardığımız konferans çağrı bildirilerinin dağıtımını hem de dergimizin son sayısını, masrafları karşılamak için çıkardığımız kalemlerimizin yaygın dağıtımını yapıyoruz. Semtteki yoldaşlarla beraber yürüttüğümüz faaliyet hem bizler hem de onlar açısından verimli geçti. Genel olarak esnaflardan olumlu tepkiler aldık. Partizancı yoldaşlarla birlikte

gittiğimiz yerlerde insanlar YDG'nin gündeminden uzak kaldıklarını böylesi çalışmaların sık sık yapılması gerektiğini dile getirdi. Kürt ulusal sorununu hem semtteki yoldaşlarla hem de gittiğimiz yerlerde tartıştık. Bu çalışma sayesinde semt çalışmalarını daha yakından tanıma fırsatı bulduk. Birçok insanla tanıştık. Onları konferansımıza davet ettik. Bu çalışma boyunca karşılaştığımız genç, yaşlı herkese YDG'yi, konferansın içeriğini anlattık. Genelde olumlu tepkilerle karşılaştık. Bizim yanımızda olduklarını söylediler, bize destek oldular.

Bunun dışında birçok devrimci, ilerici gazete ve radyoya gittik, konferansımız hakkında bilgilendirdik. Pek çok sendikayı ziyaret ederek konferansımıza çağırdık bize destek olmalarını istedik. Ragıp Zarakolu ve Büşra Ersanlı'ya faks çekerek onlardan konferansımız için mesaj istedik. Puşi taktığı için aylardır tutuklu olan Cihan Kırmızıgül'e faks çektik. Radikal gazetesinden birçok köşe yazarına konferansımızın çağrısını yaptık. İMC, HAYAT TV gibi televizyonlarla görüşerek konferansımızla ilgili program örgütlemeye çalıştık. BDP, MKM gibi yurtsever kurumlara giderek onlarla süreci tartıştık, konferansımıza katkı sunmalarını istedik. Ajitasyon-propaganda komisyonumuz konferansa çağrı amacıyla bir sinevizyon hazırlayarak internet ortamına ekledi. Amacımız YDG konferansının geniş kesimlere duyurusunu yapmak. Bu anlamda çalışmalarımızın iyi geçtiğini düşünüyoruz. Ayrıca her Perşembe Taksim İstiklal Caddesi üzerinde dergimizin ve bildirilerimizin dağıtımını yapıyoruz. Aynı şekilde Bakırköy'de de toplu dağıtım gerçekleştirdik. Burada dağıtım sırasında pek çok liseli ve üniversiteli gençle tanıştı. Polisin engellemeleri ile karşılaştık. Buna karşın dergi dağıtımımızı sürdürdük.

Sabah toplantılarımız dışında biri eğitim çalışması olmak üzere iki tane geniş toplantı aldık. Birinde konferansımızın temel gündemi olan Kürt ulusal sorunu, bununla bağlantılı olarak HDK'yi tartıştık. Diğerinde de daha geniş bir katılımı genel olarak İstanbul'da konferans çalışmalarımızın nasıl gittiğini tartıştık.

Bu çalışma boyunca özellikle kitle çalışması anlamında yaşadığımız atılığın attığımızı düşünüyoruz. Bundan önce insanlarla iletişim kurma daha tutuk, çekiniktik konferans çalışması sırasında bu zaafımızı aştık. Alanımız bu çalışmadan önce epey dağınıktı. Konferans faaliyeti alanımızın toparlanması açısından iyi oldu.

Konferans hazırlıkları YDG'liler olarak bizlerin arasındaki ilişkilerin gelişmesini de sağladı. Belirlediğimiz bu politik gündemle birlikte kolektif faaliyet yürütmek yoldaşlık ilişkimizi geliştirdi. Bu çalışmalara Kürt ulusal sorununa eskisine göre daha vakıf olmamızı da beraberinde getirdi. Sarı kırmızı yeşile dokunamadan anın yakanamayacağını bu çalışmalarımızla bir kez daha görmüş olduk.

"Dokunan Yanacaksa" Dokunacağız Kazanacağız! Em Ji Livirim şiarıyla düzenleyeceğimiz konferansımızın temel gündemi Kürt ulusal sorunu olarak belirlendi. Devletin Kürt halkına topyekûn saldırdığı şu süreçte, halk gençliğinin militan kitle örgütü olarak bizim bu yaşananlara sessiz kalmamız mümkün değildi. Kürt ulusuna dönük tahammülsüzlük, binlerce insanın tutuklanması, gerillaya kimyasal silahlarla saldırılması, Kürt gençlerinin sokak ortasında infaz edilmesine karşı sesimizi çıkartacağız. Roboski'de 35 gencimizi katleden devlet, Kürt halkına yönelik düşmanlığını saldırılarının dozajını artırarak gösteriyor.

Buna karşı Kürt halkı mücadele, direniş ve hesap sorma bilincini de her daim bilemektedir. Baskılara karşı kararlı direnişini yükselten Kürdistan gençleriyle iddiamızı büyüteceğiz. Bu ruh, coşku ve iddia ile bu yıl 6. Konferansımızı örgütleyeceğiz. 6. Konferansımıza taşıdığımız deneyim ve büyüttüğümüz cüretimiz yarına daha iddialı girmemizin adı olacak.

Halk gençliğine örgütlenmek, "Dokunma" denilene karşı "Em Ji Livirim" diyerek dokunmak ve mücadelesini büyütme başka seçeneğimiz yoktur. Gençlik birleşmek, geleceğini yaratmak için örgütlenmelidir.

Bu zorunluluk 6. konferansımızda buluşma nedenimiz olacaktır!

(İstanbul YDG)

Dergi dağıtımına polis müdahalesi

15 Şubat günü İstanbul Bakırköy Cumhuriyet Meydanı'nda dergi dağıtımını yapmak istediğimiz sırada kolluk kuvvetlerinin müdahalesiyle karşı karşıya kaldık. Dergimizin toplatma kararı olduğunu söyleyerek suç işlediğimizi söyleyen polisler dergilerimize el koymaya çalıştı. Dergimizin hakkında böyle bir karar olmadığını söylediğimiz halde kimlik sorgulaması ve üst araması yapılarak "suçlu" muamelesi yapıldı bize. Dergimizin toplatma kararının olmadığı anlaşıldığı halde meydana bir süre tutulduktan sonra Kartaltepe Karakolu'na götürülerek hakkımızda Kabahatler Kanunu'ndan halkı zorla durdurarak dergi verdiğimiz ve insanları rahatsız ettiğimize dair tutanak tutturarak 5 YDG'li arkadaşımıza para cezası kesildi. Tutanağı imzalayarak yaklaşık üç buçuk dört saat sonra bırakıldık. Bizler çok iyi biliyoruz ki yapılan her müdahale, saldırı bizi sindirmeye yok etmeye yöneliktir. Örgütlü mücadelemizi sindirmeye, tehditlerle, göz altılarla yok etmeye çalışan devletin her organına cevabımız nettir.

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ!

BASKILAR BİZİ YILDIRMAZ!

(İstanbul YDG)

"Selçuk uyuma, bu bir soygundur!"

H. Merkezi: Konya Selçuk Üniversitesi öğrencileri üniversite kampüsünde bulunan Gökkuşluğu Alışveriş Merkezi'nden Rektörlük binasına yürüyerek **"Müşteri değil öğrenciyiz"**, "Harç değil haraç, öğrenciler hep aç", **"Selçuk uyuma bu bir soygundur"**, "Susma haykır harçlara başkaldır" sloganlarıyla bir eylem düzenledi.

Eylemde açıklama yapan **Ceyda Naifoğlu** isimli öğrenci, parasız eğitim için mücadele ederken karşılarına 6111 Sayılı Torba Yasa ile zamlı harç sistemi çıkartıldığını belirtti. 6111 sayılı torba yasayla birlikte üniversitelerin önüne hayati bir sorun olarak gizli harç zamlarının çıkarıldığını belirten Naifoğlu, "İkinci dönemle birlikte üniversitemiz 22.12.2011 tarihli toplantısında aldığı kararla 6111 sayılı kanunu göz önüne alarak kredi başına ek katkı payı ödeme sistemini devreye sokmuştur. Fakat 02.11.2011 tarihinde yürürlüğe giren 662 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin geçici 60.maddesi ile uygulamanın 2014-2015 eğitim-öğretim yılına ertelendiğini ve öğrencilerden alınan fazla ücretlerin iadesinin gerektiği açıklanıyor. Bizler üniversitemizin bu uygulamasının 662 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin geçici 60. Maddesi ile geliştiğini ve durumun hukuksuz olduğunu düşünüyoruz" dedi.

SAVAŞTA İDEOLOJİNİN ÖNEMİ

Savaş politik mücadelenin en şiddetli biçimidir. Biz bu yazımızda gerilla savaşı üzerinde duracağız. Gerilla savaşı küçük, düzensiz, donanın bakımından zayıf olanın, kendinden güçlü, donanımlı ve düzenli olana karşı verdiği mücadeledir. Bu mücadelede donanın bakımından zayıf, sayı bakımından az, nicel olarak güçsüz olanın en büyük donanımı ideolojisidir. Silahına yön veren budur. İdeolojik her sapa yenilgi ve gerilemeyi de beraberinde getirir. Tabii proleter ideolojinin yönlendirdiği savaşım, iktidarı devirebilecek esas niteliğe sahip olduğuna da görmek gerekir. Bununla birlikte küçük-burjuva ideolojinin yönlendirdiği savaş biçimleri de vardır. Konumuz özgülünde yürüttüğümüz gerilla savaşında ortaya çıkan ideolojik yaklaşım bozukluklarının savaşı etkileme düzeyi ve ideolojinin nasıl bir rolü olduğunu inceleyeceğiz.

Sınıf mücadelesi sınıf temsilcisi olan en büyük irade gücüne ve donanımına sahip, çelik disiplinli bir partinin önderliğinde yürütüldüğünde zafere ulaşabilir. Ve bu parti MLM ideoloji ile donanmış olmalıdır. Bu donanın onu demokratik halk devrimine götüreceği olan halk savaşı stratejisini uygulamaya yönelir. Ve bunun bugünkü biçimi olarak gerilla savaşına.

Gerilla savaşına eşaslı bir nitelik kazandıran devrim stratejisi olarak halk savaşı stratejisi proleter ideolojinin bir yansımasıdır. Bu yansıma tarihsel süreç içerisinde çıkarılan deneyimlerin bilimsel yorumlanması ile ilgili olarak proletaryanın devrimin öncü sınıfı olmasını onu da bir öncü partinin yönetmesini zorunlu kıldığı gibi ülke koşullarına uygun devrimin hedefleri ve biçimini de doğurdu. Bunlarla birlikte kendinden daha donanımlı olan düşman güçlerine karşı da ciddi savaş deneyimleri yaşadığı ve bunun sonucu olarak iktidarı devirebilmenin tek yolunun silahlı mücadelesi olduğu kanıtlandı. Sınıf

mücadelesi içinde denendi ve onandı.

Buraya kadar diyalektiğin nasıl işlediğini, geçmişin deneyimlerinden sonuçlar çıkarıldığını ve bu sonuçların gene pratikte sinandığını gördük. Yani diyalektik materyalist dünya görüşünün savaşa uygulanmasından bahsettik. Burada değinmek gereken esas mesele; her savaşa bir ideoloji yön verdiğidir. Bu ideoloji, kendini savaş alanlarında, çatışma, operasyon, pusu vb. yaşanan eylem ve her somut pratikte yansıtır. Savaşın sonucu bu ideolojilere ve bu ideolojilerin somut uygulanma biçimine bağlıdır. Bizim açımızdan MLM ideolojinin yönlendiriciliğinden bahsediyorsak; savaşta araştırma-inceleme yapmanın, düşmanı izleme, yorumlama, çözümlenme yapma ve sonuç olarak onu alt etmek bizim ideolojik politik görevlerimizdir. Gücümüzü ideolojimizden aldığımızdan söz ettik. Bunu somut uyarlaması savaşta ideolojinin yönlendiriciliğini kavrama ve uygulamadır. Uygulama ideolojik alt yapının sağlanması düşmanı yorumlarken ve pratik adımlar atarken ideolojimize uygun hareket etmek gerekir.

Kilit mesele, proleter ideolojiye yaşam buldurma. Proleter ideoloji savaş alanında yaşam bulmadığında gerileme başlar. Küçük burjuva ideoloji yeşerir. Bu nasıl olur? Kitlelere bakışta, savaş tarzında, örgüt karşısındaki duruşta her yönüyle küçük burjuvazinin yaşam bulması ve onun ideolojik şekillenişe yön vermesi söz konusu olur. Düşmana karşı girişilen eylemlerin takdir edilmesini beklemek, övülmeyi beklemek kitlelerin gerileyen yanları karşısında hayal kırıklığına uğramak, örgüt müdahalesine kapalı olmak, haksızlığa uğradığını düşünmek...vs. olarak sıralayabiliriz. Temel mesele düşman karşısında kendine ve temsil ettiği düşünceye biçtiği roldür. Bu rol kişinin sınıf karakterinin sonucudur. Sınıf karakteri kişiye neyi emrediyorsa, kişiyi nasıl yönlendiriyorsa,

öyle hareket eder. Çünkü sınıf karakteri bireyin ideolojik şekillenişini, kimliğini ele verir. İdeoloji bu nedenle önemlidir. İdeoloji neyi, ne için yaptığını tayin eder.

Savaşta ideoloji düşmana karşı duruşunu ve bireydeki düşman bilincini belirler. İdeolojik şekilleniş düşmana karşı hareketini, onu düşünmeni, yorumlamayı vb. sağlar. Proleter devrimci açıdan düşmanın hesap etmeden hareket etmez. Çünkü düşmanımızın olduğu bilinci hareketimizin geleceğini ve gelişiminin, en önemli anahtarlarıdır.

İdeolojik bakış açısı dünya görüşüdür. Bir bütün olarak yaşamsal, sınıfsal faaliyetimizi belirler. Her meselede ideolojik bakış açısının sonuçları görülür. Savaşta da eksiklikler, hatalar, olumsuzluklar veya başarılar, olumluluklar ideolojik anlamda ne kadar doğru bir bakış açısına sahip olduğumuzu gösterir. Savaşımızın hedefleri bakış açımızın dünyayı, ülkeyi ve koşulları bunun için de bizim koşullarımızın değerlendirilmesi ve bunu üzerinden önümüze koyduğumuz görevlerimizdir. Yine hedeflerimizimize ulaşma biçimimizi yani savaşta strateji ve taktik sorunlarımızı da ideolojik bakış açımızın üzerinden yorumlar ve görevler çıkarırız. Yine düşmanla verdiğimiz savaşımın içerisinde kendi iç yaşamımızın örgütlenmesi, örgütsel görevlerimizin yerine getirilmesi vb. noktalarda ideolojimiz esaslı rehberimizdir. Bu düşünce tarzının ne olduğu bellidir: diyalektik materyalizm. Yani partinin ve savaşın yozlaşmasının ortadan kaldırılmasının adı diyalektik materyalist yöntemin uygulanmasıdır. Yeni ve yenilgilerin doğru yorumlanmasından, savaşın gidüşatının belirlenmesinden, koşulların doğru gözlenmesinden, doğru askeri taktiklerin yaşam bulması açısından önemli bir yerde duruyor.

Halk Savaşı Stratejisi'nin geçerliliği açısından tarihsel pratik, gerilla deneyimleri, tarihimiz incelendiğinde savaşın neler yarattığını, gerilemelerin neleri götürdüğü her mantıklı göz görür. Açık sonuçları ortadadır. Fakat Halk Savaşı'nın yürütülüşünü, düşmanı nasıl ele alıyoruz, düşman bilinci noktasında yeterli ve yetersiz yanlarımız nelerdir? Ve bunlarda açığa çıkan sonuçlar hangi ideolojinin ürünü olduğu pratiklerdir? Bu soru-

ları cevaplarken kendi pratiklerimiz içerisinde kendimizi tanıyacağız. Eksikliklerimizi ve görevlerimizi belirleyeceğiz. Somut gerçeklikte öncünün oynaması gereken rolün ve onun savaşı merkezi görevimizi yerine getirirken o ideolojiye uygun hareket etmenin ne derece önemli olduğunu göreceğiz. Koşulları dışımızda, düşmanı değil kendimizi, koşulları değiştirmeye iddiamızı, dışımıza etkimizi düşmanı alt etmemizi sağlayacak askeri pratiğimizi göreceğiz. Ama her şeyin merkezine kendimizi koyarak kendimizle yüzleşeceğiz. Ve görünen açığa vurun yönleriyle yetinmeyeceğiz. Kendimizi küçük burjuva ideolojiyi inceleyeceğiz.

Savaşın iki yönü var. Biri düşmana karşı verilen yönü, yani somut pratik yönü ikincisi ise içimizdeki

düşmana karşı verilen yönü. Her ikisinin tekabül ettiği nokta düşmana karşı sınıf bilincidir. Düşman kin duyulan, hasım olan, hesap sorulması gereken ve tüm kötülüklerin nedeni olan bir olgudur. Düşman, tank, top ve askeri gücü ile sadece teknik açıdan değerlendirilmemelidir. Bizim için düşman neden olduklarımızın hesabının sorulması gerektirir. Bu bilinç ışığında, savaşta her hamle düşmana yönelik bir darbedir. Düşman düşünülmezsiniz, yorumlanmazsınız, izlenmezsiniz adım atmak düşman bilincinden yoksun olmak, verilen savaşın içeriğini boşaltmak olur. Savaş iki uzlaşmaz sınıfın proletaryaya ve burjuvazinin savaşıdır. Düşmanı düşünmeyen bir kafa, orta yolcu bir

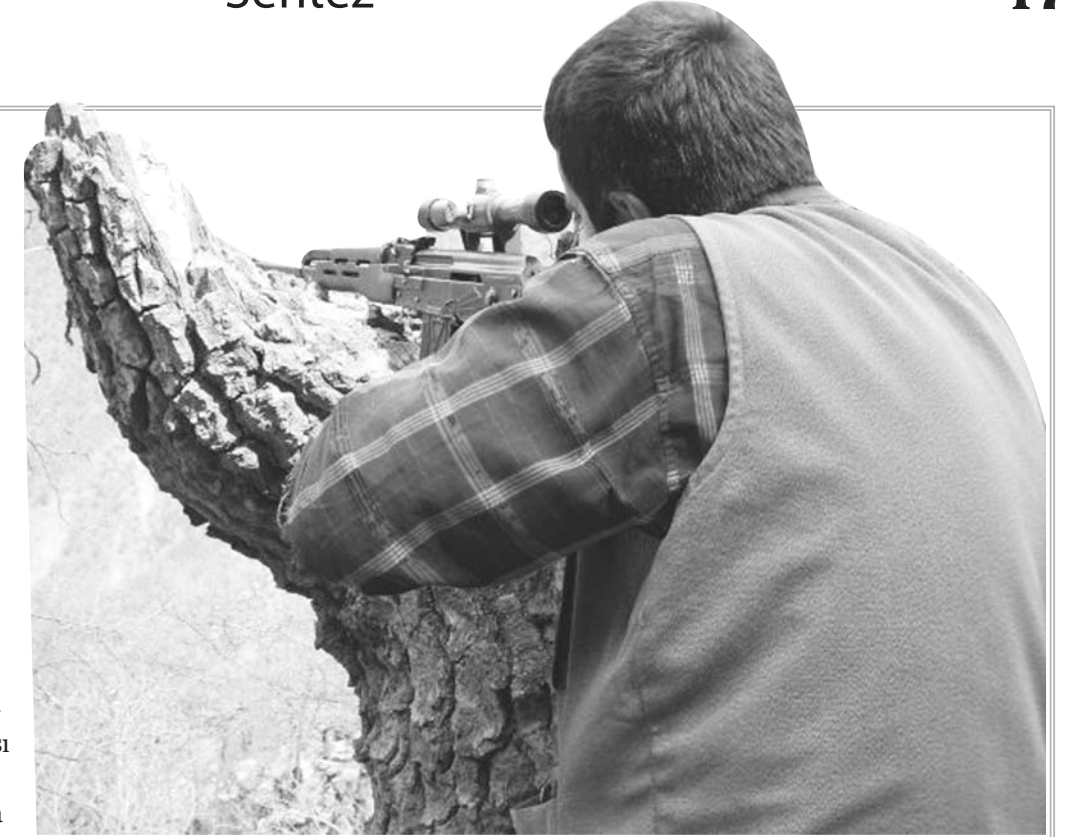
kafa, burjuva bir kafadır. Varoluş nedenlerimizin burjuvaziye karşı savaşmak olduğunu unutan bir kafa burjuvazinin dolaylı veya dolaysız etkisi altında kalmış bir kafadır. Pratik faaliyet içerisinde düşmana vurma, düşman taktiklerini boşa çıkarmak, kitleyi düşman bilinciyle donatma görevi ne kadar bilince çıkartılırsa, düşman kavramı o kadar nettir. Düşman her yönelimini boşa çıkarmak, sonuçsuz bırakmak, dahası karşı saldırı yapılmak zorundadır. Yönelim, savaşın savaşı olarak öğrenileceği, küçük kuvvetlerden büyük cüretler hedeflemek, sürecin ihtiyaçlarının karşılanabileceğini muştuluyor.

Bireyin bireyciliğinin, küçük burjuva ideolojisinin parti saflarına yansması, aynı zamanda savaşa, gerilla alanına yansmasıdır. Bu sadece bi-

Eylemde karar faktörünü değerlendirelim. Yönelime uygun hareket etmek, eylemde kararlılığı gerektirir. Eylem muhtevasını belirleyecek olan, onun başarısını belirleyecek olan kararlılık faktörüdür. Eylemde karar; çıkan tüm olumsuzluklara, koşulların elverişsizliğine, gücün yetersizliğine, düşmanın tedbirlerine rağmen karşı tavır alabilmek, inisiyatif takınabilmek ve eylemi sonuçlaştırmak için çaba içerisinde olmak demektir. Eylemde karar olmayacak olanı bile yapabileceği cüretle hareket etmeyi gerektirir.

Kararsızlık; ruh halinden tutulum da, duruşa, yaşama birçok noktada olumsuzluklar yaratır. Gücü bozar, bozguna uğratar. Kararlılık; devrime inanç ve inançsızlık ilkelelerinde proletarya ideolojisinin temsildir. Eylemde kararlı olmak, kör bir cesareti değil, çok yönlü sorgulamış, açıklarının yakalanmasını, oluşacak olumsuzluklara tavır alınmasını öngörmek; böyle bir şekillenişime girmek demektir. Eylemden vazgeçme koşulları yaşanabilir. Bu koşulları belirleyenler, kaybımızın, kazancımızın üzerinde olma ihtimalidir.

Fakat kalkışmadan, irdelemeden, yüzeysel bir değerlendirmeyle vazgeçmek, kayıp verme korkusu yaşamak, kaygılarımızı eylemin önüne koymak burjuva ideolojinin var olma, yaşamı ama ne pahasına olursa olsun yaşama düşüncesinin bir sonucudur. Böyle düşünen bir güç yaşar ama düşman için tehlike arz etmez. Gerilla savaşı deneyimlerinde bu çokça mevcuttur. Bu düşmanımızın olduğunu ve hedefimizin onu yok etmek olduğunu ret eden bir yaklaşımdır. Düşman bilincinden yoksunluktur. Bu, düşmanın kafada karmaşılaşmasını ve devrime giden yolun kat edilemesini getirir; geriletir. Gerillanın temel ilkesi "kendini koru, düşmanı yok et"tir. Düşmanı yok etmeliyiz! O halde başına bir şeyler getirecek eylemlerimizi örgütlemeliyiz. Bunu düşünen bir beyin, eylemde kararsızlık yaşamaz, bilir ki bu durumu yarattığı sessizlik, düşmanın güç almasına, pervasızlaşmasına ve alanını daralt-

masına neden olur. Söz gelimi, yakın bir tepede vurduğunuz düşman bir kademe geriler ve seni daha ciddiye alır. Bilir ki tesadüf değil, bilinçli bir yönelim vardır. Eylemin temelinde, "seni kabul etmiyorum, bu alandan çek git" mesajı vardır. Bu bilinç düşmanın rahatını bozar, onu püskürtür.

Meselenin özünü, sadece pratikte açığa çıkan bir sorun olarak görmemek gerekir. Bu iki ideolojik yaklaşımın bir çatışmasıdır. Küçük burjuvazinin kendi merkezli yaklaşımının sağlam yorumlanışdır. Kendi gücüne, taktiğine, stratejine güvenmemektir.

Hareket halinde olan bir gerilla birliği pusu atılabilecek bir alandan geçerken, öncü grup düşmanın hareketli birliğiyle karşılaşır. Mevzilenip ateş açan öncü yoldaşın ilk atışında yere düşenler olur. Düşman kendini ateş alanın dışına atıyor. Bağırma sesini alan yoldaş yerde yatan unsura tekrar ateş ediyor. Ölümünü netleştiriyor kısacası; net sonuç alma yönünde adım atıyor. Geri çekilmiyor. Kayıp yok. Fakat düşmanın kaybı var. Sonuç; düşmanla karşılaşılıp bilincin net tavrına örnektir. Bu, ideolojik anlamda proleter ideolojinin ve partinin savaş çizgisinin ifadesidir. Yine düşmana çalışan unsurlara yanıt olmak, uyarı yapmak, vazgeçirmek ve örgütün tavrını halka göstermek amacıyla yapılan araç eylemleri, düşman politikalarına karşı net bir tavır

içermektedir. Bu pratikler net tavrın yansımasıdır. Yarattığı düşman bilincidir. Halka doğru yolu gösterme noktasında atılan küçük, ama emin adımlardır. Arkasının geleceğinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Çünkü ileri olan proleter ideoloji, gerici olana galibiyet şansı vermeyecektir. Buraya kadar ideolojinin somut pratiklere nasıl yansıdığını, savaşta nasıl belirleyici bir rol oynadığını, düşmanı yorumlamada, anlamada ve kavramada nasıl bir etki yarattığını somut pratiklerde incelemeye çalıştık. Doğru ideolojik şekilleniş savaşta doğru tavrın anahtarlarıdır. Bu akıldan çıkarılmamalıdır. Burjuva idealist şekilleniş, tükenişin, yozlaşmanın, yok olmanın anahtarlarıdır. Bu da akıldan çıkarılmamalıdır.

Bizler, düşman bilincinde yoksun savaşamayız, savaşımız doğru bir kavrayış üzerinden şekillenmelidir. Gerillanın bu günkü yönelimi kitleleri örgütlemekten ve savaşı yükseltmekten başka bir yol olmadığını, bunu da MLM'den aldığımız güçle yapacağımızı en somut göstergesidir. Bu yönelimi yönlendiren ve gerillayı anlamlandıran partidir; parti yönelimidir. Parti dışı her küçük burjuva yaklaşım, içerde veya dışarda, savaşta köstekler, devrimi geciktirir. Buna tahammülü olmayan her birey, yönelime güç vermemelidir.

(Dersim'den bir Partizan)

Düşman düşünülmezsiniz, yorumlanmazsınız, izlenmezsiniz adım atmak düşman bilincinden yoksun olmak, verilen savaşın içeriğini boşaltmak olur.

Kadifekale'de kentsel dönüşüm: Sosyal yıkım

İzmir: 2007 yılından beri süren ve toplamda 2000 civarı konutu etkileyen, “Kadifekale kentsel dönüşüm projesi”nde sona gelindi.

Toplam 2 bin 508 haneyi ilgilendiren proje kapsamında 2007 yılında başlayan yıkımlarda bin 970 binadan bugüne kadar bin 860'ı yıkıldı. Geriye kalan 90 binayla ilgili kamulaştırma bedeline itiraz davaları ise sürüyor. Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu yaptığı açıklamada, Kadifekale'nin Körfez'den görünümünü de sağlayan bu çalışmayla birlikte tarihi Agora'nın çevresini de açmak için kamulaştırma yaptıklarını, çalışmaların hızla devam ettiğini söyledi.

Heyelan bölgesi olarak ilan edilen yıkım bölgesinde 60 bin metre kare alan ağaçlandırıldı. Belediyenin; “şehre nefes aldırma” adıyla lanse ettiği kentsel dönüşüm projesi İzmir'in birçok semtinde ve özellikle de; muhalif kimliği ile bilinen semtlerde yoğunlaşmış durumda. Kadifekale de; Kürt kimliği ile bilinen ve zorunlu göç ile memleketlerinden sürülen insanların yaşadığı bir semt ve bu bağlamda da; halkın muhalefetini parçalamak da bu saldırıların bir parçasını oluşturuyor.

DAKAD'ın kapatılmasına protesto

Dersim: DAKAD'ın (Dersim Alevilik İnanç ve Kültür Akademisi Derneği) kapatılması ve dernek başkanı **Aysel Doğan**'ın “KCK operasyonu” adı altında tutuklanması ile ilgili bir açıklama yapılarak “**Aysel Doğan'ın derhal serbest bırakılması**” istendi.

DAKAD adına yapılan açıklamada “*Herkesi duyarlılık göstermeye, Dersim Alevilik İnanç ve Kültür Akademisi Derneği ile dayanışmaya çağırıyoruz*” denildi.

Kentsel dönüşümde deprem atağı; “Evini kendin yık, kendin yap!”

Tüm dünyayı sarsan 2008 krizinde AKP, binlerce insan işten çıkarılır, işçi ve emekçilerin alım gücü düşerken daha fazla kâr elde etmenin hesaplarını yapıyordu. AKP'nin “**krizi fırsata çevirme**” felsefesini yaşama geçirmekte usta olduğuna şüphe yok. Bunun bir örneği de Wan depreminde ortaya çıktı.

Hatırlanacağı üzere depremde Wan adeta yerle bir olmuştu. Hasar gören binalara girilebileceği açıklaması yapan Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, onlarca insanın yaşamını yitirmesine, yaralanmasına sebebiyet vermişti. AKP hükümeti, Wan'a yardımların geç gittiği, hatta çoğu yerde yapılan yardımların engellendiği eleştirilerine karşı sert tepki göstermiş, polis ise daha ileri giderek eylem yapan depremzedelere saldırmıştı.

Wan halkı, kış ortasında, yoğun kar ve soğuk altında yaşama tutunmaya çalışırken AKP hükümeti yine “krizi fırsata” çevirmenin peşinde. Kentsel Dönüşüm Projeleri Wan depremiyle birlikte yeniden gündeme getirildi. Öyle ya deprem; binalar kaçak, denetimsiz, deprem yönetmeliğine aykırı inşa edildiği için bunca cana mal olmuştu. Bunun çaresi Kentsel Dönüşüm'dü(!) Oysa 10 yıldır hükümet olan AKP, söz konusu yönetmeliği uygulamak, deprem riskine karşı herhangi bir tedbir almak şöyle dursun enkaz altında can çekişen emekçilere yapılan yardımları bile engellemişti. Her işten bir fırsat çıkarma anlayışına sahip AKP yine icraattaydı!

Afet Dönüşüm Yasası Mecliste!

Depremi fırsata çevirme yasası da denilebilecek “**Afet Risk Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Yasa Tasarısı**” Mecliste. Yasa, Çevre ve Şehircilik

Bakanlığı'na, TOKİ'ye ve Belediye'ye acele kamulaştırma ve sorgusuz sualsiz yıkım olanağı veriyor. Tasarıyla beraber 200 milyar dolarlık yatırım yapılması öngörülüyor. Projenin sadece KDV gelirin 36 milyar dolar olacağı hesaplanıyor. Yasa

tasarısında “riskli yapıların” kim tarafından ve nasıl belirleneceğine ilişkin hükümler ise tartışma konusu. Tasarıya göre tespitler bakanlık tarafından lisanslandırılan kurum ve kuruluşlara yaptırılacak.

Riskli yapıları belirlemenin bağımsız meslek odalarınca değil, taşeron şirketlerce yapılması bu şirketlerin belediyeleri, TOKİ'yi ve Bakanlığı memnun edecek tespitler yapmasını beraberinde getirecektir. Bu hüküm, yasanın uygulama alanında büyük bir rantın ortaya çıkmasına ve bunun büyük inşaat şirketlerine ihale edilmesi anlamına gelecek.

Yasaya göre riskli yapıların belirlenmesine yönelik itirazlar da Şehircilik Bakanlığının belirlediği kişilerce ele alınacak. Bu itirazlar, bakanlıkça, üniversitelerde görevli inşaat, jeoloji veya jeofizik mühendisliği ile hukuk öğrenimi görmüş öğretim üyeleri arasından seçilecek 3 ve bakanlıkta görevli 2 kişiden oluşturulan teknik heyet tarafından incelenerek karara bağlanacak.

İnşaat Mühendisleri Odası'nın düzenlemeye ilişkin yaptığı açıklamada dile

getirdiği gibi “*kentsel dönüşüm uygulamaları başta metropoller olmak üzere, tüm ülkemizi bir rant alanı haline dönüştürecek.*”

Bayraktar: “Yıkım rüyalarım giriyor!”

12 Şubat günü TV 8'de yayınlanan Yeni Hayat programına konuk olan Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın söyledikleri tüm emekçileri duyulandıracak türdendi: “*İnanın iki akşam rüyamda görmezsem, üçüncü akşam kesin rüyamda görürüm bu olayı, acaba kentsel dönüşüm ben vatandaşı nasıl ikna edeceğim. Buradaki vatandaşın on tane dairesi var, on tane dairesini ona tek-rar nasıl vereceğim. Burada imalat işi yaparsak sıkıntı olur mu? Bizim bunları yerinde dönüşüm yapmamız lazım, hiçbir tarafa taşımamız lazım. Burada bir rant temin etme olabilir mi? Çevre ve Şehircilik Bakanı olmuşum, buradan birisine rant temin etmeyi ben hazmedebilir miyim?*”

Bayraktar'ın bu insanın yüreğini dağılayan sözlerine biraz daha yakından bakıldığında durumun gerçekte öyle olmadığı da ortaya çıkıyor. Bayraktar'a göre, riskli binaları vatandaş yıkarsa geri ödemeli olmak üzere çeşitli krediler verilecek; yok eğer vatandaş kendisi yıkmazsa devlet ne olursa olsun yıkacak ve hiçbir şekilde yardım etmeyecek. Projenin sloganı da “**Evini kendin yık, kendin yap**”. Evini yıkamayacak ya da yıktıktan sonra yenisini yapamayacaklar Bayraktar'ın ilgi alanına girmiyor. Yeni düzenlemeyle yıkılacak binalara devletin görevlendirdiği teknik bir heyet karar verecek. Binanın yıkılabilmesi için de tüm bina sakinlerin muvafakatı gerekmeyecek. Üçte iki çoğunluk kabul ettiği zaman diğerleri de buna uymak zorunda kalacak.

“Haydarpaşa halkındır, satılamaz!”

Kartal: Çeşitli bahanelerle Haydarpaşa Garı'nın kapatılmaya çalışılması HDK, BTS ve Halkevleri tarafından yapılan bir eylemle protesto edildi. Eylemde, Nazım Hikmet'in “**Memleketimden insan manzaraları**” ve Vedat Türkali'nin

“**Bekle bizi İstanbul**” şiiri de okundu.

Türkülerin söylendiği eylemde ilk olarak BTS 1 No'lu Şube Başkanı **Hasan Bektaş** bir konuşma yaptı. Bektaş, 1 Şubat 2012'den itibaren şehirlerarası yolculuğa kapatılan Haydarpaşa'nın trenlerden

SEVAG İÇİN ADALET!

İstanbul: 24 Nisan 2011 tarihinde askerlik yaptığı Batman Kozluk Gümüşörgü Jandarma Karakolu'nda öldürülen Ermeni asker **Sevag Balıkcı** davası için Sevag İçin Adalet Girişimi üyeleri tarafından kurulan komisyon “**Bu davanın takipçisiyiz. Adalet engelinin karşısındayız**” denilerek bir basın açıklaması düzenledi.

13 Şubat günü Amed'de görülen davaya ilişkin İstanbul'da Cezayir Toplantı Salonu'nda yapılan basın açıklamasına **Rakel Dink** ve **Sevag**'ın annesi Ani Balıkcı'yla

birlikte birçok sanatçı, gazeteci ve yazar katıldı.

Açıklamayı okuyan müzisyen **Kerem Kabadayı**, 9 aydır süren davada adaletin engellendiğini ifade etti. Kabadayı, cinayetin tam da 24 Nisan günü yani Ermeni Soykırımı'nın 96. yıldönümünde olmasının tesadüfi olmadığı, Sevag'ın bir nefret suçuna kurban gittiği vurgulandı. Bu ırkçı, nefret suçunun cezası verilmediği sürece Ermeni gençlerinin hayatlarının tehlikede olduğu ve nefret suçlarının işlenmeye devam edilerek yeni cinayetlerin önüne geçilemeyeceği vurgulandı.

Samast'ı aklayanlara suç duyurusu

İzmir: Samsun'da yerel bir gazete olarak 2 ayda bir çıkan **Statüko** dergisine emek ve demokrasi güçleri suç duyurusunda bulundu. Ogün Samast'ı aklayan derginin genel yayın koordinatörü Okan Baş “*Beyler ülkücüler size neyledi?*” başlığıyla yazdığı yazıda katilleri kahraman ilan etti.

Bu yazıyı tehdit olarak anladıklarını söyleyen demokrat ve aydınlar Samsun'da bir basın açıklaması yaparak Cumhuriyet Baş Savcılığına suç duyurusunda bulundu.

Benim annem Cumartesi...

diklerinin en somut göstergesidir. İlk önce Cumartesi anneleri için “**bunlar ne iş yapıyorlar, kime hizmet ediyorlar bilmiyorum**” diyen Başbakan Tayyip’e, Seyhan Doğan’ın babası; “*Ben Seyhan Doğan’ın babasıyım. 29 Ekim 1995’te gece saat 03:00’te evimizden aldığımız, işkencele katlettiğiniz oğlumun kemiklerini arıyorum*” diye cevap vermişti. Sorunun cevabını çok iyi bilen Tayyip, sonrasında “bu aileler benim ailemdir” diyerek bir “açılım” daha yapmıştı. Ama o “açılım”dan sonra, “köprünün altından çok sular geçti” hesabı ailelerin, annelerin feriyadına cevap vermek şöyle dursun, çarpıtma, yalan, kanlı salyalarından başka hiçbir şey yok ortada!

Gazi Mahallesi direnişi sırasında kaybedilen Hasan Ocak içi yürütülen mücadelenin ardından 27 Mayıs 1995 tarihinde Galatasaray Lisesi’nin önünde kayıp yakınlarının ve insan hakları savunucularının başlattığı uzun yürüyüş, kayıp yakınlarının da katılımıyla 17 yıldır devam ediyor.

Gözaltılarında, işkenceli sorgularda katledilen devrimci, demokrat ve yurtseverler faşist TC’yi doyurmaya yetmedi. Bu katmerli acılardan aileleri de payına düşenler olacaktı! İşkenceyle katledildikten sonra cansız bedenlerine de insanlık dışı uygulamalarla, kimilerini asit kuyularına atarak kimilerini kalorifer kazanlarında yakarak cansız bedenlerini yok etmeye çalışırken, kimilerini de “bilinmeyen” yerlere -Mutki, Newale Qesaba gibi-toplu mezarlara gömdüler.

Son olarak da Amed’de JİTEM Karar-gahı olarak bilinen yerde restorasyon çalışması yapılırken işçilerin kemiklere denk gelmesiyle tesadüfen ortaya çıkan 38 kişi bulundu. Ailelerin ve tanıkların ifadelerine göre bunun gibi yüzlerce yerin var olduğu biliniyor ve bazı yerlerle ilgili olarak ise ailelerin başvurularına rağmen şu ana kadar girişim yapılmaması ya da olmaması devletin ve “iyi çocuklarının” bugün ve geçmişte yapmaya çalıştıkları işi çok iyi bil-

Kayıp yakınları, çocukları, eşleri, anne, babaları sevdiklerinin akıbetini öğrenmek için ve işkenceci katillerin yargılanması için, mücadele etmeye devam ediyorlar/edecekler. Bu uzun mücadele süresi içerisinde alanlardan hiç eksik olmayan **Asiye Doğan, Ramazan Doğan** ve son olarak da **Kemalettin Eren** kaybedilen çocuklarına ait bir mezar taşına sarılamamanın acısıyla hayata veda ettiler. Çocuklarına ait bir mezar taşı bulma umudu hiç eksilmese de üç kuşağı biraraya getiren Cumartesi Anneleri’nden Asiye Anne, oğlu Seyhan Doğan ilk gözaltına alındığı günden ömrünün sonuna kadar oğlunun akıbetini öğrenmek için mücadele etti.

Hatta bu mücadele içinde katil devlet Asiye Anayı da kaybetmeye çalıştı. Gözaltına alındı ve 11 gün sonra işkence tezgahlarından geçtikten sonra bulundu. Asiye

Doğan 31 Ekim 2000 tarihinde sonsuzluğa uğurlandığında bayrağı eşine devretti. Seyhan’ı bulma mücadelesi artık baba Ramazan Doğan’ın omuzlarındaydı. Ramazan Amca da ömrünün sonuna kadar oğlunu aramaya devam etti. Ramazan Doğan korucu olmayı reddettiği için gözaltına alınmış, gördüğü işkence sonucu kollarını kullanamaz hale gelmişti. Cumartesi eylemlerine Seyhan’ın fotoğraflarıyla geldi ve Seyhan’ı bulma umuduyla 25 Ağustos 2010’da aramızdan ayrıldı. Aklımızda oğlunun fotoğrafları ve Başbakan’a söylediği sözler kaldı.

Ramazan Doğan’ın ardından, Hayrettin Eren’in babası Kemalettin Eren de oğlunun mezarına sarılamadan, doya doya hasret gidermeden 24 Ocak 2012’de son yolculuğuna uğurlandı. Son Cumartesi eyleminde kızı yaşadıkları acıyı şöyle ifade etti; “*31 yıldır bir mezarımızın olmadığını söylüyoruz. Babam da bir mezar için yıllarca burada oturdu. Artık bir mezarımız var. O da, babamın mezarı! Ağabeyimin mezarı hala yok!*”

Cumartesi aileleri ülkemizde bir tarihi yaşıyor, tanıklık ediyor. Bu tarihi 17 yıllık mücadeleleriyle gözaltına alınarak, işkence görererek, evlatları gibi kaybedilmeye çalışılarak canla başla yazıyorlar. 359. kez Galatasaray Lisesi’nin önüne kayıp gerçeğiyle yaşayarak çıktılar. Onlar sarılacak bir mezar taşı istiyorlar. Kaybettikleri koskoca bir yaşam olsa da!

Ve biliyorlar ki; bundan sonra da bundan önce olduğu gibi bu mücadeleyi büyütecek evlatları hep yanı başlarında olacak! **(Bir ÖG okuru)**

Çeber davasında insanlıkla imtihan

Yürüyüş dergisi dağıtımı yaptığı sırada gözaltına alınarak Metris Hapishanesi’ne yapılan **Engin Çeber**, polis ve gardiyanlar tarafından gördüğü işkence sonucu **10 Ekim 2008**’de yaşamını yitirmişti.

Geçen zamana ve delillere karşın suçluların yargılanması yolunda hiçbir adımın atılmadığı, devletin görevlilerini koruduğu davada yeni bir gelişme yaşandı. Çeber ailesinin İstanbul 6. İdare Mahkemesi’nde İçişleri ile Adalet bakanlıkları aleyhine “**destekten yoksun kalma tazminatı**”na karşılık mahkemenin görevlendirdiği bilirkişi “çalışmasını” sonuçlandırdı.

Adalet Bakanlığı’nın “Çeber’in desteğinden yoksun kalmaları söz konusu değil, tazminat talebi zenginleşme sebebi olmamalı”, İçişleri Bakanlığı’nın da “**Dava reddedilmelidir**” yönündeki görüşünün yer aldığı rapor devletin insan yaşamına bakış açısını da bir kez daha tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor.

Raporun bir bölümü şöyle: “*Nüfus Kayıt Tablosu’na göre Çeber, öldüğünde 29 yaşında. Yaşam Tablosu’na göre kalan ömrü 38,32. Muhtemel yaşam süresi olarak 38 yıl eklendiğinde Çeber’in ortalama ömrü 67. Devlet memurları için emeklilik yaş haddi 65 olarak belirlenmiş, Yargıtay ise aktif çalışma hayatının 60 yaşına kadar süreceğini kabul ediyor. Bu durumda Çeber’in aktif yaşam süresi 60-29 yani 31 yıl. Ölenin bekâr olması ileride evlenerek iki çocuk sahibi olacağı varsayımı göz önünde tutulmalıdır. Engin Çeber’in olay tarihinde işsiz olduğu için aylık gelirinin 457 lira olarak hesaplandığı raporda kazancın ileriki yıllarda yüzde 10 artırılabileceği belirtildi.*”

Adeta bir matematik problemi çözer ya da basit bir muhasebe işlemi yapar gibi hazırladığı raporla “bilirkişi” gerçekte insanlık değerlerine olan uzaklığını ve ilerici, devrimcilere olan düşmanlığını hesaplamıştır.

Yapılanın adı zalimlikdir...

359. HAFTA

İstanbul: Cumartesi Anneleri’nin eyleminde ilk olarak 1995’de gözaltında kaybedilen Murat Yıldız’ın annesi **Hanife Yıldız**, oğluna yazdığı mektubu okudu.

Yıldız mektubunda, “*Ben artık şubat ayının gelmesini istemiyorum. Doğum gününün gelmesini. Ben 17 yıldır senin doğum gününü kutlayamıyorum, sana sarılamıyorum oğlum... Senden gelecek bir haberi bekliyorum oğlum. Bu yapılanın adı zalimlik oğlum...*” diyordu.

Yıldız’ın ardından 1993’te gözaltında

kaybedilen Hüseyin Taşkaya’nın oğlu **Şerif Taşkaya** “*Biz kemiklerine bile razı olduk, ama kemikleri bile verilmedi. Biz bu acıyı her zaman yaşıyoruz*” dedi. Haftanın açıklamasını okuyan yazar **Mukaddes Erdoğan Çelik**, tanığı olduğu İstanbul Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi öğrencisi Ali Kayahan’ın gözaltına alınması ve kaybedilme sürecini anlattı.

360. HAFTA

Cumartesi Anneleri bu hafta, 1995 yılında Merdîn Dargeçit’te katledilen 7 kişinin akıbetini sordu. Cumartesi anneleri bu hafta Dargeçit’te iş makineleriyle kazıların yapıldığını ve hiç bir şey yok deni-

lererek kazının yarım bırakılıp gidildiğini anlattılar. İlk sözü 4 Şubat 1995’te gözaltında kaybedilen Murat Yıldız’ın annesi **Hanife Yıldız** aldı ve “*Yeter artık. Ben 60 yaşındayım benim her gün yüreğim kanıyor. Yeter artık sesimizi halk duysun, devlet duysun, suçlular duysun*” dedi.

Ardından sözü, 1995’te Dargeçit’te kaybedilen 14 yaşındaki Seyhan Doğan’ın yeğeni **Evin Doğan** aldı. “*Babam şu an amcamın kemiklerini kendi elleriyle bulmak için kazı yapıyor. Benim amcamın suçu neydi, daha çocuktu*” diyen Evin failer yargılanana kadar eylemlere geleceğini söyledi. Haftanın basın açıklamasını **Meltem Selvi** okudu.

“Emperyalizme kalkan olmayacağız!”

* **Sarıgazi:** Aka-Der, BDP, BDSP, ESP ve **Partizan** tarafından Sarıgazi’de Füze Kalkanı protesto edildi. Yıldırımın Düğün Salonu önünde bir araya gelen kitle Demokrasi Caddesi’nde bir yürüyüş gerçekleştirdi. “**Emperyalizme ve siyonizme kalkan olmayacağız! Katil ABD Ortadoğu’dan defol!**” yazılı pankart açan kitle yürüyüş boyunca katil “**ABD Ortadoğu’dan defol**”, “**Emperyalizme kalkan olmayacağız**” şeklinde sloganlar attı. Yürüyüşün ardından kurumlar adına açıklamayı **Selçuk Kalaycıoğlu** yaptı.

Kalaycıoğlu “*TC devleti, füze kalkanı ile yürüttüğü ‘diplomasi’ ile İran’ı hedef tahtasına koyarken, Suriye ve Libya’da düzenlediği provokasyonlarla emperyalist devletler adına savaş kundaklığı yapmaktadır*” dedi.

* **İstinye:** NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik 18 Şubat günü TC’nin NATO’ya üyeliğinin 60. yıldönümü nedeniyle İstinye’deki ABD Konsoloslugu’na bir yürüyüş düzenledi. Konsoloslugu önünde bileşen adına açıklamayı **Veytsel Şahin** okudu. Yapılan açıklamada;

Türkiye’nin NATO’ya 60 yıl önce üye olduğunu, NATO tarafından yapılan işgal ve katliamlara Türkiye’nin de ortak olacağına dikkat çekildi.

Yaşam 8 m²'ye sığar mı?

6. HAFTA

İstanbul: İHD F Tipi hapishanelerdeki hak ihlallerine ve ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alan tutukluların durumlarına dikkat çekmek için başlattığı F Tipi oturmaların 5.'sini 11 Şubat günü Kadıköy'de yaptı.

Cezaevi Komisyonu adına konuşan **Sevim Kalman**, "Yaşadıkları tecrit içinde tecrittir. 23 saat hava almayan 8 m² hücrelerde tutulmaktadır. Kısacası 'zamana yayılmış idam'dır yaşadıkları" dedi.

Kalman, ömür boyu hapis cezası uygulamasının dünyanın hiçbir ülkesinde bulunmadığını belirterek, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasının "insanlık dışı bir cezalandırma biçimi" olduğunu vurguladı.

Kalman, "Hücrenin darlığı, havasızlığı, nemi, güneş görmemesi... Aile, arkadaşlarla ilişkisinin kesilmesi... Havalandırmanın 1 saatle sınırlandırılması... Ağır müebbetliklerin yaşam koşulları ölene kadar işkence görmekten ve 'diri diri gömülme' öte bir anlam taşıyor" diyerek F Tipi hapishanelerin fiziksel koşullarına dikkat çekti.

Tecrit politikalarını da eleştiren Kalman, "İnsan kendini ancak başka insanlarla var edebilir. Tecrit, kansız, sessiz bir işkence türüdür. Yaşam 8 m²'ye sığar mı? Siz 23 saat, 8 m² hücrede tek başınıza ne kadar kalabilirsiniz?" diye sordu.

F Tipi hapishanelerde kalan tutukluların gönderdikleri mektuplardan pasajlar okunmasıyla devam eden eylem, "İnsanlık onuru işkencesine son", "Tecrit işkencesine son" sloganlarıyla son buldu.

7. HAFTA

İHD'nin "F" oturma eylemi bu hafta Kartal Meydanı'nda gerçekleşti. İHD adına açıklamayı yapan **Elif Akkaya**, Türkiye'de 130 bin mahpus olduğunu ve hapishane koşullarının iyi olmadığını belirtti. Türkiye tarihinde hapishanelerin şiddet ağına dönüştüğünü ifade eden Akkaya, "12 Eylül sıkıyönetiminin ceza mekanları bu şiddet örnekleriyle doludur. 90'lı yıllar katliam yıllarıdır. 2000'li yıllar ise katliamla başlamış, tecrit ve diğer ihlallerle sürmektedir" diye konuştu.

Hapishanelerin ideal yok etme merkezleri olarak görülmesi devam edildiğinin altını çizen Akkaya, "Hücreye koy, sesini kıs, anlamsız yasaklar uygula, aşırı cezalar ver, şikâyetleri dinleme, her şeyi reddet ve sustur. Politika bu" diye belirtti.

Biz güçlüyüz, çünkü düşünceleri tutuklayamazsınız

2012 boyunca tutuklama oranı Ocak ayındaki gibi seyrederse 1 Ocak 2013'te hapishanelerdeki tutsak sayısı 32 bin 556 artarak 163 bin 873'e yükselecek.

Adalet Bakanlığı 31 Ocak 2012 itibarıyla hapishanelerde bulunan tutsak sayısı ile ilgili bir istatistik yayımladı. Buna göre, toplam **131 bin 317** tutsak bulunuyor. 1 Ocak 2011 itibarıyla hapishanelerde toplam 122 bin 449 kişi bulunurken, 12 ayda hapishanelerin nüfusu 8 bin 868 kişi artarak 131 bin 317'ye yükseldi. Bunlardan 36 bin 868'i tutuklu, 18 bin 540'ı hükmen tutuklu ve 75 bin 909'u ise hükümlü olarak hapishanede bulunuyor.

2012'nin Ocak ayında ise 2 bin 713 kişi tutuklanarak hapishanelere yerleştirildi. 2012 boyunca tutuklama oranı Ocak ayındaki gibi seyrederse 1 Ocak 2013'te hapishanelerdeki tutsak sayısı 32 bin 556 artarak 163 bin 873'e yükselecek.

Zaten yarı-açık hapishaneye dönen ve tutuklu olmanın koşulunun dört duvar arasında olmak olmadığını bildiğimiz Türkiye koşullarında bu veriler çok şaşırdığımız sayılar değil. Devlet erkânı da "terörle mücadele" konusunda nasıl da başarılı olduklarını göstermek için göğüs-

lerini kabartarak bu verileri yayımlasalar da işin özünün başka olduğunun bilincindeyiz aslında.

"Terörle mücadele" adı altında toplumla mücadele edilmektedir. Toplumun bütün muhalif kesimlerini sindirmeye çalışan bu zihniyetin bir ay içerisinde 2 bin 713 kişiyi tutuklaması tam da beklenen hareketin kendisidir. "Aykırı" olan gazeteciyi, avukatı, bilim insanını, öğretmeni, aydını, sanatçıyı, öğrenciyi, sendikacıyı, kadını ve çocukları tutuklayan devlet, "terörle mücadele" diyerek tam bir terör estirmektedir. TMY'siyle insan avına çıkanlar, artık o kadar hunharca saldırmaktadırlar ki ortada bir "suç", "delil", "tanık" bile olmadan, hatta bir "iddianame" bile olmadan sadece "şüpheli" oldukları gerekçesiyle insanları tutuklayabiliyorlar.

Ve bu süre avını tutuklayarak da bitirmiyorlar. Kapasitelerinin üzerinde tutuklu bulunan hapishanelerde yaşam standartları ise gittikçe düşüyor. 24 kişilik koğuşlarda 50'den fazla tutsak yaşamaya ça-

lıyor, tersine F tipi hapishanelerde ise tutsaklar gittikçe yalnızlaştırılarak tecrit koşulları ağırlaştırılıyor. İnsani olan her şeyin uzaklaştırıldığı F tiplerinde yaşamı yeniden üretmeye çalışan tutsaklara ise keyfi gerekçelerle ve hatta gereksiz biçimlerde kimliksizlik dayatılıyor. Hasta olmanın neredeyse ölüme eşdeğer olduğu, "ömür boyu hapis"te "ömrün" kısaltılması için her türlü yola başvuru, "Kürtçe haley çekilemeyen, Kürtçe konuşulamayan", boya kaleminin, tuvalin, dolayısıyla resim yapmanın yasak olduğu, spor-telefon-mektup hakkının engellendiği TC hapishanelerinde topluma-tutsaklara tek bir şey dayatılıyor: **Kimliğinden vazgeç!**

Topluma korku salmak isteyen-salan Dehak misali TC devleti değiştiremediği beyinleri hapishaneler aracılığıyla yiyebileceğini düşünse de Kawa'nın dövdüğü demirin tavına geldiğini göremeyecek kadar aciz olduğunu da saklamaya çalışıyor. Kendi varlığının ilebet olduğunu düşünenlere ise onlar hapishaneleri doldurdukça sokakları da dolduran, hapishanelerdeki mücadelelerinden vazgeçmeyen ve sadece bedenleri tutsak bulunan insanlar veriyor-verecekler. **(Bir PŞTA'lı)**

F tipi yasakları: Tuval, boya, fırça...

İstanbul: Hapishanelerde kalan ağırlaştırılmış müebbetlik tutsaklar, yazdıkları mektuplar ile durumlarını kamuoyuna duyurmaya çalıştıklarını, ancak daha önce pek görülmemiş bir uygulama sonucu hapishane idaresince mektuplarının orijinaline el konulduğunu ve fotokopisinin dışarı çıkmasına izin verildiğini belirttiler. Tutsakların durumları hakkında hapishane idaresine yazdıkları dilekçe ve şikâyetlere cevap verilmediği belirtilirken, yine tutsakların belirli zamanlarda yapılan "eğitim, kültür, beden eğitimi, spor etkinlikleri" haklarından 3 aydır yararlanamadıkları anlatıldı. Tutsaklar bu durumun nedenini sordukları bir idareciden de "Belki burada ihtilal olmuştur" yanıtını aldıklarını söylediler. Tutsaklar, koğuşlara yapılan baskın sonucu "boya, boş tuval, fırça, silgi, açacak, kara kalem, renkli kağıt, keçeli boya kalemi" gibi araçlara el konulduğuna dikkat çekerken hapishanelerde normalde ayda bir kez yapılan aramaların da sıklaştırıldığını, günde bir kez genel arama yapılmaya başlandığını belirttiler.

İHD Ege Bölge Temsilcisi **Necla Şengül**, Kırkkale F Tipi Hapishanesi'nden derneklerine yapılan başvuruların hapishanede artan baskıların bir özeti olduğunu söyledi. Şengül, hapishanelerdeki sürgünlerin, işkence ve kötü muamelenin en üst safhaya ulaştığı dönemde olduklarını belirtti.

Tekirdağ'da baskılar devam ediyor

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane'de baskı, işkence, yıldırma ve teslim alma politikaları hız kesmeden devam etmektedir.

23 Ocak'ta tutsak Partizanlar

Erdinç Akçil, Nusret

Gözüpek ve beraber kalan başka bir tutsağın kaldığı hücreye hapishane idaresinden **Haydar Ali Ak** yanına 15 gardiyamı alarak baskın yaptı. Keyfi bir tutumla, "kısmi arama" bahanesiyle Pazar günü gerçekleştirilen bu aramaya karşı koyan tutsaklar zorla havalandırmaya kilitlenmişler. Gardiyanlar Gözüpek'i tartaklayarak koridora çıkarmış, her tarafı dağıtıp yazılarına el koymuştur. Bizler bu tutsakların aileleri olarak bu saldırıyı İHD İstanbul Şubesi'ne başvurarak, raporlara geçirdik.

Hapishane yönetimi bu saldırının üzerine bir de siyasi tutuklular hakkında "cezaevi yöne-

timine karşı direndikleri için" dava açtı. Yine geçen hafta yaptığımız telefon görüşmesinde ortak kullanım alanlarına gidip gelirken ve aile ziyaretlerinde zorla ayakkabı aramasını protesto eden siyasi tutukluların ayakkabılarına el konulduğunu öğrendik. Bu kış koşullarında ayakkabılarını rehin almaya çalışıyorlar.

Bizler siyasi tutukluların yakınları ve aileleri olarak bu konuda kamuoyunu duyarlı olmaya ve kamuoyunu siyasi tutsakları sahiplenmeye davet ediyoruz.

(Siyasi tutuklu aileleri ve yakınları)

TECRİT İŞKENCESİNE SON

İstanbul: Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP), hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri, tecrit-tredman dayatmaları ve özel tecrit uygulamalarına karşı "Tecrit İşkencesine Son!" şiarı ve "Sohbet hakkı uygulansın!", "Ağırlaştırılmış müebbetliklere uygula-

nan özel tecrit işkencesine son verilsin!" ve "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" talepleriyle bir kampanya başlattığını duyurdu.

İstanbul AKP il binası önünde, kafes-kefen-tabut simgelerini kullanarak **13 Şubat** günü yapılan eylemle kampanyanın başladığı duyuruldu. Kampanya süreci boyunca İstanbul'un çeşitli merkezi yerlerinde stant açarak bildiri dağıtımı yapılacak ve taleplerin bulunduğu imza metinlerine imza toplanacak. Çalışmalar da "kafes" simgesi de yoğun bir şekilde kullanılacak.

Ayrıca stant dışında da işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin bulunduğu alanlarda bildirilerin dağıtılacağı ve im-

zaların toplanacağı bu süreçte esas amaç insanları tecrit konusunda bilgilendirmek, yaşanan hak ihlallerini anlatmak ve hapishaneler noktasındaki duyarlılığı arttırmak olacak. 2.5 haftalık bu süreçten sonra da tutsak yakınlarından oluşan bir heyetle birlikte Ankara'ya gidilip toplanan imzalar TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na iletilecek. 29 Şubat günü İstanbul Cevahir AVM önünde bütün gün stant açılıp akşama da bir açıklamayla birlikte Ankara gidecek heyetin yolculanması planlanıyor. 1 Mart günü ise Ankara TBMM önünde oturma eylemi yapılarak TKMP adına yapılacak açıklamanın ardından İnsan Hakları Komisyonu'yla görüşme gerçekleştirilecek.

Hruşçov'un Stalin yalanları!

"Ben aslında Tiflis'teki demiryolu atölyelerinin önde gelen işçilerinin öğrencilerinden biriydim, hala da öyleyim."

Tüm yaşamını işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş davasına adanmış Stalin, 5 Mart 1953'te geride büyük bir miras bırakarak ölümsüzleşti. Ekim Devrimi, dünya halklarına sömürü ve baskıdan kurtuluşun mümkün olduğunu bunun için mücadele etmek gerektiğini ilan etmişti. Artık dünya halklarının ve uluslararası proletaryanın gözü bu genç işçi devletindeydi. Stalin, işte tam da bu kuşatmalar ve tehlikelerle dolu tarihi yolculukta en zor görevleri omuzlayanlardan biri olmuştu. O, Rus işçi ve emekçilerinin sömürü ve zulümden kurtulması, tarihin ilk işçi devletinin kurulması, sosyalizmin inşa edilmesi ve Hitler faşizminin Avrupa'dan sökülüp atılması mücadelesine önderlik eden isimlerdendi. Stalin adı dünya halklarının gözünde Hitler faşizmini bozguna uğratan Kızıl Orduyu ve zaferi simgeliyordu. Bu kadar çok saldırıya uğramasının nedenlerinden biri belki de onun şahsında sosyalizm fikrinden duyulan korkuydu. Çünkü Stalin, iç savaşa, emperyalist işgale, açlık ve yoksulluğa karşı sosyalizmi inşa etmeyi başaran SBKP'nin temsilcisiydi. Ölümünden sonra Hruşçov'la birlikte iktidarı ele geçiren burjuvazinin Stalin'e saldırması da bundandı. Hruşçov XX. Parti Kongresinde yaptığı "tarihi" konuşmasında hedef tahtasında Stalin'i koyacaktı.

Stalin ve Kişi Kültü

Hruşçov şöyle konuşuyordu:

"Yoldaşlar! Merkez Komitesinin XX. Kongrede çok sayıda delegenin katılımıyla düzenlediği çalışma oturumunda ve ayrıca SBKP MK'nın daha önce yaptığı genel toplantılarda çok sayıda arkadaşımız kişi kültü ve bunun zararlı sonuçları hakkında konuşmalar yaptı. Parti Merkez Komitesi Stalin'in ölümünden sonra Marksizm-Leninizm düşüncesinin tek kişide yüceltilmesinin bu kişinin doğüstü tanrısal yeteneklere sahip olağanüstü insana dönüştürülmesinin kesinlikle kabul edilemeyeceği düşüncesini benimsedi. Bu kişinin her şeyi bildiğine, her şeyi gördüğüne, her konuyu düşündüğüne, her şeyi yapabileceğine inanılıyor, tüm davranışlarında hatasız olduğu düşünülüyor. Bu kişi -Stalin'i kast ediyorum- hakkında bu algı yıllar içerisinde büyüdü..." (1)

Hruşçov, sözünü ettiğimiz "kapalı

oturum"da "kişi kültü" hakkında Lenin'den sık sık alıntı yaptı ama aynı şeyleri Stalin'in söylediğini işaret etmeyi unuttu(!) Oysa Stalin'in kişi kültü yaratıldığını söyleyerek ağır "eleştiriler" getiren Hruşçov, Stalin döneminde politbüro üyesi olarak 1930'lı yıllarda "kült"ün en ateşli uygulayıcılarındandı. Bununla birlikte Stalin'in ölümünden sonra Merkez Komitesini genel toplantıya çağırarak Malenkov, kişi kültürünün zararlı etkilerini tartışmayı önerdiğinde Hruşçov bu öneriyi desteklemedi. Haziran 1953'te MK üyesi Beriyan'ın "Stalin kültüne" karşı çıkmasını sertçe eleştirdi. Hruşçov bu uzun konuşmasında Lenin'in Stalin'e dair eleştirilerini "Lenin'in vasiyeti" olarak sunarak Stalin'i suçlamak için kendine yeni bir alan yaratacağı. Belgelerin anlattığına bakıldığında ise gerçekte ne Lenin'in Stalin'e yönelik eleştirilerinin içeriği Hruşçov'un anlattığı gibiydi ne de Stalin kendi başına buyruk hareket etmişti. Stalin'in tek yaptığı Lenin konusunda MK'nın aldığı kararları uygulamaktı.

Öte yandan Lenin'in son mektupları Bolşevik Partide hiçbir zaman onun mirası olarak değerlendirilmedi. Hruşçov "Lenin'in Mirası" tanımlamasını Troçki'nin aynı başlıkla yazdığı ve 1934 yılında çeşitli kitaplarda yayınlanan makalesinden almıştı. Aynı Trotskiy, 1925 yılında "Bolşevik" gazetesinde Max Eastman'ın "Lenin'in Ölümünden Sonra" isimli kitabını sertçe eleştirmiş ve yazarın Lenin'in bir "vasiyeti" olduğu şeklindeki ifadelerinin uydurma olduğunu savunmuştu.

Hruşçov'un Stalin'e yönelik eleştirilerinden bu yazıya alacağımız konulardan biri kolektif çalışma anlayışına yönelik. Hruşçov konuşmasında sıklıkla Stalin'in kolektif yönetim ilkesini çiğnediğinden dem vuruyor: "Yönetimde ve çalışmada kolektiviteye tahammül edemeyen, yaptıklarına sadece karşı çıkanlarla değil karşı çıktıklarından şüphelendiklerine de tüm kaprisliliği ve despotluğuyla kaba kuvvet uygulanmasına izin veren Stalin'in yaşamında yaptıklarının tekrarlanmasının önüne geçmek için bu sorunu incelemek ve doğru analiz etmek zorundayız..." (2)

Hruşçov konuşmasındaki iddialara herhangi bir kanıt sunma gereği duymadan Stalin'in "korkunç" kişiliği üzerine

ve yaşanan tüm olumsuzluklardan onu sorumlu tutarak "yüzyılın" konuşmasını yaptı. Hruşçov dönemini az çok araştıran, bilen her insanın rahatlıkla görebileceği büyük yalanlar söyledi. Sosyalizmin değerlerinin yıpratılması için işe Stalin'e saldırarak başlandı. Yukarıda küçük bir kısmına yer verdiğimiz bu iddialara yine belgelere dayanarak karşılık verelim.

Stalin:

"İşçilerin öğrencisiyim..."

Hruşçov'un kişi kültü eleştirileri karşısında Stalin'in kaleme aldığı mektuplardan birkaç alıntı yapalım. Haziran 1926: "Doğrusunu isterseniz yoldaşlar, bana yapılan övgülerden yarısını bile hak etmiyorum. Beni hem Ekim devriminin kahramanı, hem Sovyetler Birliği Komünist Partisinin lideri, hem Komintern'in lideri, mucizevi bir kişi olarak gösteriyorlar. Bunların hepsi saçmalık yoldaşlar, gereksiz abartmalar... Ben aslında Tiflis'teki demiryolu atölyelerinin önde gelen işçilerinin öğrencilerinden biriydim, hala da öyleyim." (Haziran 1926 tarihinde Tiflis'teki başlıca demiryolu atölyelerinin işçilerinin selamlarına cevap olarak. Toplu Eserler. Cilt 8.-Hruşçov'un Yalanları-Yordam Yayınları)

Ağustos 1930: "Bana sadık olduğunuzu söylüyorsunuz. Belki de kazayla ağızımızdan çıktı. Belki de. Ama kazayla çıkmadıysa kişilere sadakat ilkesinden vazgeçmenizi tavsiye ederim. Bolşevik'çe bir tavır değil. İşçi sınıfına, onun partisine, devlete sadık olun. Bu gerekli ve iyi bir şeydir. Ama kişilere sadakatle, bu anlamsız ve gereksiz, ne olduğu belli olmayan zırvalarla karıştırmayın." (J. V Stalin, Şatonovskiy yoldaşa mektup)

Yalnızca bu küçük örnekler bile Stalin'in Hruşçov'un iddia ettiği yüceltmeye karşı yaklaşımını yeterince yansıtır. Buna benzer sayısız belge olduğunu da eklemeliyiz. Stalin bir defasında kendisi hakkında yazılan bir kitabın abartma ve gereksiz övgülerle dolu olmasını eleştirerek kahraman kültü yaratmanın yanlışlığına dair sayfalar dolusu yazı kaleme alır. Onun adına yapılan kutlamaların, heykellerin, verilen ödüllerin Stalin'in muhalefetine karşı MK kararı ile yaşa-

ma geçirildiği belgelerle sabit. Stalin MK'dan defalarca kendisini görevden almasını talep ediyor. 19 Ağustos 1924 tarihinde MK'ya yazdığı mektupta Stalin, Zinovyev ve Kamaney'le birlikte çalışmayacağını söyleyerek sekreterlik görevinden ayrılmak istediğini bildirir. Tam üç yıl boyunca bu talebini tekrarlar ama her defasında MK sekreterlik görevinde kalması gerektiğine karar verir.

Açığa çıkan belgeler Stalin'e yönelik saldırılar için önemli bir işaret fişegi olan Hruşçov'un konuşmasının, iddialarının baştan sona düzmece ve yalanlar üzerine kurulu olduğunu göstermektedir.

Yaşamı ile devrimci ve komünistlere ilham olan Stalin, tüm karalamalara karşı dünya halklarının ve uluslararası proletaryanın yüreğinde sosyalizmin simgesi olarak daima yaşayacak!

1-"Kişi Kültü Hakkında..." SBKP MK birinci sekreteri yoldaş N.S Hruşçov'un Sovyetler Birliği Komünist Partisi XX.

Kongresinde yaptığı

konuşma. SBKP MK İzvestiya.1989,sayı 3, s.128. Hruşçov'un yalanları-SBKP(B) XX. kongresinde yapılan suçlamalar hakkında. Yordam Yayınları.

2-"Kişi Kültü Hakkında..." SBKP MK birinci sekreteri yoldaş N.S Hruşçov'un Sovyetler Birliği Komünist Partisi XX. Kongresinde yaptığı konuşma. SBKP MK İzvestiya.1989,sayı 3, s.128. Hruşçov'un yalanları-SBKP(B) XX. kongresinde yapılan suçlamalar hakkında. Yordam Yayınları.

Tarihten kısa kısa...

► 28 Şubat 1876: Haydarpaşa demiryolu işçileri greve çıktı.

► 27 Şubat 1880: Haydarpaşa-İzmit demiryolu işçileri greve çıktı.

► 26 Şubat 1943: İstanbul'da Varlık Vergisi'ni ödemeyen ve Müslüman olmayan azınlıklardan oluşan 160 kişi Aşkale'ye Amele Taburlarına gönderildi.

► 23 Şubat 1955: Wan'ın Qel-

qeliya ilçesinde 33 Kürt köylüsü kurşuna dizilmişti. Yapılan duruşmada Orgeneral Mustafa Muğlalı Kürt köylülerin kurşuna dizilme emrini bizzat verdiğini söyledi.

► 1 Mart 1960: 1000 siyah öğrenci ABD'nin Alabama eyaletinde ayrımcılığı protesto etti.

► 27 Şubat 1975: Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (Töb-Der) ve çeşitli devrimci örgütler tarafından "Hayat Pahalılığı ve Faşizmi Protesto" mitingleri düzenlendi. Meletî,

Tokat, Kahramanmaraş, Erzingan ve Semsur'daki miting faşistlerin saldırısına uğradı.

► 22 Şubat 1986: 12 Eylül sonrasının ilk büyük mitingi İzmir'de yapıldı. Türk-İş tarafından düzenlenen mitinge 50 bin işçi katıldı.

► 26 Şubat 1992: 200 metre uzunluğunda tünel kazan ve TKP/ML TİKKO davasından tutuklu bulunan 11 devrimci Kayseri Hapishanesi'nden firar etti.

► Mart 1992: Zonguldak Koz-

lu'da grizu faciası; 127 kişi öldü, 147 kişiden umut kesildi. Müfettişlerin hazırladığı raporda patronun birçok teknik konuda ihmalkar ve sorumsuz davranıldığı belgelendi.

► 27 Şubat 1993: İHD Elazığ Şubesi Başkanı Avukat Metin Can ve Dr. Hasan Kaya JİTEM tarafından öldürüldü.

► 2 Mart 1994: 5 DEP'li milletvekilinin dokunulmazlıkları kaldırıldı. Hatip Dicle ve Orhan Doğan, meclis kapısında gözaltına alındı.

Evrensel Bakış ABD çıkmazın içinde debelenirken kurduğu "imparatorluk" fantezileri*

Bölgede Suriye ve İran üzerine savaş tamamları çalarken, İsrail ile ABD'nin ortak bir askeri tatbikat yaptıkları günlerde, yorumlardan göz gözü görmüyor! En iyisi ABD emperyalizminin durumuna yeniden göz atmak...

ABD, Irak savaşında askeri açıdan olmasa da siyasal açıdan yenilmiştir. Irak işgalinin başlangıcındaki hedeflere asla ulaşamamıştır. Hatırlayalım, Ortadoğu'nun geri kalanına "örnek" teşkil edecek "demokratik" bir Irak'ın oluşturulmasıydı amaç. Ancak öyle bir Irak kaldı ki geride, halkın üzerindeki baskı Saddam dönemini aratır hale geldi. 1 milyon Iraklı'nın öldürülmesi ise "demokratik" bir Irak oluşturmanın "bedeli"ydi.

İran cephesi de ABD açısından pek parlak bir tablo oluşturuyor. Askeri müdahale, ambargo uygulamaları arasında gidip gelen ABD emperyalizmi, kendisinin de ifade ettiği gibi gündemlerinde İran'a askeri müdahale bulunmuyor. Askeri müdahalenin bulunmaması bir tercihten ziyade bir zorunluluk gibi duruyor.

İran rejimi zayıf bir rejim değil. Suriye'deki gibi azınlık bir grup, ülkenin yönetiminde bulunmuyor. Kitle desteğine sahip bir rejimden ve ABD ile batıdan nefret eden bir kitleden oluşuyor. İran'ın askeri gücü de ne Libya ne de Suriye gibi. Onlardan çok daha güçlü bir askeri güce sahip... Bununla birlikte her şeye rağmen ABD İran'a saldırıya bile ciddi bir direnişle karşılaşacağı ve İran halkının da rejime daha fazla yaklaşacağı tahmin etmek zor değil. Geriye uygulanacak ambargo meselesi kalıyor ki, bu da İran halkından başkasını etkilemeyecek bir ambargo olur ve ambargonun sonucu olarak İran halkı ABD'ye daha fazla yaklaşmayacağı gibi kendi durumunun sorumlusunu ABD'den bilecektir.

Ambargonun başarısız olacağını öngörebiliriz, çünkü Rusya ve Çin ambargoya uymayacaklarını ilan ettiler. Çin'in petrol ve doğalgaz alımları üzerine İran ile 30 yıllık anlaşmaları var. Ambargoya uyacak olanlar ABD kampının bileşenleri olduğundan, gerçekleşecek ambargo İran'ın el pençe divan durmasına yol açmayacaktır.

Bir de Pentagon'un farkında olduğu bir başka gerçek de var ki, İran'la savaş, şu ana kadar Afganistan'da direniş katılmayan Herat'taki İranlı nüfusun da savaşın bir parçası olma riskini taşıyor. Zaten Afganistan'daki direnişten bir türlü çıkmayan, Taleban'la sık sık görüşen, bir ortak yol arayan ABD aradığı ortak yolu bir türlü bulamadı. En azından askeri üssü arkasında bırakıp çekilme konusunda anlaşmaya çalışan ABD'nin önündeki en büyük engel de Çin'in buna razı olmaması. Afganistan'da bu kadar sıkıntılarla boğuşmasının üzerine Herat'ın da direnişin bir parçası olması ABD açısından hiç de istenilen bir durum değildir.

Suriye'de de işlerin ABD açısından yolunda gitmediğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Her ne kadar muhalefet hareketi güçlense de muhalif hareket içerisinde iki eğilim kendisini gösteriyor. Birinci eğilimi, ağırlığını dışarıdaki güçlerin oluşturduğu, merkezi İstanbul'da olan Suriye Ulusal Konseyi temsil ediyor. Bunlar bilindiği gibi emperyalist ülkelerin askeri müdahalesinden yanalar. İkinci eğilimi ise sol partilerin ağırlıkta olduğu (özellikle Şam ve Halep'teki ayaklanmalarda büyük rol oynadılar) kesimler temsil ediyor. Bu hareketin temel özelliği dışarıdan askeri müdahaleye tamamen karşı olmaları... Her ne kadar Türk egemenleri Suriyeli muhaliflerin özellikle askeri müdahale isteğini ön planda tutsa da muhalif hareket içerisinde ağırlıklı görüş ikinci eğilimden yana.

Bu tabloya Mısır, Filistin, Lübnan vd. eklediğimizde ABD açısından tablo iç karartıcı oluyor. ABD'nin son 10 yılda bölgedeki olumsuz imajı daha kötüleşirken, gerek dünya genelinde gerekse de bölgede hegemonyası geriliyor. Tam da bu dönemde başkanlık seçimlerinin yaklaştığı ABD'de tekrar hortlayan imparatorluk fantezileri, ABD'nin yeni bir "çılgınlık" yapmasına yol açabilir. Olsun her ne kadar daha azsa da ABD'nin ikinci imparatorluk denemesi, daha büyük bir hüsrana sonlanacaktır. Ancak bunun karşılığı, dizginsiz bir işgal, saldırısı ve en nihayetinde ABD terörü olacaktır.

Yunanistan'ın "ölümü" onaylandı

Küresel krizin en fazla hissedildiği Yunanistan'da halk tasarruf önlemlerine karşı sokaklara aktı. Ülke, Şubat ayının başlarında ekonomik krizin patlak verdiği 2010 yılından bu yana en kalabalık ve en şiddetli halk protestolarına sahne oldu.

Euro Bölgesi maliye bakanları Şubat ayının ilk günlerinde yaptıkları toplantıda Yunanistan'ı Mart ayındaki iflastan "kurtarmak" için yapacakları "mali yardım" için gerekli gördükleri şartlara yenilerini eklemişlerdi. Maliye bakanları eski şartlarına ek olarak Yunanistan'dan bütçesinde 325 milyon Euro ek kesintiye gitmesini talep etmişlerdi. Yunan egemenleri için 20 Mart çok önemliydi çünkü o tarihe kadar "yardım" alamazlarsa ülke iflas edecekti. "Kurtarma paketinin" emekli maaşlarındaki kesinti dışındaki maddeleri onaylandı.

Paketin içeriğine kısaca bakalım... Troyka Yunanistan'da asgari ücretin çok yüksek olduğunu vurgulayarak, asgari ücretin yüzde 22 kısılmasını istedi. Bununla birlikte 2012 sonuna kadar kamuda çalışan 150 bin işçinin işten çıkarılması... Kamu kuruluşlarında, aynen ülkemizdeki gibi iş güvenliğine son verilerek yerine esnek çalışmanın geçirilmesi... Kamu bütçesinden 3 milyar Euro kesinti yapılması...

Bilindiği gibi bütün bu önlemler Yunanistan'ın kurtarılma-

sını amaçlamıyor. Aslında "Merközy"nin (Merkel-Sarkozy) tüm derdi Alman ve Fransız bankalarının alacaklarının temin edilmesi. Olası iflas durumunda bu bankalar oldukça zor durumda kalacaklar. Doğalığında da Yunanistan açısından hiçbir anlam ifade etmeyen kemer sıkma politikalarına dört elle sarılıyorlar. Kemer sıkma politikalarının ekonomiyi felç edeceği ortada, halkı daha da yoksullaştıracağı da ortada. Buna rağmen ısrarın nedeni Almanya ve Fransa'nın kendi çıkarları.

Ülke ekonomik durgunluk anlamına gelen resesyon beşinci yılına girdi. İşsizlik, her zaman için gerçek durumu daha hafif göstermeye yarayan resmi rakamlar açısından bile yüzde 21 olmuş durumda. Genç nüfus açısından işsizlik oranı ise yüzde 48. Sanayi üretimi Aralık ayında yüzde 11.3 oranında düştü. Buna rağmen kemer sıkma politikalarının uygulanması Yunanistan'ın ölümü anlamına geliyor. Durum o kadar ayan beyan ki IMF bile "aşırı sıkı bütçe" politikasının sorunu çözmeyeceğini vurgulamaya başladı.

Bu tabloya uluslararası şirketleri de yerleştirmek gerekir. Refah dönemlerinde Yunan halkını iligine kadar sömürenler, ufukta beliren iflas dalgasına karşı kendilerini korumaya alıyorlar. Telekomünikasyon tekeli Vodafone Yunanistan'daki ortaklığından ayrılacağını açıkladı. İlaç tekeli

olan GlaxoSmithKline de benzer bir yöntem izleyerek sadece Yunanistan'daki değil, Euro bölgesi bankalarındaki hesapları İngiltere'ye aktardıklarını açıkladı.

Bu toz duman arasında Alman ve Fransız emperyalistler, Yunan hükümetinden memnuniyetsizliğini ve güvensizliğini vurgulayarak "sömürge valisi" atama düşüncelerini kamuoyuyla paylaştılar. Plan basit, Yunan hükümeti emperyalistlere ödevlerini yerine getiremediği için Yunanistan'ın maliyesini yönetmek için AB delegesi atanmasını ifade ettiler. Bir nevi Yunanistan'a bir "Kemal Derviş" önerdiler.

Paketin görüşüleceğinin açıklanmasının ardından 7-8 Şubat tarihlerinde Yunan işçileri iki günlük genel greve gittiler. Yunan işçileri grevlerini uzatarak 9-10 Şubat tarihlerini de grevlerle geçirdiler. Grevlere katılım yüz binleri buldu. Öyle ki merkez nüfusu 655 bin olan Atina'da her 5-6 kişiden biri gösterilere katıldı.

9 Şubat'ta ise Tüm İşçilerin Mücadele Cephesi'ne (PAME) bağlı işçiler Çalışma Bakanlığı'nı işgal ettiler. İşçiler işgal ettikleri Çalışma Bakanlığı binasına "Halkın katliamına son! Kahrolsun hükümet! Troyka dışarı! AB'den çıkılsın!" yazılı pankart astılar. Çalışma Bakanlığı'nın işgali sonrasında bazı bakanlıkların da işgal edildiği görüldü.

Yunanistan'da kriz bitecek gibi görünmüyor. Bununla birlikte 10 Şubat tarihli **Frankfurter Rundschau** gazetesinin şu yaklaşımı da Yunanistan krizini özetliyor: "Ancak Atina'nın AB'ye boyun eğmesi Euro Bölgesi açısından belki önemli. Çünkü ekonomik açıdan çok da önemli olmayan Yunanistan'a gösterilen sertlik, tıpkı yeni mali paket gibi tek bir amaca hizmet ediyor: Avrupa'daki güç ilişkilerinin netliğe kavuşmasına."

NATO'ya karşı anti-militarist öfke!

48. NATO München Güvenlik ve İşbirliği Toplantısı 100'e yakın kurum ve örgütün oluşturduğu **NATO Güvenlik ve İşbirliğine Karşı Komite** tarafından protesto edildi.

"NATO ve savaş tüccarlarıyla barış olmaz" şiarıyla düzenlenen yürüyüşün başlangıcında yapılan konuşmalarda, "Güvenlik ve İnsan Hakları bayrağı altında kendi ekonomik çıkarlarını ve hakimiyetlerini güvence altına al-

mak ve geliştirmek için savaşlar planlanıyor. Silah ihracatıyla dünya çapında katliam ve baskılara katkıda bulunuluyor" denildi ve şöyle devam edildi: "Onların 'Güvenlik Konferansı' aslında bir güvensizlik konferansı, çünkü asıl amacı kâr, savaş ve sömürüdür."

Aşırı soğuk havaya rağmen, 2 bini aşkın kişi Marienplatz'a doğru yürüdü. Alman parti ve örgütlerden, Sol Parti, MLPD, DKP, sendikalar, anti-faşistler ve çevreci

kurumlar katılırken, göçmen parti ve kurumlardan MLKP, Yek-Kom, AGİF, DİDF katılım sağladı.

Polisin her zaman olduğu gibi yoğun "güvenlik" aldığı etkinlikte, kitleyi provoke eden tavırları oldu. Şehrin merkezinde yürüyüş korteji attıkları sloganlar, yapılan konuşmalarla sokaktan geçenlerin eyleme ilgilerini artırırken, bitiş miting alanı olan Marienplatz'da yapılan konuşmalarla etkinlik sona erdi.

“Petrol savaşlarının” ışığında Irak*

2003 yılında ABD'nin Irak'ı işgal etmesinin nedenleri her ne kadar egemen çevrede “Irak'a demokrasi götürmek” olarak ifade edilse de ilerici, demokratik çevrelerde ABD'nin doğruları söylediği düşünülmemişti. Enerji ve petrol sahalarının kontrolü emperyalistler arası mücadelelerde önemli bir yerde duruyor. Bunun bir örneğini de Irak oluşturuyor. İşgal öncesi bilindiği gibi Irak'ın petrol gelirlerini alan en büyük beş şirketten 4'ü Rus şirketleriydi. ABD'nin işgali sonrası bu tablo değişmiş bulunuyor.

Irak'ın petrol ve gaz rezervi kısaca şöyle: 143 milyar varil ispatlanmış petrol rezervi; bununla birlikte 3.158 milyar m³ de gaz rezervi bulunuyor. Irak petrolünün yüzde 75'i güney bölgesindeyken, kalan yüzde 25'i kuzey ve orta bölgesinde bulunuyor. Irak'taki egemenlik mücadelesi açısından önemli bir nokta da Irak Kürdistanı'nda bulunan yönetimin sınırları içerisinde kontrol ettiği petrol rezervi yüzde 6 iken, sadece Kerkük bölgesinin rezerv miktarı yüzde 14'tür. Petrol rezervi açısından zengin topraklara sahip olan Irak, bunun sonucu olarak emperyalistlerin göz diktiği ülkelerin başında geliyor. “Petrol savaşları” gün geçtikçe kızışıyor.

2008 Nisan'ında Saddam döneminde yapılan tüm anlaşmaların hükümsüz olduğunun ilan edilmesiyle birlikte Irak'ta kargaşa daha da alevlendi. ABD'nin Saddam sonrası Irak'ı, Saddam döneminde ezilen çeşitli toplumsal grupları bir arada tutabilmek için özerk bölgelere onay vermesi, petrol konusundaki anlaşmazlıkları çözmeye yetmedi. Her ne kadar Irak anayasasında petrol ve enerji kaynakları tüm Iraklıların zenginliği olarak ifade edilse de gelinen aşamada tüm toplumsal grupların ortaklaştığı bir petrol yasası çıkarmayı başaramadılar. Bu da Irak Federal Hükümeti'nde önemli bir ağırlığı olan Şii kesimle Kürt kesimi arasındaki çelişkilerin her geçen gün şiddetlendiğini gösteriyor. Buradaki Şii-Kürt vurgularını İran/Rusya/Çin-ABD olarak da ifade edebiliriz. Irak merkezi yönetimi ülkenin tüm kaynakları üzerindeki yetki sahibi olmayı amaçlarken, Kürt yönetimi de kendi bölgesindeki kaynakların yetkisini elinde bulundurmak istiyor.

Irak Kürdistanı'ndaki yönetim, ABD'nin askerlerini Irak'tan çekmesine

yaklaşık 1 ay kala ABD'li Exxon şirketi ile Al Qush, Baeshiga, Pirmam, Betwata, Qarq-Hanjeer ve Arbat'ı içeren 6 petrol sahası için uluslararası bir anlaşma imzalandı. Anlaşmaları Maliki yönetimi yasadışı ilan etmekte gecikmedi. Burada ABD'nin Irak'ın bütünlüğünü düşünmediği açık, çünkü Irak'ın bütünlüğünün, petrol kaynakları üzerindeki tasarrufun federal hükümetin denetiminde olmasının, kendi çıkarlarına pek uygun olmadığı görülüyor. Irak'taki siyasi kontrolü kaybeden ABD'nin, petrol gelirleri açısından da sıkıntı yaşadığı bariz bir şekilde görülüyor. Irak'taki mevcut petrol ihracatının OPEC 2010 verilerine göre yüzde 23'ü Avrupa, yüzde 26'sı K. Amerika, yüzde 49'u Asya-Pasifik ve yüzde 2'si Afrika'ya yapılıyor. Irak petrolündeki aslan payının Asya-Pasifik olması, bu petrolerden Çin'in bilhassa daha fazla faydalanması ABD'nin hiç işine gelmiyor. Zaten müdahalelerin bir nedeni petrolün Rus şirketlerine gitmesini engellemekti, ancak geldiğimiz aşamada Rusya'nın yerini Çin almış görünüyor.

Kürt yönetiminin Exxon şirketiyle yaptığı anlaşmanın manasının oldukça açık olduğunu düşünmemiz gerekir. Kürt yönetimi yaptığı anlaşmayla uzun vadede sırtını ABD'li petrol tekellerine dayayarak, kendi bölgesindeki petrol kaynaklarını “yönetmek” istiyor. Doğallığında ABD'nin Irak'ı terk etmesinden hemen önce yaptığı anlaşmayla ABD'nin yokluğunda doğacak siyasal boşluğu petrol tekkelleriyle işbirliği yaparak doldurmak istiyor. Bu durum aynı zamanda bölgedeki petrol ayrıcalığını kaybetmek istemeyen Exxon şirketi açısından da merkezi Irak

yönetimine baskı anlamına geliyor.

Irak petroleri sadece Iraklıları ilgilendirmiyor! Öncelikle stratejik kaynakların kontrolüne Iraklı toplumsal/siyasal gruplar “farklı anlamlar” yükleyerek, Irak'taki “iktidar” çatışmasının temelini oluşturuyor. Irak'taki bu egemenlik mücadelesi, bölge genelindeki saflaşmalarda bir fonksiyon işlevi görüyor.

Emperyalistler arasındaki mücadele, Irak'ta nasıl sonuçlanır bugünden kestirmek kolay olmasa da, önümüzdeki dönem emperyalistlerin çok daha fazla teşhir olacağı görülmektedir. Bugünden bunun işaretlerini fazlasıyla veriyorlar.

Bu konuda bir başlık da Türkiye'nin tutumuna ayırmak yerinde olacaktır. Bilindiği gibi Türk egemenleri, ülkemizdeki Kürt ulusuna yönelik imha ve inkâr politikaları sonucu, ABD'nin Irak'a girmesi sürecini Irak'ın toprak bütünlüğünün sağlanmasını kırmızı çizgileri olarak ifade etmişti. Her ne kadar kırmızı çizgiler tamamen ortadan kalkmasa da gittikçe silikleşiyor. Bunda Kürt yönetiminin petrol kaynakları üzerinde tam tasarruf sahibi olduğunda petrolün taşınacağı güzergâhta Türkiye'nin tek seçenek kalması etkili. Kaldı ki büyük Türk şirketleriyle yapılan petrol anlaşmaları da bunu göstermektedir. Türk egemenlerinin günümüzde “kırmızı çizgilerini” pek ağza almamaları da bunu gösteriyor.

* Kaynak olarak Orsam'ın “Irak'ta Petrol Mücadelesi: Çok Uluslu Şirketler, Uluslararası Anlaşmalar ve Anayasal Tartışmalar Işığında Bir Analiz” adlı rapora bakılabilir

►► SUUDİ ARABİSTAN

Arap isyanlarının başlamasının ardından Mısır, Tunus, Yemen gibi ülkelere demokrasi dersi veren Suudi rejimi kendi ülkesinde özgürlük isteyenleri katlediyor. Ülkenin doğusunda 15 Şubat günü Şiilerin demokratik hakları için yaptığı eyleme saldıran polis beş kişiyi katletti. Al Kutayf kentinde yaşanan katliamın ardından halk cenazelere sahip çıkarak yeniden sokaklara çıktı. On binlerce insan kraliyet ailesine karşı tepkisini gösterirken basın eylemleri gizliyor.

►► PORTEKİZ

Krizin ve neoliberal politikaların etkisinin derinden yaşandığı Portekiz'de uluşım emekçilerinin grevinden sonra işçi sendikaları da 22 Mart'ta greve çıkacaklarını duyurdu. İşçiler Genel Konfederasyonu Avrupa Birliği ve Uluslararası Para Fonu'nun talimatları çerçevesinde hazırlanan neoliberal paketin kazanılmış hakları gasp ettiğini, sömürü ve yoksullaşmayı artırdığını belirterek tüm emekçileri hakları için sokağa çıkmaya çağırdı.

►► HONDURAS

Orta Amerika ülkelerinden Honduras'ın başkenti Tegucigalpa'nın 140 kilometre kuzeyinde yer alan Comayagua kentindeki bir hapisanede 14 Şubat günü çıkan yangında 377 tutsak diri diri yandı. Tutsaklar, hücre kapılarının anahhtarlarının bulunmaması sonucu yanarak can verdi.

1940'lı yıllarda 400 kişilik olarak inşa edilen hapisanede yangın sırasında 856 tutsak bulunuyordu. Katliam Honduras devletinin hapisanelerdeki tutsaklara yönelik politikalarını da yansıtmaktadır. Kapasitesinin iki katı sayıda insanı hapisaneye dolduran Honduras devleti, katliamdan doğrudan sorumludur.

Bu Honduras devletinin ilk katliamı değil. Honduras'ın kuzeyinde bir hapisanede 2004 yılında çıkan yangında 100'den fazla, 1994 yılında yaşanan yangında ise 103 tutsak yanarak can vermişti. Yaşananlar Honduras devletinin tutsaklara yönelik katliamcı politikalarını da gözler önüne sermektedir. Yangından sonra eyalet valisi Paola Castro'nun “Bir mahkûm beni aradı ve cezaevini yakacağını söyledi. Gerçekten de dediğini yaptı galiba” sözleri devletin hapisanede bulunan insanlara yaklaşımını da özetliyor. Tıbbi bakım ünitesi olmayan hapisanede her hükümlünün beslenmesi için bütçeden günde 1 dolardan az para ayrılıyor. Dünyada cinayet oranının en yüksek olduğu Honduras'taki 24 cezaevinin kapasitesi 6 bin. Fakat ülkede 12 bin 500 tutuklu bulunuyor.

Yaşanan vahşet ne kadar da tanıdık değil mi? 16 Eylül 2011'de Wan'dan İstanbul'a tutsak taşıyan ring aracında çıkan yangında 5 tutsak kaçabilecekleri şüphesiyle kapıların açılmaması sonucu diri diri yanarak feci şekilde yaşamını yitirmişti. Farklı kıtalarda ama benzer biçimlerde yaşanan bu katliamlar egemenlerin, sömürücü zorbaların birbirine ne kadar benzediğini de göstermektedir.

Öcalan'a özgürlük yürüyüşü Basel'de

Basel: 31 Ocak tarihinde başlayan yürüyüş, 9. günü geride bırakarak 420 km'lik yolun 270 km'sini inanç ve kararlılıkla, dondurucu soğuk havaya rağmen devam ettirerek 8 Şubat 2012 tarihinde Basel Kantonuna ulaşıldı.

Yürüyüşçüleri bekleyen kitle, alkışlar ve sloganlarla yürüyüşçüleri karşıladı. Büyük bir kararlılık örneği gösteren yürüyüşçüler, yüzlerce kitleyi ve devrimci-demokrat kurum görünce duygulu anlar yaşadı. Büyük bir sevinçle alkışlar eşliğinde miting alanına kadar birlikte yürünerek gelindi.

Binin üzerinde kitleye seslenen KCK

Yürütme Konseyi Üyesi Zübeyir Aydar, halkı selamlayarak “**yürüyüş tarihteki yerini almıştır**” dedi ve Kürt halkına, dostlarına, yol arkadaşlarına teşekkür ederek konuşmasını devam ettirdi. Aydar'ın konuşmasından sonra İsviçre Federal Parlamento Milletvekili Beat Jans'ın “**Hun be xer hatin hevalno**” sözleriyle kitleyi Kürtçe selamlaması alkışlarla karşılandı. Konuşmalar sonrası, Basel'in merkezi yerlerinden slogan, zılgıt ve alkışlar eşliğinde 6 km yüründü. Yürüyüşçüler için organize edilen şölen salonuna gelinmiş oldu böylece.

Salonda yapılan konuşmalar ve etkin-

likten sonra yürüyüşçülerin dinlenmesi için yapılan planlamanın ardından şölen sloganlarla sonlandırıldı. Uzun Yürüyüşü başından sonuna kadar desteklediklerini açıklayan göçmen demokratik kurumlardan ATİK ve AVEG-KON da Basel etabında flama ve bildirileriyle yine yerlerini alarak desteklerini devam ettirdiler. Türkiyeli devrimci örgütlerden TKP/ML ve MLKP de bayraklarıyla coşkulu mitingin içindeydiler.

Son 25 yılın en sert kış koşullarına rağmen (-10 ile -15 derece) dokuzuncu günü İsviçre'nin son durağı Basel'de olan yürüyüşçüler 10. günün sabahı Fransa'daki ilk durakları olan Sierentz'e doğru harekete geçtiler.

Hindistan Maoistleri – Onlar kim? Ne yapmak istiyorlar? -2-

27 Ocak 2012, Rita Khanna

Kendi ifadesiyle “Hindistan’daki Maoist hareketin hedeflerini ve stratejisini, bu konunun bilincinde olmayan ve anaakım me-
dyanın propagandası sayesinde kafa karışıklığı yaşayan insanlar için, basit ve kısa bir şekilde izah etmeyi” amaçlayan bu yazı ilk olarak 2009 yılında Radical Notes adlı internet sitesinde yayımlandı. Maoistlere farklı bir pencereden bakılan bu yazı 27 Ocak 2012 tarihinde ise Kasama internet sitesinde yayımlandı. Biz de Hindistan Maoist hareketini genel hatlarıyla okurlarımıza sunmak için bu yazıyı yayımlıyoruz.

Chattisgarh, Orissa, çok uluslu ihalelerde yüksek fiyatlardan satılabilecek zengin minerallere sahiptir. Rüşvetçi politikacılar ile para arasındaki tek engel seçme ve seçilme hakkı tanınmayan yerli kabilelerdir (üstelik Maoistler onlara önderlik etmektedir). Savaş, bu yüzden.

7) Uluslara kendi kaderini tayin hakkı

Hindistan hükümeti, halkın bazı kesimlerinin ulusal duygularını zalimce bastırıyor. Bu kesimler ve onların toprakları bir kaza sonucu Hindistan’ın parçası haline gelmişlerdir -zira Briton egemenliği, onların yurdunu ilhak etmiş ya da despotik bir kral onların topraklarının Hindistan’ın bir parçası olmasını istemiştir. Yüzbinlerce Hindistan askeri, halkın ulusal bağımsızlık uğruna verdiği mücadeleyi frenlemek için Keşmir’de ve kuzeydoğu eyaletlerinde konuşlandırılmıştır. 1958’den beri, kuzeydoğu eyaletlerinde silahlı kuvvetlere, cezaî sormusuzluk ve dokunulmazlık tanınarak her türlü idari işlemi yapma, yetkisiz el koyma, yetkisiz tutuklama, hiçbir tetkik yapmadan her binayı yıkma ve hatta öldürme olanağı (hakkı) veren AFSPA (Armed Forces (Special Powers) Act – Silahlı Kuvvetler (Özel Kuvvetler) Kanunu – benzeri için bakınız T. Kürdistanı’nda uygulanan OHAL kanunu) halen yürürlüktedir.

Keşmir’de her 15 sivile karşı 1 askerî personel düşmektedir. Soğukkanlı katiller, Thangjam Manorama Devi, Chungkham Sanjit, Neelofar ve Asiya Jan gibi bazıları, defalarca “kontra terörist” faaliyet yürütmüşlerdir. Maoist isyancılar, özgürlüğü tesis etmek için tüm uluslara kendi kaderini tayin hakkı istiyorlar.

Toparlayarak ifade edecek olursak Maoistlerin kurmak istedikleri şeyin bileşenlerini şöyle sıralayabiliriz:

* Toprak, yoksul ve topraksızlara. Daha sonra gönüllülük temeline

dayanan kolektif çiftliklerin kurulması.

* Ormanların, buldukları yerlerin, yerli halka verilmesi.

* Zenginlerin ve üst kastların köylerdeki hâkimiyetinin son bulması ve kast sisteminin tamamen yok edilmesi. Cins ve dine dayanan bütün ayrımcılıkların kaldırılması.

* Çok uluslu şirketler ve onların yerli ortaklarının haksız kazançla sağladıkları mal varlıklarına el konulması.

* Uluslara kendi kaderini tayin hakkı ve kabileler için özerklik.

* Yoksulların kurduğu, yoksullar için devlet, şimdinin sömürücülerinin varlıklarının kamulaştırılması.

* Halkın gün gün yönetim işlerine ve karar alma süreçlerine katılımı. Temsilcilerin halkın seçme ve azletme gücünü unutmayacakları doğru bir demokrasi.

Özetle: Bütün emekçilere, bütün hak ve özgürlüklerin ve demokrasinin sağlanması.

Maoistlerin önderlik ettiği halk mücadelesi şimdiye kadar neleri başardı?

Bu bölümdeki bilgi, inadına, internette yayımlanan planlama komisyonu uzman raporundan alınmıştır.

Medyanın çizmek istediği portrenin aksine, hükümetin kendi raporunda, Maoist isyancıların polis istasyonlarını havaya uçurduğuna, sivilleri öldürdüğüne dair hiçbir veri yoktur. Rapor kitle örgütlerini de kapsamaktadır. Kitlelerin militan protestolara katılımı her zaman böylesi bir sonuç doğurur.

Maoistlerin kendileri de şu andaki

Hindistan devletinin baskılarına karşı uzun erimli bir halk mücadelesi verdiklerini kabul etmelerine rağmen hareket, yoksul halkın hayat şartlarını kısmen iyileştiren bazı kısa vadeli başarılar da elde etmiştir.

Hindistan’da Maoist hareket, “toprak, işleyene” talebi etrafında inşa olmuştur. Başta Andhra Pradesh, Bihar, Batı Bengal olmak üzere ülkenin her yerinde toprakları büyük toprak sahibi ailelerin elinden kurtarmak için Maoistler önceliğinde sayısız çarpışmaya sahne olan bir mücadeleye yürütülmektedir. Böylesi birçok çarpışmanın sonunda toprak ağaları köylerden çok uzaklara kaçmış, kalan topraklar topraksız köylülerin mülkiyetine geçmiştir. Ancak polis ve paramiliter güçler, yoksulların toprağı ekip biçmesine mâni ol-

muşlardır. Bihar’da, Dalitlerin en küçük (*en çok küçümsenen*) topluluğu olan topraksız Musaharlar verdikleri mücadeleden sonunda hükümetin işlemediği toprakları ele geçirdiler. Maoistler, onlara destek olmuştur.

Maoistlerin önderliğindeki Adivasiler, Andhra Pradesh, Chattisgarh, Maharashtra’nın Vidarbha bölgesi, Orissa ve Jharkhand’da geniş bir alana yayılmış ormanlarını geri kazandılar. Orissa’da sulama projesi yüzünden yerinden edilen Adivasiler Andhra Pradesh’in büyük ormanlık bölgesi Visakhapatnam’a göç etmişlerdi. Orman dairesi memurları, onları taciz etmiş bir kez daha yurtlarından çıkarmaya çalışmışlardı. Maoistler önderliğindeki hareket duruma el koymuş ve buna son vermiştir.

Hindistan kırsalında, Asgari Ücret Kanunu, sadece bir kâğıt parçasından ibarettir. Andhra Pradesh, Chattisgarh, Orissa, Maharashtra, ve Jharkhand’ın ormanlık bölgelerinde, ödenmeyen yasal ücret, Adivasi emekçileri başlıca sömürü kaynağı kılmaktadır. Maoistlerin önderlik ettiği mücadeleler sonucu duruma etkili bir şekilde müdahale edilmiş ve sonlandırılmıştır. Bu mücadeleler, tendu yaprağı (*tendu, bir ağaç – yaprağı bir tür Hint sigarası sarmak için kullanılır*) toplamak, elbise yıkamak, çay demlemek, sığır gütmek, aletleri onarmak gibi işlere ödenen ücretin düzenli artışı sağlamaktaydı. Önceki sömürü sistemi, o kadar acımasızdı ki, Maoistlerin önderlik ettiği mücadeleden sonra kazanılan yeni durumun devamında tendu yapraklarını toplama işine ödenen

üçerete yıllar içinde elli kez zam yapılması sağlanmıştı.

Hareket, ezilenlere, hâkim kast ve sınıflardan haklarını ve talep ettiklerini alabileceklerini göstermesi bakımından güven vermektedir. Her gün üst kasta mensup erkekler tarafından aşağılanmaya ve cinsel saldırıya maruz kalan Dalitlere ve yerli kabilelere mensup emekçi kadınların başındaki bela başarılı bir şekilde bertaraf edildi. Emekçi sınıfların üst kastlara ücretsiz gördüğü hizmet ve her türlü angaryaya müdahale edildi ve ülkenin birçok parçasında sona erdirildi.

Hindistan kırsalında ortaya çıkan ihtilaflar, çoğunluğu zenginlerden (bunlar genellikle toprak ağasıdır) oluşan köy konseyleri tarafından zengin ve güçlü olanın lehine çözümlenir. Maoist hareket, “Halk Mahkemeleri” olarak tanımlanan öyle bir mekanizma geliştirdi ki, ihtilaflar mağdur tarafın lehine olacak şekilde çözülmeye başlandı.

O zaman, neden hükümet bu isyancıların önderlik ettiği kendi vatandaşlarını, gerçek vatanseverlerin tarafına çekmek varken, onlara karşı bir savaşa girişmektedir?

Bunun cevabı çok basittir.

Chattisgarh, Orissa, çok uluslu ihalelerde yüksek fiyatlardan satılabilecek zengin minerallere sahiptir. Rüşvetçi politikacılar ile para arasındaki tek engel seçme ve seçilme hakkı tanınmayan yerli kabilelerdir (üstelik Maoistler onlara önderlik etmektedir). Savaş, bu yüzden. Bu, Hindistan için veya dünyanın benzer başka yerleri için yeni bir şey değildir. Belçika Kongosu’nu ABD, Belçika ve diğer devletlere satmak, Mobutu’nun yozlaşmış rejiminin daha yeni aklına gelmiştir. ‘60’lı yıllarda sömürgeci güçlerden şekilsel bağımsızlığını alan Hindistan devleti de aynı şeyi yapmıştı. Ezilen çoğunluk, bir avuç güçlü azınlığın ve onların yabancı dostlarının çıkarları temelinde sistematik bir şekilde yoksullaştırılmıştır.

Yaklaşan savaş, mineral, su ve orman gibi kaynaklarımızı kontrol ve talan etmek isteyen büyük tekellerin buyruğuyla, Maoistleri etkisizleştirmek bahanesi ileri sürülerek, yerli halkı köylerinden çıkarmak için yapılacaktır. Bu planın ayırdına varmanın tam zamanıdır, şayet her iki taraftan da yoksulların vurulacağı savaş başlarsa, bundan tek çıkar sağlayanlar büyük kapitalistler ve onların hükümetteki amigoları olacaktır. **(Bitti)**

Arundhati Roy: “Değişimi Yazmak: Anuradha Ghandy’nin Seçme Yazıları”na önsöz

“... Fakat Anuradha farklıydı”
(Arundhati Roy)

Anuradha Ghandy’yi tanıyan herkes bunu bilir. Onun yaşamlarına dokunduğu hemen hemen herkes.

O, 12 Nisan 2008 sabahı bir Mumbai hastanesinde malarya nedeniyle yaşamını yitirdi. Muhtemelen o bu hastalığı bir grup Adivasi kadınına ders verirken Jharkhand cangıllarında kapmıştı. Oysa o bizim büyük demokrasmizde “Maoist terörist” olarak tutuklanabilir, ya da yüzlerce çalışma arkadaşı gibi daha büyük olasılıkla bir sahte “çatışma”da vurulabilirdi. Bu teröristin ateşi yükselip hastaneye gittiğinde kan testi yapıldı, kendisini muayene eden doktora sahte bir isim ve telefon numarası bıraktı. Bu nedenle doktor onu arayarak yaptığı testlerin potansiyel olarak ölümcül malarya hastalığına işaret ettiğini söyleyemedi. Anuradha’nun organları tek tek iflas etmeye başladı. 11 Nisan günü o hastaneye yatırıldığında artık çok geçti. Ve bu nedenle o, yaşamını tamamen gereksiz bir şekilde yitirmiş oldu.

Öldüğünde 54 yaşındaydı ve yaşamının 30 yılından fazlasını -çoğu yeraltında olmak üzere- kararlı bir devrimci olarak yaşamıştı.

Ben hiçbir zaman Anuradha Ghandy ile tanışma şansına ulaşamadım, fakat yaşamını yitirdikten sonra yapılan anma törenine gittiğimde, şunu söyleyebilirim ki, yukarıdaki tanımların yanı sıra o sadece büyük hayranlık duyulacak bir kadın değil, aynı zamanda derinden âşık olunacak bir kadındı. Onu tanıyan insanların onun yaptığı “fedakarlıkları” anlattıklarında biraz şaşırımdım. Muhtemelen bu fedakarlıklar orta sınıf yaşamın rahat ve güvenli yaşamını radikal politika için feda etmesi anlamına geliyordu. Benim içinse, Anuradha Ghandy hayallerini takip etmek için banal ve bezgin yaşamını mutlulukla geride bırakmış biriydi. O bir aziz ya da misyoner değildi. O zorluklarla dolu heyecan verici ama dopdolu bir yaşam sürdü.

Kendi kuşağındaki birçokları gibi

genç Anuradha, West Bengal’deki Naksalist isyandan etkilenmişti. Elphinstone Koleji öğrencisi olarak, 1970’lerde Maharashtra kırsalında yaşanan kıtlıktan derinden etkilenmişti. Umutsuz açlığın kurbanları ile çalışması onun düşüncelerini militan politikaya yolculuğuna hazırladı. Çalışma yaşamına Mumbai’de Wilson Kolejinde okutman olarak başladı, fakat 1982 yılında Nagpur’a taşındı. Sonraki birkaç yıl, Nagpur, Chandrapur, Amravati, Jabahpur ve Yavatmal’da yoksulların en yoksullarını -inşaat işçilerini, kömür ocağı işçilerini- örgütleyerek çalıştı ve bu çalışma onun Dalit hareketi üzerine anlayışını derinleştirdi. 1990’ların sonlarında, multipl skleroz hastalığı teşhisi konmasına karşın Bastar’a gitti ve üç yıl boyunca Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu ile Dandakaranya ormanlarında yaşadı. Burada sıra dışı belki de ülkenin en büyük feminist örgütü olan kadın örgütünü güçlendirmek ve geliştirmek için çalıştı. Krantikari Adivasi Mahila Sanghatan (KAMS) isimli bu örgütün 90 binden fazla üyesi bulunmaktadır. KAMS muhtemelen Hindistan’ın en iyi gizlenen sırlarından biridir. Anuradha yaşamının en dolu yıllarının Dandakaranya’da Halk Savaşı [şimdiki Hindistan Komünist Partisi(Maoist)] ile geçirdiği yıllar olduğunu her zaman söylemiştir. Anuradha’nın ölümünden iki yıl sonra bu bölgeyi ziyaret ettiğimde KAMS’a dair onun saygı ve coşkusunu paylaştım ve kadınlar ve silahlı mücadele konusundaki basit varsayımlarımdan bazıları yeniden düşünmek zorunda kaldım. Bu kitaptaki Avanti takma adıyla yazdığı bir denemede Anuradha şöyle demektedir:

“8 Mart’a yaklaştığımız şu günlerde, yeni bir yüzyılın şafağında Hindistan’daki kadın cephesinde olağanüstü gelişmeler yaşanmakta. Orta Hindistan’ın ormanlarında ve ovalarında, Andhra Pradesh’in geri kalmış köylerinde ve eyaletin dağlarındaki kabilele-

Anuradha Ghandy hayallerini takip etmek için banal ve bezgin yaşamını mutlulukla geride bırakmış biriydi. O bir aziz ya da misyoner değildi. O zorluklarla dolu heyecan verici ama dopdolu bir yaşam sürdü.

Değişimi Yazmak

Yaşamını mücadeleye adanmış olan Hindistanlı kadın aktivist Anuradha Ghandy’yi 2008 yılında kaybetmiştik. Onun yoksulun en yoksulu kadınlar arasında yaptığı çalışmalar Hindistan köylüleri arasında etkisini hala sürdürürken ölümüne kadar yazdığı yazılardan seçilenler kitaplaştı. Kitabın önsözü ise Arundhati Roy tarafından yazıldı. 2010 yılında İşçi-köylü gazetesinde “Feminist hareket içinde felsefi yaklaşımlar” isimli makalesini yayımladığımız Ghandy’nin kitabının önsözünü paylaşıyoruz.

rin arasında, Bihar ve Jharkhand’ın orman ve ovalarında kadınlar feodal patriarkanın prangalarını kırmak ve Yeni Demokratik Devrimi yapmak için aktif olarak örgütlenmekte. Bu, Hindistan kırsalında devrimci bir önderlik altında ezilen köylülüğün yürüttüğü halk savaşının bir parçası olarak köylü kadınların yürüttüğü kadının kurtuluş hareketidir. Son birkaç yıldır binlerce kadın yüzlerce köyde 8 Mart kutlamalarına katılıyor. Kadınlar, Dünya Güzellik yarışmasına karşı Narayanpur gibi küçük bir kasabanın caddelerinde yürüyüş için biraraya geliyor, çocuklarının tam bir eğitim alması talebiyle geri kalmış Bastar’ın kasaba ve köylerinde çocuklarıyla birlikte yürüyüş yapıyor. Tecavüz vakalarını protesto etmek için yolları kapatıyorlar ve likör satışlarının yasaklanması talebiyle polisle karşı karşıya geliyor. Ve yüzlerce genç kadın, geleneksel yaşamlarının angaryalarının zincirlerini çıkarıp atarak ezilenlerin ordusunda gerilla savaşçısı oluyor. Gerilla elbiseleri içinde, zeytin yeşili şapkalılarının üzerinde kızıl yıldız, omuzlarında tüfekte bu genç kadınlar patriarkaya karşı savaşın, yarı-feodal, yarı-sömürge Hindistan’ın yönetici sınıflarına karşı savaşın bütünleyici bir parçası olduğuna dair güvenleriyle ışıldayarak sömürücülerin en büyük üçüncü ordusuna karşı kullanmak üzere askeri bilgiyle kendilerini donatıyorlar. Bu, Hindistan kırsalındaki yoksul kadınların en yoksulları arasında sosyal ve politik uyanıştır. Bu, burjuva medyanın görmeyen gözlerinden uzakta, TV kameralarının flaş ve ışıltılarından uzakta ortaya çıkmış bir senaryodur. Bunlar, büyük devrim mücadelesine katılarak kır yoksullarının yaşamlarında meydana gelen dönüşümün işaretleridir.

Fakat bu devrimci kadın hareketi bir gecede ya da sadece propaganda ile kendiliğinden ortaya çıkmadı. Kadınların hareketi, silahlı mücadelenin gelişimiyle bir-

likte gelişti. Genel kanının aksine, komünist devrimci güçler tarafından ülkenin çeşitli bölgelerinde 1980’lerin başlarında silahlı mücadelenin başlatılması ve feodal baskıya karşı militan mücadele bu mücadeleye geniş kitleler halinde katılma ve kendi hakları için tavır alma ve savaşmaları için kendine güven kazandırdı. Sadece bir kimlik ve sestem değil aynı zamanda bir isimden de yoksun olan, ezilenler içinde en ezileni oluşturan kadınlar, yoksul köylü ve topraksız köylü kadınlar köylerinde kadın örgütlenmesinin faaliyetçileri ve gerilla savaşçıları haline geldiler.(...)”

Dandakaranya’daki kadın hareketine yönelik büyük coşkusunu onun kadın yoldaşlarının devrimci mücadele içinde karşılaştıkları problemlere karşı kör etmedi. Öldüğü zaman da kadına yönelik sürmekte olan ayrımcılığın kalıntılarında Maoist Parti’nin ve kendilerini devrimci olarak adlandıran erkek yoldaşları arasındaki inatçı patriarkanın çeşitli yansımalarından nasıl temizleneceği üzerine çalışmaktaydı. Bastar’da Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu ile geçirdiğim süre içinde birçok yoldaş onu dokunaklı etkisiyle hatırlıyordu. Onların bildiği ismi Yoldaş Janaki idi. Ellerinde gerilla kıyafeti içinde yüksek derece gözlükleri, omzunda sallanan tüfeğiyle ormanın içinde otururken ışıldayan eski bir fotoğrafı vardı.(...)

Pusula Direniş çizgisi, yığınların öfkesini sokaklarda buluşturur

TC devleti dış politikada emperyalizme uşaklık siyasetinde ısrar ederken, içerde başta Kürt ulusu olmak üzere devrimcilere, emekçilere karşı her türlü devlet terörünü uygulamaya devam ediyor. Kürt siyasetçilerine dönük operasyonlar, tutuklamalar tüm hızıyla sürüyor.

Bugün Kürt hareketinin dışında, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler cephesinde faşist diktatörlüğü sarsan, üzerinde baskı kuran güçlü bir kitle hareketinden söz edilemez. Ama derin bir hoşnutsuzluktan söz etmek mümkündür. Çeşitli iş kollarında lokal düzeyde süren direnişler buna en iyi örnektir. Tabii ki bu hoşnutsuzlukları örgütlü ve pratik bir eylemliliğe dönüştürmek proleter bir bakış açısının yön verdiği militan bir mücadeleyle mümkün olabilir. Bu mücadele mutlaka geniş emekçi kesimleri kapsayacak bir perspektife sahip olmalıdır. Bunu sağlamak için de pratik olarak faaliyet yürüttüğümüz her alanda baskı altında olan, emeği gasp edilen her kesimle sorunlarını tartışacak ve çözüm yöntemlerini geliştirecek tartışma ortamlarını yaratmalıyız. Daha esnek platformlar oluşturmalı, varolanlar içinde çahşmalıyız. Egemen sınıflara karşı hoşnutsuz olanı, zayıf da olsa gelişen mücadeleyi izleyen hareketi geçirmenin yolu, onu şu veya bu şekilde çözümün bir parçası haline getirmekle mümkün olabilir. Burada pratiğin önemi oldukça büyüktür.

Çünkü pratik, hareket demektir. **Hareketin olduğu her yerde değişim için koşullar daha elverişlidir.** Sözelimi Füzze Kalkanı Projesine veya HES'lere karşı yürütülen pratik faaliyetlerin anti-emperyalist bilincin yeniden gelişmesine ve çevre sorunlarına karşı var olan duyarsızlıkların aşılmasına vesile olduğunu yaşayarak görüyoruz. Bu hareketlerin kitlesel ayağındaki zayıflık veya süreklilik taşımamasının en önemli nedenlerinden biri de devrimci müdahaledeki, militan çizgideki zayıflıklardır. Bu yönde atılacak her olumlu adım zayıflayan devrimci otoritenin yeniden tesis edilmesine ve alternatif devrimci çizginin emekçi yığınlar içinde bir seçenek olarak tartışılmasına yol açacaktır. Bugün geniş yığınlar ne kadar siyasal gericiliğin etkisi altında olurlarsa olsunlar, somut sorunları üzerinde yürütülen her tartışma, atılan her pratik adım onların ilgisini çekecektir. Bu ilginin hemen pratik eyleme dönüşmemesi bizim çabalarımızı olumsuz yönde etkilememelidir, bilakis daha yoğun, daha emek içeren çabalar içine girmeliyiz.

Tanıklık ettiğimiz diğer bir gerçek ise, işçi ve emekçilerin bu acı faturalara karşı dünyanın farklı coğrafyalarında giderek seslerini yükselttiğidir. Yunanistan'daki grev ve sokak eylemleri, dünyanın birçok ülkesinde benzerlerini örgütüyor. Emeği gasp edilen, yoksullaştırılan emekçiler soygunculardan, dünyayı felakete sürüklemeye çalışan tekelci burjuvalardan hesap soruyor. Bu gelişmeler, uluslar arası işçi sınıfının emperyalist-kapitalist sisteme karşı tarihsel rolüne yeniden soyunacağını işaretlerini içeriyor.

Dünyadaki bu gelişmelerin bölgemizde ve yaşadığımız topraklarda etkilerinin olduğunu-olacağını görmemiz gerekir. Tüm baskılara, tutuklamalara, katletmelere rağmen Kürt halkı direnmeye devam ediyor. Artan saldırılar Kürt halkına direnmekten başka hiçbir seçenek bırakmıyor.

İşçi sınıfı ve diğer emekçiler cephesinde yaşanan durgunluk dönemi yeniden bir hareketliliğin işaretlerini veriyor. Kıdem tazminatının gaspı vb. saldırılar geçmekte olduğumuz sürecin nesnel tablosunu da sunmaktadır. Bu tablodan çıkarılması gereken öncelikli görev, sürece daha çok müdahalede bulunmaktır. Kitlelere siyasal bilinç taşıyarak örgütlenme çabalarına daha bir hız vermektir. Mücadelenin kalıcılığı, kalıcı örgütlenmeler yaratmakla mümkün olabilir. Küçük kuvvetlerden büyük fırtınalar yaratmak için örgüt ve örgütlülük şarttır.

Baharın müjdecilerine...

Gerilla birliğinin önünde yer alan kişi, Emine kod alı komutan Ayfer Celep'tir

Tokat'ın Bağderesi köyü... Her zaman olduğu gibi yine tüm cömertliği ve fedakarlığı ile Partizanlara kucağını açıyordu. '99 yılının 8 Mart günüydü. Sabahdan yağın yağmur doğaya bir başka anlam vermiş, her şey suya doymuştu. Buldukları noktadan köyü gözlemlemiş, düşman unsurlarının olmadığını düşünerek ziyaret edecekleri eve doğru patikadan sessiz adımlarla yönelmişlerdi.

Dağların komutanı Emine, "şehirli" adıyla **Ayfer Celep**'ti en önde yürüten. Nasıl bir kadındı ki bu, kendine biçilen rolü reddetmekle kalmamış, devlete karşı dağa çıkmış ve dağların komutanı olmuştu. Komutan Emine'nin yoldaşlarına sevgiyle bakan, içi gülen gözleri, şimdi bir atmaca kadar dikkatli ve çakmak çakmak bakıyordu. Arkasında da **Münire Sağdıç** (Meral) ve **Kemal Tutuş** (Polat) yürüyordu.

Emekçi halkımız yoksul kondularını açmıştı yine onlara. Zaman, evde konuşma ve sohbetler arasında ilerliyordu. Sonra birden hain namlular ölüm kusmaya başlamışlardı. Yanılmışlardı köyde düşman unsuru olmadığını düşündüklerinde. Düşman haindi, korkaktı, tek bir gerilla için bile yüzlerce askerle çıkarma yapacak kadar az güveniyordu güçlerine. Bir yanda parayla "av" peşine düşenler, diğer yanda

özgür bir gelecek yaratma uğruna silah kullananlar, can bedeli kavgaya girenler vardı. Dört bir yandan gelen kurşunlara karşı çatışarak, devrim sloganlarını haykırarak ölümsüzleşenlerdi onlar. Münire'yi Erzincan'dan, Kemal'i Tokat'tan, Ayfer'i Amasya'dan katmıştı mücadele nehri. Bir 8 Mart günü bahar yağmuru olup düştüler toprağın rahmine. Onlar 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü daha da anlamlı kılanlar oldular...

KAVGA OKULU

Kader Özgül Kılıç: 1974 Dersim-Hozat doğumlu olan Yıldız, 1993'te gerillaya katılır. Dersim'in Yıldız'ı 1 Mart 1994'te Dersim-Çemişgezek'te TC güçleri ile girdiği çatışmada ölümsüzleşir.

Kenan Demir: 1970 Erzincan doğumlu olan Demir, 1984 yılında ailesiyle birlikte İsviçre'ye yerleşir. 1989 yılında Proletarya Partisi ile ilişkiye geçer. 5 Mart 1998'de günü İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı-devrimci bir grubun silahlı saldırısı sonucu ölümsüzleşir.

Dersim'de Parti ve Devrim Şehitleri Anıldı

Onurlu davamızda yaşamını yitiren yoldaşlarımızı, tarih sayfalarını her çevirdiğimizde yani mücadelemizin her anında ve alanında anmak-yaşatmak bizim için bir görevdir. Bu anlamıyla tüm devrim ve komünizm şehitlerine selam göndermek ve şehitlerimize vermiş olduğumuz devrim sözünü tekrarlamak amacıyla Ocak ayı bizim açımızdan önemli bir yerde durmaktadır. Lenin yoldaşı, Rosa Lüksemburg'u, Mustafa Suphi'yi, Meral Yakar'ı, Ali Haydar'ı ve daha nice yoldaşımızı Ocak ayında kaybettik. Proletarya Partisi'nin 1978'de aldığı kararla Ocak ayının son haftası Parti ve Devrim Şehitleri Haftası olarak ilan edilmiştir.

Bizler de 28 Ocak Cumartesi günü "**40. kavga yılımızda yeni bir dünya yaratmak için yaşamlarını feda edenleri anıyo-**

ruz" şiarıyla gerçekleştirmiş olduğumuz anma etkinliğiyle şehitlerimize selam gönderdik. Saat 16.30'da başlayan etkinlik, saygı duruşunun ardından Partizan adına yapılan açıklamayla devam etti. Açıklamada; özgür geleceği yaratma kavgasında yaşamını yitiren yoldaşlarımızın, düşmandan hesap sorma bilincimizi güçlendirdiği, onların bıraktıkları görev ve sorumlulukların omuzlayıcısı olmamızın gerekliliği belirtildi. Daha sonra Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada; 40. yılımızda şehit düşen yoldaşlarımızı anmanın ve şehit ailelerimiz öneminde bahsedildi. Etkinlik müzik dinletisi ve sinevizyon gösterimiyle devam etti. Etkinliğe BDP, DHF ve ESP de katıldı.

(Dersim Partizan)

“Şehitlerimizin izinde kavgayı büyütüyoruz..”

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bildiri- de TKP/ML Semt Üst Komitesi son süreçte yapılan eylemleri sahiplenerek örgütlenme çağrısı yaptı.

“Demokratik halk devrimi mücadelesinin ülkemiz topraklarındaki yılmaz savunucusu TKP/ML 40. savaş yılında... TKP/ML, bir savaş partisi olarak kuruldu ve ülkemiz şartlarında kaçınılmaz bir zorunluluk olan bu niteliğini sürekli olarak korudu. Partimiz, 40 yıldır önderlik ettiği bu mücadelede, önderimiz İbrahim Kaypakaya ile birlikte 4 genel sekreterini, yüzlerce kadro, üye ve militanını şehit verdi. Uzun ve kıvılcık bir ırmak gibi; 72'den bugüne uzanan tarihsel akışında kayıplar vermektense hiçbir zaman korkmadı. Çünkü haklı bir savaşta verilen her kayıp, daha güçlü ve azimli olarak kavgaya sarılmanın bir gereğidir sadece. Ve bizim savaşımız işçilerden, köylülerden, tüm ezilenlerden yana haklı bir savaştır” şeklinde başlayan açıklama şöyle devam ediyor: “Şehitlerimiz bu haklı savaşta; 40 yıllık ideolojik, politik ve askeri çarpışmada, Partiyi bugüne taşıyan bilinç, emek ve değer abideleri oldular.

Onlar, kırlarda gerilla savaşıyla düşmana kök söktürdü; şehirlerde hesap soran namlularla faşist cellâtlara korku saldı; işkencehanelerde ve hapishanelerde kızıl direnişleriyle faşizmi alt ettiler. İşçilere sınıf bilinci taşıyan, emekçi mahallelerde halkın öncülüğünü ve örgütleyiciliğini yapan, köylülere emeği ve alınteri için mücadele yolunu gösteren onlardır. Şehitlerimizden bize kalan gelişkin bir bilinç, büyük bir deneyim ve örnek alınacak yaşamlardır. Bu yüzden her Ocak ayında onları daha yoğun olarak anıyor, halka, devrime ve partiye olan bağlılığımızı yeniden ve yeniden ilan ediyoruz.”

“Şehitlerimiz bu haklı savaşta; 40 yıllık ideolojik, politik ve askeri çarpışmada, Partiyi bugüne taşıyan bilinç, emek ve değer abideleri oldular.”

Komite Ocak ayının son haftasının “Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası” olduğunu hatırlatarak “bu sürecin basit bir anma pratiği olamayacağını öngörmüş ve ödevlerimizi belirlemiştik. İşte bu nedenle hepimiz biliriz ki Ocak ayı bizler için hesap soruculuğun, yetkinleşmenin, askerileşme ve eğitimin de adıdır. Başka türlü geçmişi geleceğe, şehitlerimizi yeni filizlere tohum yapamayacağımızı biliriz. Bu yüzden durmadan söyleriz ki; onları anmak savaşmaktır” dedi ve yapılan eylemleri şöyle sıraladı:

“Parti militanlarımız, birçok semtte ‘Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası’ kapsamında yazılama, pankart asma eylemleri ve TKP/ML MK imzalı 40. yıl ile parti ve devrim şehitlerini konu eden bildiri dağıtımları gerçekleştirmiştir:

Esenyurt'ta Kırac merkezde ve Balık yolu'nda bir üst geçite, üzerinde ‘Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-TKP/ML TİKKO’ yazan iki ayrı pankart asılmıştır. Yine Esenyurt Örnek Mahallesi'nde TKP/ML TİKKO imzalı ‘Beşler Yaşıyor Halk Ordusu TİKKO Savaşıyor’, ‘Ali Haydar Yıldız Ölümsüzdür’, ‘Yaşasın Partimiz TKP/ML Halk Ordusu TİKKO’

vb. daha birçok yazılama yapılmış ve aynı zamanda birçok yere parti ve ordu isimleri yazılmıştır.

Kartal'da Kurfalı, Karlıktepe mahalleleri ve Kartal Köprüsü civarına yazılmalar yapılmıştır. ‘**Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı**’, ‘Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür’, ‘**Şehitler Yaşıyor TİKKO Savaşıyor**’ gibi birçok sloganın yanında yine birçok yere parti ve ordu isimleri yazılmıştır. Ayrıca Kartal Kurfalı Mahallesi'nde bildiri dağıtımı yapılmıştır.

Gazi Mahallesi'nde 75. Yıl ana cadde üzerine bomba süsü verilmiş ‘**Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-TKP/ML**’ yazılı pankart asılmıştır. Yine Gazi Mahallesi'nde yazılmalar gerçekleştirilmiştir. Bu kapsamda birçok yere ‘Şehitlerimiz Toprakta Tohum Hasadımız Devrim Olacaktır’, ‘Yaşasın Halk Savaşı’, ‘Çiğdem Yoldaş Ölümsüzdür’, ‘Derya Yoldaş Ölümsüzdür’ vb. yazılmalar yapılmış ve yine birçok yere parti ve ordu imzaları atılmıştır.

Bayramtepe Filistin Mahallesi ve **Şahintepe**'de yazılmalar yapılmıştır. ‘Halk Savaşçıları Ölümsüzdür’, ‘TİKKO Gerillaları Ölümsüzdür’, ‘Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı’, ‘Beşler Yaşıyor TİKKO Savaşıyor’ vb. TKP/ML TİKKO imzalı yazılmalar yapılmış ve yine birçok yere parti ve ordu isimleri yazılmıştır. Yine Bayramtepe'de ‘Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-TKP/ML TİKKO’ yazılı bir pankart asılmıştır.

1 Mayıs Mahallesi'nde yaygın bildiri dağıtımı gerçekleştirilmiştir. Ayrıca Çatışma Bölgesi'nde dört kahvehaneye girilerek bildiri dağıtımı yapılmıştır.

Sarıgazi'de bildiri dağıtımı gerçekleştirilmiştir.

Gülsuyu'nda bildiri dağıtımı gerçekleştirilmiştir. Yine Gülsuyu'nda Kaşgarlı Mahmut İlköğretim Okulu'nun duvarına üzerinde ‘40. Savaş Yılında Şehitlerimizin İzinde Kavgayı Büyütüyoruz-TKP/ML TİKKO’ yazan bir pankart asılmıştır.

Gebze Ulaştepe Mahallesi meydanına ‘Devrim ve Komünizm Şehitleri Ölümsüzdür-TKP/ML TİKKO’ yazılı pankart asılmıştır.

İzmit Derince'de ‘40. Savaş Yılında Şehitlerimizin İzinde Kavgayı Büyütüyoruz-TKP/ML TİKKO’ yazılı pankart asılmıştır.”

Devrimin yolunu açmak ellerimizde!

Sınıfların belleklerinde yaşamlarında derin izler bırakan günler vardır. Ocak ayı Türkiye proletaryasının ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkın, bilinç ve vicdan dünyasında takvim yapraklarında yaşanan sıradan bir değişimin adı olarak anılmamaktadır. Türkiye proletaryasının yaşam ve bilinç dünyasında önemli bir iz bırakmıştır. Ocak ayının son haftası Proletarya Partisi için anlamlı ve tarihsel özgünlüğü olan bir haftadır. Büyük devrim yürüyüşünde davamızın temsilcilerinin ideallerini özgürlüğün ışıklarına dönüştürdükleri aydır çünkü.

Şehitlerimiz, devrimimizin teori ve pratiğinin her kilometresindeki, Proletarya Partisi'nin inşasındaki yapı taşlarıdır. Onlar, büyük bir devrimci cüret, davaya bağlılık ve inançla yaşamlarını devrime armağan ettiler. Bundandır ki, geleceği şekillendirme sanatı uğruna yaşamlarını feda eden ustalar, yapıcılar en çok saygıyı ve sevgiyi hak edenlerdir.

Bugün, günümüzde hangi görev ve sorumlulukların ne düzeyde ortaya ko-

nacak çaba ve feda ruhuyla yerine getirilmesi gerektiğini iyi kavramak zorundayız. Her birimiz sorumluluk alanında **birer alternatif öndere** dönüştüğümüz oranda bunu başarabiliriz. Bunun için de, disipline uyma, davaya bağlılık, halk kitleleriyle bağ ve tek başına kalsa da kolektifimizi yeniden var etme cüretini kuşanmalıyız. Disipline uyma, davaya kesin bağlılık gibi iki önemli ölçütün tüm faaliyetçiler için geçerli olduğunu hepimiz bilince çıkarmak zorundayız. Gerçek disiplin ve de güç olan, gönüllülük ve bilinçliliğe dayanan disiplindir. Disiplin güçtür.

Sorumluluk sahibi her proleter devrimci, doğru ve bilimsel bilgiye ulaşmak, öğrenmek ilgisini artırmak zorundadır. Sınıf savaşımının gelişim düzeyine bakıldığında, her alanda yaşanan sorunlar ve bu sorunları incelendiğinde görülecektir ki; öğrenmeye olan ilgisizlik, araştırma-inceleme alanında düşünsel tembellik ve çalışmada edilgenlik vardır.

Her birimiz amaç ve hedeflerimiz

konusunda net olmak zorundayız. Hangi çalışma türünü yürütürsek yürütelim, o çalışmayı başarıya götürmenin önemli temel noktaları, planlı-programlı çalışmadır. Politik-örgütsel-siyasal ve askeri faaliyetlerini belli bir plan ve program dahilinde yapmayan bir faaliyetçi dar pratik içerisinde boğulur. Çalışmalarda birden fazla ve de programsız hareket, insanın devrimci enerjisinin tükenmesine neden olur. Devrimci enerjinin tükenmeye başladığı yerde ise sorunlar karşısında yılmama-karamsarlık-inanç-güven ve umut yitimi başlar.

Plansız-programsız faaliyet yürüten bir faaliyetçi günlük sosyal yaşamında da düzensiz ve dağınık olur.

“Bir plan kurduğunuz, bir işi düzenlediğiniz veya bir sorunu düşündüğünüz zaman, ülkemizde 600 milyon kişinin yaşadığını hareket noktası olarak benimsemeliyiz daima, bunu hiçbir zaman unutmamalıyız.” (Mao) Görevlerimizi alanımızla sınırlamak, örgüt birliğini zedeleyici bir tutuma girmek, sınıf

mücadelesinin tali sorunlarına takılıp, Proletarya Partisi'nin merkezi politikalarına hayat vermeyerek-geliştirmeyerek örgüt birliğini bozmak gibi küçük-burjuva tasfiyeciler; devrim yürüyüşümüze en fazla bu dönemde ayak bağı olmaktadır. Proletarya Partisi'nin çağrısına cevap olmak; **örgütlenmek, daha fazla görev ve sorumluluk üstlenmek, sorunun ve çözümün içinde kendi payımıza vakıf olmak ve merkezi yönelim doğrultusunda kitlelerin içerisinde devrimin siyasi, askeri, politik çizgisine hayat vermek savaşı büyütme**dir.

Bunları yapabilmek için de devrimin genel yönelimine uygun olarak, bu yönelimi somutlayan, merkezi kararları alanlara uyarlayan, bu politikaları alanlarda güncelleştiren ve kitleleri etrafında toparlayabilen; kitlelerin politikleştiren, farklı sınıf ve tabakaların gündemlerine duyarlı olan bir noktada durmalıyız. Bu bilinçle baktığımızda halk savaşını yükseltme adımını da atmış oluruz. Proletarya Partisi ile bütünleşmek ve devrim yolunu açmak bizim ellerimizdedir.

(Bir Partizan)

Yeni bir rant alanı

“Taksim’in dönüşümü” adı altında uygulanmaya sokulması hedeflenen proje sadece tarihi alanlarda işletilmiyor. Bilindiği üzere Gülsuyu, Tuzla, Orhanlı gibi birçok emekçi semtte de “Kentsel Dönüşüm” projeleri var. Aslında Taksim’in bu kadar gündem olmasının bir nedeni de simgesel bir anlamının olmasıyla ilişkili. Taksim Meydanı’nın yeniden yapılandırılması projesi de, bu bakımdan önemli bir adım. “Taksim Projesi” milyonlarca emekçiyi yerinden yurdundan eden büyük bir planın belki de en görünür-popüler resmini ifade ediyor. Taksim’de trafiğin yeraltına alınarak rahatlatılacağı söyleniyor. Peki, trafik yeraltına alınırken başka neler değişecek meydana? Peki egemenlerin bu durumdan ne çıkarları var? Dikkatle incelendiğinde halkın projeden mağdur olacağını görebilmek mümkün. Örneğin; Gezi Park delik deşik edilecek. Burası depremde sığınacak bölge olarak gösteriliyordu önceden. Mitingler için de buluşma, toplanma noktası idi. İkinci örnek ise projedeki araç dönüş yerlerinin çok sıkıntılı olması ve itfaiye araçlarına ayrılan alanın çok dar olması. Herhangi bir yangın durumunda araçların çıkışı zorlaşacaktır.

Proje ile ilgili Mimarlar Odası Danışma Kurulu Sekreteri **Mücella Yayıncı** ile görüştük.

- Bize Taksim Meydanı projesinden bahsedebilir misiniz?

- Bu söylendiği gibi bir yayalaştırma projesi değil. Taksim Meydanı’na yaya erişimini özellikle kitlesel yaya erişimini engelleyen bir proje aslında. Çünkü meydanın kentle bağlantı kolları ciddi bir şekilde dumura uğrattılıyor. Cumhuriyet, Mete, Siraselviler, Gümüşsuyu ve Tarla başı Caddesi bütün kitlesel yaya girişimlerine kapatılıyor, hatta 10 kişinin bir arada yürürken geçemeyeceği bir hale getiriliyor. Zaten geçiş alanları da dönüştürüldü yeniden. Üstten dönüş trafikeriyle yok edilmiş durumda. Artı Taksim şu anda olmaması gereken durumdadır. İstanbul’da neredeyse Taksim bir trafik transfer

TAKSİM MEYDANI

Taksim Meydanı İstanbul’un herhangi bir yeri değildir, Haydarpaşa Garı gibidir. Çok önemlidir. Bütün İstanbul’un meydanıdır. Bu projeye emek cephesi başta olmak üzere toplumun bütün kesimleri karşı çıkması gerekir.

merkezi haline getirilmiştir.

Projede sadece yollar değil, orada bütün otobüs durakları, taksi durakları her şeyi yer altına alınıyor. Bütün yolcu ile birlikte yani ineni çıkanı geleni geçeni. Bir yer altı Taksim’i yaratılıyor. Bir tek İstiklal Caddesi’nde yaya erişimi kalıyor. Herhangi bir şenlik ya da miting imkansız hale getiriliyor. Taksim’in bizim için anlamı da var tabii.

- Bu önemi biraz açabilir misiniz?

- Taksim Meydanı özellikle cumhuriyet şehirciliğinin, kentçiliğinin ve mimari ilk modern kentçilik anlayışının çok önemli bir örneğidir. Çünkü maalesef ümmet toplumlarında ya da Osmanlı’da diyelim bir meydan fikri yoktur. Bu kentsel meydanlar daha çok demokratik kentlerin ürünüdürler. Çünkü meydanlar kentte her cinsten, her sınıftan, her statüden

insanların bir araya geldiği alanlardır. En azından karşılaştığı alanlardır. Onun için bu alanlar demokrasi tarihimizdir.

Bir başkası da; Taksim Meydanı’nı bütünleyen bir takım kurucu öğeler vardır. Ve bunlar koruma altındadır. Bunlardan en önemlisi de Taksim Gezisi’dir. Taksim Gezisi 2 numaralı park alanı, cumhuriyetin ilk planlı parkıdır. İki tanedir bunlar. Biri tarihi Yarım Ada’daki 1 numaralı park alanı; 2.si Beyoğlu yakasındaki 2 numaralı park alanı. Zaten bir takım ayrıcalıklı kararlarla delik deşik edilmeye başlandı. Fakat şu anda çok önemli simgesel anlamı olanlar Taksim Gezi Parkı ve Atatürk Kültür Merkezi, Taksim Anıtı gibi yerler.

Bütün bunların da ötesinde; Türkiye’deki ilk kitlesel 1 Mayıs’ın 400 bin kişinin toplandığı 1976 1 Mayıs ve 1977’deki 1 Mayıs önemlidir.

Özce Taksim Meydanı dediğimiz zaman; bütün kurucu öğeleriyle birlikte yani Taksim Gezisi, ulaşım yolları, AKM ve Anıt gibi hepsini düşünmek lazım. Yani bütün erişim kanalları ve o caddelerle. Özellikle Mete, Cumhuriyet ve Siraselviler caddesinde çok önemli tarihi ve kültür merkezi mirası ve eserleri bulunmaktadır. Ayrıca herhangi bir deprem anında Taksim’e erişmeyi zorlaştırmaktadır bu proje.

Kaldı ki, bir başka sosyal yanı var. Bu projeye hiçbir şey çözülmemiştir. Projenin altıyla üstü arasındaki hiçbir ilişki yoktur. Bu ilişkiler kurulduğunda da görülecektir halkın kandırıl-

maya çalışıldığı. Taksim Meydanı bir takım iniş çıkışlarla delik deşik hale getirilecektir.

- Peki, bu teknik açıdan mümkün mü?

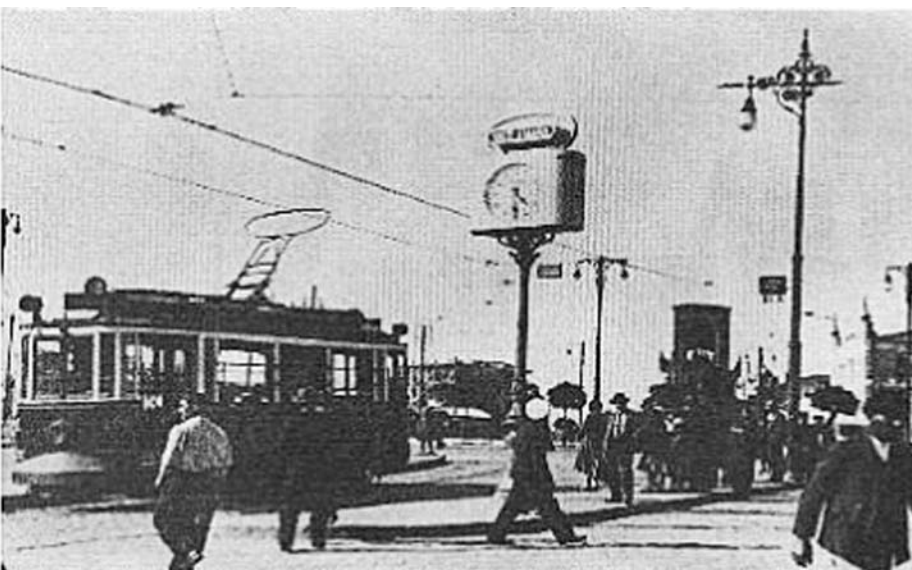
- Teknik olarak yapılamaz, yani imkânsızlıklar içermektedir. Ölçekli planın uygulamasına da aykırıdır, kabul edilemez. Özensiz, aceleyle yapılmış. Belki de sadece Taksim’i yok etmek için olabilir. Ancak ne yazık ki son zamanlarda İstanbul’da üretilen birçok proje mimarlık ve koruma bilincinden, teknik yeterlilikten yoksun bir şekilde uygulamaya sokulmaktadır. Taksim Meydanı İstanbul’un herhangi bir yeri değildir, Haydarpaşa Garı gibidir. Çok önemlidir. Bütün İstanbul’un meydanıdır. Bu projeye emek cephesi başta olmak üzere toplumun bütün kesimleri karşı çıkması gerekir.

- Sizde hedeflenen nedir peki?

- Net olarak bir şey diyemem. Ama bence 4 şey olabilir. Bir taşla dört kuş vuruyorlar. Bir rant projesidir bu aynı zamanda. Çünkü bu proje onayıyla getirilen bir kışla var, onun kullanışı önemli. İkincisi ondan da öte şu anda Taksim’de yapılan yer altı kullanışlı AVM’ler gündemde. İnşaatları kimlere verildi bilmiyoruz. Kim yapıyor bilmiyoruz. Birinci kuş bu olabilir. İkinci kuş simgesel olarak cumhuriyet dönemi mimarlık mirasının talan edilmesidir. Her iktidar kendi anlayışının simgesini yerleştirmeye kalmaktadır. Böyle bir ideolojik simge yaratmak kaygısı olabilir. Üçüncüsü de demokratik güçlerin bir araya gelmesini, yüksek sesle haykırmasını önlemek olabilir. Dördüncü kuş gerçekten sosyal yapının değiştirilmesi olabilir. Özellikle kadınlar üzerinde şu an özgürlük alanı haline gelmiş, Beyoğlu ve Taksim. Kadınlar tarafından gece kullanımına kapatılması, kadınların bir anda kamusal alandan uzaklaştırılması olabilir.

- Mimarlar Odası olarak bu projeye ilgili neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Bu konuda Mimarlar Odası, kamu kurumu niteliğinde bir kurum olduğu için kanundan Anayasa’dan aldığı hakları doğrultusunda gerekli yasal girişimleri yürütecektir.

Erzingan İlçe'de siyanür sızıntısı iddiası

Erzingan'ın İlçe ilçesindeki Çöpler Altın İşletmesi'nde yaklaşık bir aydır siyanür kaçağı olduğu iddia edilmesine rağmen herhangi bir girişimde bulunulmadı. Madeni işleten Anagold firması, iddiaların asılsız olduğunu savunarak, temizlik sırasında yırtıldığı rapor edilen membranın (sızdırmazlık malzemesi) derhal onarıldığını açıkladı. Uzmanlar ise, membran yırtılmasının her halükârda siyanür sızıntısına yol açtığını vurguladılar.

Uzmanların verdikleri bilgiye göre altın elde etmek için cevherin siyanürle yıkandığı alana önce membran seriliyor. Sızdırmaz zemin görevi yapan membranın üzerine cevher konuluyor, siyanürle cevherin içindeki altın çözülüyor. **Çöpler Altın Madeni**'nde daha inşaat aşamasında membranın doğru şekilde serilmediği ve sorunlar çıktığı öne sürülüyor. Membranda yaklaşık bir ay önce yırtılma meydana geldiği, siyanürün ve altının toprağı sızdığı iddia ediliyor. Şu anda bölgeye kimse sokulmüyor.

Maden çalışanlarından birinin köy muhtarını arayarak siyanürlü toprağın membransız bölgeye döküldüğüne dair ihbarda bulunduğunu söyleyen şirket yetkilileri iddianın asılsız olduğunu ve bu ihbarı yapan çalışanlarının da disip-

Maden Tetkik Arama'nın (MTA) altın madeni haritasına göre Türkiye'de 7 bölgede altın üretimi var. Bunlardan rezervi biten Küçükdere çıkarılırsa 6 bölge kalıyor.

line sevk edildiğini açıkladı.

En büyük tehlike hidrojen siyanürün buharlaşması

TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Başkanı Cemallettin Küçük, membran üzerine cevher serildikten sonra temizlik yapmanın söz konusu olmadığını ifade etti. Onlarca metre kalınlığındaki cevher veya sıvının altındaki membrandaki yırtığın gözle görülmesinin mümkün olmadığını dile getiren Küçük "Yırtık ancak verilen sıvı miktarı ile gelen sıvı arasındaki farktan anlaşılmalıdır" dedi. Küçük bu tür tesislerde en büyük tehlikenin siyanürün yeraltına sızması dışında

hidrojen siyanürün buharlaşması olduğuna dikkat çekti.

İlk altın dökümü Aralık 2010'daydı

Çalık'ın şirketi Lidya, yabancı ortağıyla Erzingan Çöpler bölgesinde üretime başladı. Üretimi 5 tona gidiyor. Çalık'ın madencilik şirketinin adı 2010 yılında Lidya Madencilik olarak değişti. 2010'da Alacer Gold ile Lidya Madencilik'in ortaklığındaki Anagold, Erzingan Çöpler'de inşaat faaliyetleri tamamladı. 22 Aralık 2010'da ilk altın dökümünü gerçekleştirdi. Şirket yatırımını 250 milyon doları buldu.

Türkiye'de 7 bölgede altın üretimi var

Maden Tetkik Arama'nın (MTA) altın madeni haritasına göre Türkiye'de 7 bölgede altın üretimi var. Bunlardan rezervi biten Küçükdere çıkarılırsa 6 bölge kalıyor. İki bölgede üretim başlayacak ve 8 bölgeye çıkacak. 28 bölgede ise potansiyel yataklar var. Sektördeki en büyük üç üretici; Tüprag, Koza ve Çalık - Alacer ortaklığı... Üretim 24 tona gidiyor. Ulukışla ve Kaymaz faaliyete geçerse 25 tona ulaşılması muhtemel. 2010'da 17 ton altın üretilmiş. Buna göre yüzde 47 artış olacak.

Hanuşağı Köy Derneği'nde siyanürlü altın paneli

Rio Tinto şirketine bağlı olarak çalışan taşeron şirketinin çalışmalarıyla Dersim Facixe'de yeniden gündeme gelen altın işletmeciliği ile ilgili köylüleri bilinçlendirme çalışmaları sürüyor.

Munzur Çevre Derneği ve Ovacık (Facixe) Köy Dernekleri Komitesi, 22 Ocak Pazar günü Bağcılar Hanuşağı Köy Derneği'nde siyanürlü altın işletmeciliği ile ilgili bir konferans düzenledi. Konferansa konuşmacı olarak Meteoroloji Mühendisleri Odası Başkanı Mühendis **Cemalettin Küçük** katıldı. Türkiye'nin farklı bölgelerinde yapılan Siyanürlü altın işletmeciliği ve barajların çevreye verdiği zararları görsel bir şekilde anlatan Küçük Facixe'de birçok kez inceleme yaptığını söyleyerek Hanuşağı ve Cevizlidere köylerinde yapılmak istenen siyanürle altın işletmeciliğine karşı köylülerinin özellikle duyarlı olması gerektiğinin altını çizdi. "Şirketlerin söylediği ve yaptığı hiçbir şey sizin yararınıza değil, onların tek düşündükleri kendi kârlarıdır" diyen Küçük, özellikle Hanuşağı köylülerinin bu konuda ortak bir çalışma yapması gerektiğini ve şirketleri oradan göndermenin tek yolunun verecekleri mücadele olduğunu söyledi. Köylülerin yoğun ilgi gösterdiği etkinlik karışık tartışma ve soru cevapla sona erdi.

İkizdere HES'e iptal

Doğal SİT alanı olan İkizdere Vadisi'nde yapımı planlanan HES projesini olumlu bulan bakanlığın raporunu iptal eden yerel mahkeme kararı Danıştay tarafından da onaylandı. Mahkeme kararında santralin yapılması halinde doğaya telafisi güç ve imkânsız bir zarar verileceğine vurgu yapıldı.

İkizdere Vadisi'nde yapımı planlanan Dereköy Regülatörü ve Demirkapı HES projesi için dönemin Çevre Bakanı ÇED olumlu raporu vermiş, Yerel Mahkeme ise doğaya vereceği zararlar nedeniyle Selin-2 HES projesi için "ÇED gerekli değildir" raporu vermişti.

Konuyla ilgili kamuoyuna değerlendirme yapan İkizdere Derneği eski başkanı ve Mimar Mühendisler Grubu (MMG) Genel Başkan Yardımcısı Jeofizik Mühendisi **Kadem Eksi**, "Yargı kararlarında, havza planlaması yapılmadan 26 HES projesinin vadiye uygulanamayacağı açıkça görülmüştür. Birkaç enerji şirketi kazanacak diye bölgenin doğal yapısı ve endemik türlerinin yok edilmesine müsaade edilmeyecektir" dedi.

Hazine arazilerinin satışı yasallaşıyor

Orman ve Su Bakanlığı yaşam alanlarımızın aşırı kâr hırsıyla sermayeye peşkeş çekilmesi için yasal bütün kılıfları hazırlamaya devam ediyor.

2-B arazisi olarak bilinen Hazine arazilerinin satışını öngören yasa tasarısı Meclis İçişleri Komisyonu'ndan geçti.

"Hazineye Ait Tarım Arazilerinin Satışı Hakkında Kanun Tasarısı", orman niteliğini kaybetmiş olan yerlerin rayiç bedelinin yüzde 70'i üzerinden satılmasını öngörüyor.

410 bin hektar alanla ilgili alınan bu kararlarla ilgili bir değerlendirme yapan TMMOB'tan **Ahmet Demirtaş**, tasarıda, "Bir daha ormana dönüştürülmesi mümkün olmayan yer" denildiğine dikkat çekerek; "Böyle bir hüküm olamaz. Bir yer ormana dönüştürülemeyecek bir yer olmamalı. Bu gerekçe 2-B ve 2-A'yı haklı göstermek için özellikle konulmuş bir cümle" dedi.

2-B olan yerlerin, devletin yasadışı yerleşmeye imkan sağladığı ve buna göz yumduğu yerler olduğunu iddia eden Demirtaş, "2-B arazileri tartışılıyor ama asıl amaç 2-A arazilerini ileride yerleşime açmak için talan etme anlayışıdır. Buraları köylü alamayacak, parası olan sermaye alacak" diye konuştu.

Tasarı, diğer komisyonlarda da görüşüldükten sonra esas komisyon olan Tarım, Orman ve Köy İşleri Komisyonu'na gelecek. Meclis Genel Kurul gündemine alınıp görüşülmesinin ardından ise yasalaşacak.

Dünyada ve Türkiye'de çevre sorunları ve mücadeleleri

ATİK ve Munzur Çevre Derneği dünyada ve ülkemizde yaşanan çevre sorunlarının ve buna karşı mücadele deneyimlerinin tartışıldığı paneller düzenledi.

İlki 19 Haziran'da İstanbul'da yapılan etkinliğin ikincisi Avusturya'da iki bölgede yapıldı.

Yaşanan çevre sorunlarına dikkat çekmek ve Avrupa'daki göçmen nüfusu bu konuda bilinçlendirmek amacıyla, 11 Şubat'ta Avusturya'nın Wögrl Demokratik Göçmenler Derneği'nde düzenlenen panele, Munzur Çevre Derneği adına **Selvi Dönmez**, Karadeniz İsyandır Platformu adına ise **Hatice Hacısalihoğlu** katıldı.

ATİK temsilcisinin genel olarak dünyada yaşanan çevre sorunları ve mücadelesine dikkat çektiği konuşmasının ardından Munzur Çevre Derneği adına katılan **Selvi Dönmez**, Dersim'de yıllardır yaşanan

sürgün politikasından bahsederek şimdi ise doğa katliamıyla Dersim coğrafyasının insansızlaştırılmak istendiğine dikkat çekti.

HES'ler enerji ihtiyacının sadece %5'ini karşılıyor

Ardından sözü Karadeniz İsyandır Platformu temsilcisi

Hatice Hacısalihoğlu aldı. Hacısalihoğlu, HES'lerin ne olduğunu, doğa ve çevreye etkisini anlattığı görsel sunumuyla başladı konuşmasına. Hem geçmişten hem de günümüzden çekilmiş fotoğraflarla HES'lerin yarattığı çevre ve doğa katliamına dikkat çekti.

HES'lerin olduğu yerde tarla sulamak isteyen köylülerin su aldıkları yerlere su sayacı takıldığını ve geçmişte derelerden ücretsiz sulanan tarlaların artık ücretle sulandığını ve HES'lerin tek gerçek amacının suyun ticarileşmesi olduğunu altını çizen Hacısalihoğlu, ikinci Karadeniz Yolculuğu'nu anlatan kısa bir filmle konuşmasını bitirdi.

Sunumların ardından soruları yanıtlayan Dönmez ve Hacısalihoğlu, aynı amaçla gerçekleştirdikleri bir diğer paneli ise 12 Şubat Pazar günü Viyana'da ATİGF Toplantı Salonu'nda gerçekleştirildi.

Ulm Tohum Kültür Merkezi 17. Genel Kurulu'nu yaptı

12 Şubat Pazar günü dernek salonunda yapılan 17. TKM Genel Kurulu salt çoğunluğun katılımıyla belirlenen gündemler eşliğinde yapıldı. Açılış ve saygı duruşunun ardından yapılan üye tespitinin ardından kongreyi yönetecek divan seçildi ve ardından faaliyet raporu okundu. Dünyada ve ülkemiz topraklarındaki genel gelişmelere ve Avrupa'daki son duruma değinildikten sonra yıl içinde örgütlenen faaliyetlere vurgu yapıldı.

Faaliyet raporunun onaylanmasının ardından denetimin sözlü anlatımı ve mali raporun onaylanması ile yeni organların seçimine gidildi. Yedi kişilik organ seçiminin tamamlanmasının ardından üç kişilik denetim komitesinin seçimi tamamlandı. Ardından ATİF delegeleri seçildi. Dilek ve temennilerin ardından kongre bitirildi. Kongreye AJK ve DKM birer mesaj sundular. (Ulm ÖG okurları)

KITAPLAR, ZARAKOLU İÇİN SES VERİYOR!

İzmir: KCK operasyonu adı altında tutuklanan yayıncı-yazar Ragıp Zarakolu için "Kitaplar ses veriyor" adlı etkinlik düzenleniyor.

Üç ay aşan tutukluluğu nedeniyle kitaplarından ayrı kalan Ragıp Zarakolu'nun kitaplarına ses vermek için yazarlar ve aydınlardan oluşan Türkiye'nin aydınlık yüzleri bir araya geliyorlar. Her cumartesi günü saat 13.00-14.00 arası Belge Yayınevinin bulunduğu Sultanahmet Binbirdirek İş Hanında yazarlar, şairler ve aydınlardan kitaplarını okuyacaklar. Yapılan etkinliğe ilk olarak 11 Şubat Cumartesi günü yazar **Doğan Akhanlı** katıldı. Zarakolu'na destek vermek için Almanya'dan katılan yazar **Doğan Akhanlı** ile birlikte şair **Bedrettin Aykın**, yazar **Aysel Korkut**, çevirmen **Atilla Tuysan** ile Zarakolu'nun avukatı **Şennur Baybuğa** katıldı.

Zarakolu'nun serbest bırakılması için başlatılan etkinliğe önümüzdeki hafta Vedat Türkalı katılacak.

KCK operasyonu adı altında üç ay önce içerisinde Profesör Doktor Büşra Ersanlı'nın da bulunduğu 44 kişiyle birlikte tutuklanan Ragıp Zarakolu gözaltına alındığında "mahkemenizin beni kitaplarımdan ayırmayacağını ümit ediyorum" demişti. 2010'da BDP siyaset akademisinin açılışına

katılması suç olarak gösterilen Zarakolu bu "açılışa davet üzerine katıldım oraya benim dışımda milletvekilleri ve siyaset temsilcileri de katıldı" demişti.

Operasyonlarla avukatlardan yazarlara, gazetecilerden akademisyenlere, siyasetçilere, öğrencilere kadar halkın her kesiminden insanları tutuklayan devlet Zarakolu şahsında tüm gazeteciler, aydınlardan ve halkın üzerinde korku imparatorluğu yaratmak istiyor.

Zarakolu'na Nobel ödülü

İsveç'te Sol Parti Milletvekilleri Çevre Partisi Yeşiller milletvekilleri Oslo'da bulunan Nobel Barış Komitesi'ne başvurarak, 2012 yılı Nobel Barış Ödülü'nün Ragıp Zarakolu'ya verilmesini önerdi.

İsveçli parlamenterler, Nobel Komitesi'ne yaptıkları başvuruda Ragıp Zarakolu'nun tanınmış basın ve düşünce özgürlüğünün sembolü bir insan

hakları savunucusu olduğunu vurguladı.

Başvuruda ayrıca, Zarakolu'nun eşi Ayşe Zarakolu ile birlikte Türkiye'de tabu olarak görülen Ermeni soykırımı, Kürt sorunu, Atatürk ve İslami konu alan kitaplar yayımladıkları için hapis cezalarına çarptırıldıkları anlatılıyor. Tüm bu çabalarından dolayı Zarakolu'nun devletin hedefi haline geldiğini savunan parlamenterler, "Eğer bir gün Türkiye hukuk ve uzlaşma için komisyon kurarsa bu komisyonun başına Zarakolu getirilmelidir" tavsiyesinde bulundu.

Uluslararası Yayıncılar Birliği, Zarakolu için "Cezaevini değil Nobel ödülünü hak eden bir yayıncı" dedi. Zarakolu, 1998 ve 2008'de Dünya Yayıncılar Birliği, 1995 ve 2007'de Türkiye Yayıncılar Birliği, 2003'te Norveç Kültür Bakanlığı ve 2010'da da Ermenistan Ulusal Kütüphane ödülleri aldı.

Süryaniler'den ASSYRIA TV

Dersim: İsveç'te yaşayan Süryaniler, ulusal önderleri Naum Faik'i Stockholm'un Södertlje bölgesinde Assyria TV'nin açılışını yaparak andılar.

Sosyal Demokrat İşçi Partisi Milletvekili Yılmaz Kerimo, İsveç'in tanınan gazetecilerinden Nuri Kino, Asuri, Süryani, Keldani federasyon ve derneklerinin temsilcilerin de yer aldığı etkinliğe yaklaşık 800 kişi katıldı. Süryanilerin Gandisi olarak adlandırılan Naum Faik'in yaşamı ve Süryani halkı için verdiği mücadelenin anlatıldığı belgeselde 4 bin 500 yıldır Anadolu ve Mezopotamya'da yaşayan Süryani halkının çektiği acılara ve uğradığı katliamlara dikkat çekildi.

Süryani ulusal marşının söylenmesinin ardından Süryani sanatçılar Faik'in şiirlerini ve şiirlerinden bestelenen şarkıları okudular. Süryani aydınlardan ve demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri anma toplantısında yaptıkları konuşmalarda Faik'in çok dilli ve kültürlü toplum ve Süryani dilinin yaşaması için verdiği çabaya dikkat çektiler.

NAR ÇİÇEKLERİ

Kuşların sessizliği
Sermaye düzeninin
Dünyayı kirletmesindedir
Kuşlar yeşilliğin özlemi ile
Mevsimlere kanat açarlar
Şimdi yoklar
Ya güneşe uçtular
Ya da bozuk düzenden kaçtılar
Denize tutkulu martılar
Dans ederler
Mavilikler altında
Bir balıkçının
Hiç tükenmeyen
Umuduna eşlik eder gibi
Sabırla avlarını beklerler
Tıpkı sınıf kavgasında
Dalından koparılan
Kan çiçekleri gibi
Bir nisan ayıydı
Faşist komprador uşaklar

Namertçe
Erzincan dağlarını
Lazerli tankla
Dövüyorlardı
Bombalar yağmur gibi yağıyordu
Kızıl yürekler üstüne
Çakroğlu Halil
Karanlık dehlizlerden
Ezilenleri
Işığın kancasıyla
Çıkartmak için
Başını dik tutarak
Ve sol yumruğunu kaldırarak
Haykırıyordu:
"yoldaşlar
Partiyi güçlendirin"
Sloganlarıyla selamlıyordu
Bilge komünist
Mehmet Ali'yi
Ve kardeş yoldaşlar
Ölümsüzler kervanında
Buluşurlar
Halil'in yüreği

Hep Mehmet Ali'yle
Umuda atardı
Kızıl kızıl
Yeşil gözlü yoldaşının inancıyla
Safları sıklaştırdı
Çeliştiriyorlardı
Onlar ki
Fatey ananın
Kızıl çocuklarıydılar
Şairin dediği gibi
Fatey ana
Yarah yüreğiyle
Bir eliyle beşiği
Diğer eliyle de
Dünyayı sallardı
Tüm hüznün ve acıların
Gözlerine sinmiş
Yüzündeki çizgiler
Acı, dert ve kederin
Yansımaları
Fatey ana
Mehmet Ali ve Ahmet (Halil)
Ve tüm kızıl güllerin

Anasıdır
Bu sınıf savaşını
Aydınlatan ışık
İnsanın geleceği için
Göğü arşınlayan
Halillerin
Bıraktıkları mirastır.
İşte bu
Ölümden yaşamı
Yaratanların çiçeğidir
Sevda
Çakroğlu'nun
Sınıf kınıyla
Büyüttüğü halk savaşı
Namlunun ucundan fırlayan
Kızıl gerçeğin
İfadesidir.
Tıpkı komutan
Munzur ile
Kurtuluşa duyduğu
Özlem gibi...
(Erzurum H Tipi Hapishane'den Mehmet Yamaç)

Arslanlı işçilerinden mektup var

2007'de Arslanlı Örne'ye girdiğim gün ikramiyeler kalkmıştı. Eskilere veriyorlardı sadece. Arslanlı'da çalışırken hep öncelik erkeklerindi. En önce parayı erkekler alırdı ve en fazla parayı da onlara verirdiler. Gün geçtikçe paralarımızı geç almaya başladık. Hep 2 ya da 3 hafta sonra yatardı, sonra bu 3 hafta 2 ay olmaya başladı. Patron krizden çok etkilendiğini bahane edip fiş paralarımızı bile 2 ay geç veriyordu.

2009'da 3 ay boyunca aylık alamadık yine aynı sebeplerden dolayı. Ama bizler buna inanmıyorduk, çünkü fabrikaya bir sürü iş geliyor ve mesaiye kalıp işleri bitiriyorduk. Yine de para ödenmiyordu bize. Bizler de buna inanmadık ve patrona hesap sorduk, oturma eylemi yaptık. **"Bir sürü iş geliyor ve mesai yaptırıyorsunuz zorla işleri bitirmek için hafta sonu bile çalışıyoruz ama nedense 3 aydır maaş almıyoruz, bunun sebebini bize açıkla"** diye konuşma yaptık ve karar aldık. 3 gün boyunca fabrikada 1 makine bile çalışmadı, dokuma, penye, katlama ve remöyüz makineleri hiçbiri çalışmadı. 3 gün sonra Davutpaşa'ya taşınacak diye bizdeki acil malların hepsi Davutpaşa'ya gitti. O ay Kırac'taki bütün usta makineciler işten atıldı ve hiçbirine tazminatını peşin vermediler. Çoğunu taksit yaptılar; çoğu da **"biz buzdolabı mı satın alıyoruz ne taksidi"** diyerek reddetti ve mahkemeye verdiler. Davutpaşa'ya geldiğinde elemanlar azaldığı için aylıklarımız 2 aydan 1 aya düştü.

Günler geçtikçe yeni gelen elemanlara bayram parası ve erzak parası ödeme-

me kararı aldılar. Her toplantısında Murat bey **"ben bu paraları size cebimden çıkarıp da veriyorum, sizden kazandığım para değil bu para"** diyerek kendini işçilere karşı hep sinirli gösterdi. Tabii bizim erkek işçilerimiz çok şey biliyormuş gibi **"tabi Murat bey sen de haklısın vermek zorunda değilsin"** diyerek sırtını sıvazladılar. Ama patron hep kadın işçilerden korkardı, çünkü onun söylediği hiçbir şeye inanmıyor ve suratına karşı söylüyorduk **"bizim üstümüzden ne kadar para yediğini, neyin nereden geldiğini ve nerelere gittiğini araştırıyor, öğrenip söylüyorduk. Zaten ilk eylemi de kadın işçiler gerçekleştirmiştir. Erkekler haftanın 2 günü katıldılar. Tabii onlar da bizden tırtı mücadelemizi sürdürünce."**

Sonra 3 yıl boyunca böyle maaşlarımızı geç almaya devam ettik. Geçen Ramazan Bayramı'nda bayram paralarımızı almak için tekrar oturma kararı aldık. Murat bey geldi, dedi; **"aranızda casuslar var, sizin rızkınızı elinizden alıyorlar, müşterilerimizi Arslanlı adına müşteri temsilcisi kendi atölyesine yönlendirmiş. Bizim isimimiz adına 3 trilyon para almış."** **"Ben bu işyerini Kasım'da kapatmak zorunda kalacağım"** dedi. Bizler de paramızı istemeye devam ettik. Kasım geldi biz hala çalışmaya devam ettik. Ha kapandı ha kapanacak, Kasım bitti. **"Tazminatlarımızı nasıl alacağız, ne bekliyoruz?"** diye bir sürü soru soruldu. Yine toplantıda, **"kapanacak ama gantın siparişinin bitmesi lazım"** diyerek bizi yine çalıştırdı. Doğru düzgün açıklama yapmadan. Aralığın ortalarına gelmişti kapıya kağıt asıldı; **"Aralık'ın 23'ünde fabrika ekonomik sebeplerden dolayı kapanacaktır"** diye. **"19'ncü iş kanununun 17'nci maddesine göre personelin 2 gün izin hakkı vardır"** diye 2. kâğıt asıldı kapıya. Tabii biz bunları avukatlara sorduk ve hiçbir kâğıt imzalamadık. Bize imzalatmak istediler, kandırmaya çalıştılar. 23 Aralık geldi ve bize doğru düzgün açıklama yapılmadan sadece **"ayın 20'sinde ödeme yapılacak, herkesin içinde şerefim üstüne yemin ederim"** diyen Murat Kaynar ve Erol Kaynar ayın 20'si geldiğinde işyerine gittiğimizde bize yine vaatler vererek **"şimdiye kadar benim sizde bir**

kuruluşum kalmış mı? 20 senedir ekmeğimi yediniz vermedim mi paranızı, bana güvenmiyor musunuz?" diyerek tekrar paranın olmadığını işçilere beyan ettiler. Ve işçiler **"ne zaman ödeme yapacaksınız"** dediklerinde **"5 Şubat'ta herkesin parasını vereceğim şerefim üzerine yemin ederim"** diyen Murat Kaynar, 5 Şubat geldiğinde işçilere yine ödeme yapmamıştır. Ve yine sürekli vaatler verip durdu. Neymiş İş Bankası'ndan para çekeceklermiş de onay bekliyorlarmış.

Kaç aydır çıkmayan onay 15 Mart'ta çıkıp bize paralarımızı ödeyecekmiş. Biz işçiler de 5 Şubat'ta para istemeye gittiğimiz gün akşama kadar bekleme kararı aldık. Tabii oradaki işçilerin hepsi erkektiler ve hepsi de Erol Kaynar'ın karşısında tek kelime konuşmadılar. Ben ve Yasemin'den başka. Sonra basını çağırma kararı aldık ve anında 2 basın geldi. Biri Özgür Gelecek'ti biri de TKP'ydi. Sağ olsunlar bayağı ilgilendiler. İşçilerin hepsini Erol beyin etrafından toplayıp basın açıklaması yaptık. Bunu gören Erol Kaynar nerdeyse kalp krizi geçirecekti, tir tir titredi. Bunu işçiler de gördü. Basın gittikten sonra yumuşak yumuşak konuşmaya çalıştık.

"Siz kaç senedir çalışıyorsunuz, tazminatınız fazla değilmiş, veriniz sizinkini önden, niye böyle şeyler yapıyorsunuz işyerimizi zorda koymayın" diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. Ama biz mücadelemizde kararlıydık ve bunu da söyledik. 6 Şubat'ta bize hemen anında 7 milyar para buldu. Ve biz de 7 Şubat'ta eylem kararı aldık ve arkadaşlarımıza **"bakın arkadaşlar patron medyadan, basından çok korkuyor, itibarını düşünerekten bize hemen 7 milyarı buldu. Susturmak için ama biz susmayacağız Şişli'de eylem yapacağız"** diye bütün işçileri, medyayı, gazeteleri çağırdık. Şişli'ye gittik pankartlarımızla. Bizim fabrikanın yarısından çoğu erkek olmasına rağmen eyleme sadece 2 tane erkek katıldı, hepsi bayandı. Bütün Şişli'ye, Taksim'e duyurduk sesimizi sonuna kadar yürüdük, konuştuk, basın açıklaması yaptık. Dışarıdan destek olan Özgür Gelecek'ten arkadaşlarımızla birlikte sesimizi duyurduk.

(Arslanlı'dan bir işçi)

MERHABA

İnsanın insan tarafından sömürülmesi, baskı altına alınarak modern köleliğin dayatılması egemenlerin baskı ve zulüm politikalarından kaynaklanmaktadır. Ve bu politikalar üzerinden emeği baskı altına alan, emekçi yığınları çıkarları uğruna azgınca sömürüne yine emperyalist-kapitalist sistem ve onların temsilcileri olmuştur. Baskı ve zor politikalarıyla işçi ve emekçileri kontrol altına alma ve mücadelesini ezme saldırılarına karşı ezilenler de kendi emekçi politikalarıyla haklarını ve geleceklerini savunmuş, bir karşı koyuş gerçekleştirmişlerdir.

Bugün ülkemizde de emekçiler ve ezilen sınıflar da burjuva-feodal düzenin halk düşmanı politikalarından nasibini almıştır. Faşist baskı ve darbelerle suskunluğa boğulmak istense de her daim emekçiler bir tavır alış içerisinde olmuşlardır. Bu tavır alış ve bilinci yaygınlaştırmak bugün açısından önemli bir yerde durmaktadır. Emekçileri özgürlüğe ve umuda götürülebilmesi doğru bir önderlikle ve MLM'nin aydınlatıcı yoluyla mümkün olacaktır. Geniş emekçi yığınları bu uğurda özgülleşerek ülkemiz ancak böylelikle bir çiçek bahçesine dönüştürülecektir.

Yaşamımız adeta haksızlığın ve adaletsizliğin hüküm sürdüğü bir hapishaneye dönüştürülmek istenmektedir. Ülkemizi çiçek bahçesine dönüştürmek isteyenler F tipi hapishanelerde tecrit altında bırakılmaktadır. Bu adaletsizliğe ve haksızlığa karşı koyan proleter devrimciler tecrit içinde tecrit yaşamakta, ring araçlarında (hükümlü taşıma aracı) baskı, işkence ve şiddete maruz kalmaktadırlar. Düzenin fabrika ve tekelleri de bu baskı politikalarının tamamlayıcısı ve hizmet ayağını oluşturmaktadır. Bir işçi olarak çalıştığım fabrika, ring arabalarının içindeki (üç) hücre kapısının üretimini ve montajının (500 adet) ihalesini olarak "hizmet" sunmak istemektedir. Hücre kapılarının üretimine karşı çıkarak işçi ve emekçiler nezdinde bunun bir ihanet olduğunu, içeridekilerin düzenin yanlışlığından kaynaklı orada bulunduğunu, özde Kürtlere, devrimcilere ve komünist tutsaklara karşı yapıldığını, ring araçlarının içinde baskı ve şiddete maruz kaldıklarını anlatarak işçiler arasında bilinç ve duyarlılık yaratmaya, tavır oluşturmaya çalıştım.

Ancak birlikte çalıştığım personel de bilinçsizlik ve duyarsızlık hakimdi. Patronun hücre kapısı üretimine karşı çıktığım için beni işten atması egemen sınıfların baskı politikalarından bağımsız bir yerde durmadığının göstergesi durumunda.

Baskı ve sömürü varoldukça hapishaneler de varolacaktır. Bu oyunu bozacak, ülkemizi özgürleştirecek olan ezilen halklar ve emekçiler olacaktır. Mücadeleyi yükseltmek bilincimizi geniş kitlelere yaymak umuduyla...

(Maltepe'den bir ÖG okuru)

YOLCU

*Gizlice içime düştüğünde,
Dünya bir yangın yeriydi.
Ve çocuklar dolanıyordu,
Bir gönülden bir gönüle
Güneşe hasret,
Sevdaya hasret.*

*Güneş değildi.
Karanlığın içinde,
Aydınlığı gösterendi.
Uzak değildi.
Elini uzatsan,
Tutacak gibiydi.*

*Sevda değildi,
Sevdadan yanaydı.
İçimizde kalamazdı,
SINIRLI değildi.
Yaşamın içinde,
Esen bir rüzgardı.*

*Ve çocuklar dolanıyordu,
Bir sevdadan bir güneşe.
Hala anlamadınız mı çocuklar?
Ne güneşti.
Ne sevdaydı.
Zamanlardan birinde,
Sadece bir yolcuymdu.*

(Almanya'dan bir YDG'li)

Esad rejimine

emperyalist işgale

Esad karşıtları ile yanlıları birbirinden oldukça farklı Suriye resimleri çizse de çatışmaların giderek şiddetlendiği ve başkent Şam'a ulaştığı bir gerçek.

Birkaç ay öncesine kadar, Esad rejimine karşı yığınların sokağa dökülen kitlesel tepkilerine, eylemlerine sahne olan Suriye'de gelinen aşamada direniş, silahlı çatışma biçimini almış durumda. Esad'a karşı Suriye halkının öfkesi yığımsal eylemlerden silahlı örgütlenmeye doğru biçim değiştirirken, rejimin muhalefete yönelik yaklaşımı kimi reform vaatlerine ve kâğıt üzerindeki adımlara rağmen değişmedi: **Gözaltı, tutuklama, katliam!**

Beşşar Esad, babasından devraldığı vahşi ve katliamcı devlet geleneğini güncelleyerek, siyasal özgürlükler ve insanca bir yaşam isteyen Suriye halkının kanını akıttı/akıtıyor! Direnişin ilk kıvılcımlarının sınır bölgelerinde, (Ürdün sınırında Deraa) toprağa düştüğü Suriye'de, çatışmalar bugün ülkenin en büyük kentlerine (Halep, Homs, Humus) hatta Şam'ın birçok mahallesine yayılmış durumda. Esad rejiminin simgelerinden istihbarat merkezine yönelik Halep'te yaşanan saldırı silahlı muhalefetin ulaştığı noktayı da gösteriyor. Siyasal anlamda Suriye Ulusal Konseyi ve onunla ilişkili Hür Suriye Ordusu ile anılsa da muhalefetin, bu iki oluşumdan ibaret olmadığı da biliniyor. Söz konusu muhalefet güçlerinin emperyalistlerin güdümünde, Türk devletinin ev sahipliğinde faaliyet yürüttüğü açık. Buna rağmen olası bir işgale bu güçler tarafından bile sıcak bakılmıyor.

Hama katliamının yıldönümünde Esad rejiminin Humus'ta gerçekleştirdiği vahşetle birlikte objektifler bir kez daha hem bölgesel düzeyde hem de uluslararası arenada Suriye'ye çevrildi. Esad'ın, 26 Şubat'ta "**Anayasa Taslağı Referandumu**" yapılmasını öngören kararnameyi imzalamış olmasının muhalefetin ve emperyalistlerin taleplerini karşılamayacağını biliyoruz.

Esad rejimi ile emperyalistler arasında tercih yapma gibi bir zorunluluğumuz yoktur. Halkın iradesini yansıtmayan diktatörlerin emperyalistlerle yaşadığı çelişkiler sonucunda sergilediği karşı çıkış bizim referansımız olamaz.

HAYIR!

Esad Rejimine Uluslararası Tecrit

ABD ve Fransa'nın başını çektiği emperyalist güçler, Suriye'de bir rejim değişikliği için yoğun bir şekilde hazırlıklarını sürdürüyor. Humus'ta yaşanan katliamın uluslararası medyada bu kadar gündeme getirilmesi de söz konusu devletlerin Suriye'ye dönük planlarına meşruiyet kazandırmayı amaçlıyor. Emperyalistler, Suriye'ye yönelik olası bir işgal-askeri müdahale öncesinde Esad rejimini yalnızlaştırmak, tecrit etmek istiyor. İngiltere, Fransa, ABD gibi birçok ülkenin büyükelçiliklerini kapatması da bu planın bir parçası. Suriye'nin ekonomik ve siyasi alanda baskı altına alınması, zayıflatılması, uluslararası düzlemde Esad rejiminin meşruiyetinin yıpratılması olası bir askeri işgal için sahanın temizlenmesi anlamına gelecektir.

Emperyalistler, bu hedef doğrultusunda Esad rejimine yönelik ikili bir kısıtçı devreye sokmuş durumda. Bu kuşatmanın bir yanında BM çatısı altında hareket eden emperyalistler varken diğer yanında ise bölgesel ölçekte Arap Birliği-Körfez ülkeleri bulunuyor. Hillary Clinton'un "**Suriye ikinci Libya olmayacak**" sözleri emperyalistlerin Esad rejimini devirmek için NATO dışında farklı seçenekler üzerinde çalıştığını düşündürüyor. Bush'un Irak işgali sırasında tedavüle soktuğu "**Gönüllüler Koalisyonu**" ve özellikle Fransa'nın dile getirdiği

bir tecrit içine alınsa da Esad, hem bölgede (özellikle İran, Hizbullah) hem de ulusları alanda (Rusya, Çin, birçok Latin Amerika ülkesi) önemli bir desteğe sahip. Rusya Devlet Başkanının Suriye ziyareti ve Rus savaş gemilerinin Suriye sahillerine konuşlanması da bu desteğin açık bir işareti.

Suriye'nin Ortadoğu güç ilişkilerinin tam da kavşağında olması ve ikinci durağın İran olacağı gerçeği söz konusu devletlerin her türlü olanağı sonuna kadar zorlayacağı anlamına geliyor. Rusya'nın ve bölgesel anlamda İran'ın bu "zorunun" ABD ve Fransa'nın başını çektiği blokun planını yaşama geçirmesine ne kadar engel olabileceğini zaman gösterecek. Görünen o ki Esad rejimi etrafında yürütülen kampanya, işgal gündemiyle önümüzdeki günlerde ivme kazanacak!

TC: "Kestaneyi Ateşten Çekecek" Bölgesel Güç!

Arap Birliğinin topa girmesinden önce sürecin bölgede tek forvetini oynayan Türkiye, bu iddiasını henüz kaybetmese de, ABD ve Körfez ülkeleri ile eşgüdüm içinde hareket ediyor. Türk hâkim sınıflarının Esad'ın devrilmesi isteği, 911 kilometrelik bir sınıra, ekonomik, siyasi ve kültürel anlamda çok güçlü etkileşime sahip olmanın ötesinde, ABD emperyalizmin doğrudan ihtiyaçlarından kaynaklanıyor. Bu ihtiyaç, TC'nin Suriye politikasını bir yıl içinde 180 derece değiştiren temel faktör durumunda.

Davudoğlu'nun "**bölgesel sorunlara bölgesel çözümler**" adıyla formüle ettiği bu politika, Esad'ın devrilmesi planı ekseninde yaşama geçiriliyor. 34 Kürt gencinin savaş uçaklarıyla bombalanması karşısında "**dili tutulan**" Erdoğan'ın Meclis'te, "**Hama'nın hesabı sorulamadı ama Humus'ununki mutlaka sorulacaktır**" sözleriyle kükremesi de bundandır. Ortadoğu'da güç ilişkilerini, dengelerini derinden etkileyecek Suriye gündemi, TC'nin de başta Kürt ulusal hareketi olmak üzere devrimci, ilerici güçlere yönelik yaklaşımındaki "**sertliğin**" ölçüsünü belirliyor.

TC, Hür Suriye Ordusu'nu doğrudan silahlandırıyor, eğitiyor ve Suriye'deki Esad karşıtı muhalefeti Suriye Ulusal Konseyi aracılığı ile denetim altına almaya çalışıyor. ABD merkezli Time Dergisi'nin 11 Şubat günü du-

yurduğu, Suriye muhalefetinin farklı kesimlerini temsilen 11 kişinin katıldığı ve Hatay'ın bir köyünde düzenlenen toplantıya ilişkin ayrıntılar da bunun kanıtı. Hatay'da kurduğu mülteci kampını Antep-Kilis'e taşıyarak tampon bölge ile Esad rejiminin devrilmesi sürecinde etkili bir aktör olarak konumlanmak hâkim sınıfların seçeneklerinden.

ABD'nin beklentisi de, "**kestaneyi ateşten çekmek**" işinin "**bölgesel güç**" sıfatı kabul edilen bir ülke tarafından yerine getirilmesi. Türkiye'den başka bu "**rol**"e uygun bir ülke yok. Davudoğlu ve Clinton'un sıklaşan görüşmeleri ve Türk devletinin bölgede ki yoğun diplomasi trafiği bu rolün boş bırakılmayacağı hakkında şimdiden bir fikir veriyor.

Suriye'nin Geleceğine Suriye Halkı Karar Vermeli!

Arap isyanlarının çizdiği resim ve etkileri, Libya ile birlikte daha yoğun bir şekilde tartışılırken Suriye bu polemik geniş yığınların gündemine soktu. Tartışmanın özeti, Arap İsyanları karşısındaki tutumda gizli. İsyanların ABD'nin bir projesi olduğunu ileri süren görüş, yaşananların ABD'nin planlarını nasıl etkilediğini, yıprattığını göz ardı ederek bu değişime, müdahaleye, işgale karşı çıkan diktatörlere kucak açtı.

En görünür yansımasını Kaddafi'de bulan bu anlayışa göre, ABD'ye karşı koyan, mücadele eden diktatör bile olsa desteklenmeliydi. Bu zatlardan anti-emperyalist olduğuna varan yaklaşım, Suriye'de ABD'nin devirmeye çalıştığı Esad rejiminin yanında saf tuttu. Suriye'ye giderek Esad'a destek sunan CHP'nin de dâhil olduğu bu yaklaşım işbirlikçi örgütlerden hareketle, Suriye halkının Esad rejimine olan öfkelerini bir bütün olarak yok saymaktadır.

Ülkemizden çok uluslararası alanda etkisi bulunan diğer yaklaşım ise ülkesini katleden Esad rejimine karşı "büyük güçler" in müdahalesinin gerekli olduğu şeklinde. Oysa **Esad rejimi ile emperyalistler arasında tercih yapma gibi bir zorunluluğumuz yoktur**. Halkın iradesini yansıtmayan diktatörlerin emperyalistlerle yaşadığı çelişkiler sonucunda sergilediği karşı çıkış bizim referansımız olamaz. Tavrımızı belirleyecek olan destekleyeceğimiz gücün niteliğidir. Esad, halkına zulmeden bir diktatördür ve devrilmelidir. Ancak emperyalistler tarafından değil Suriye halkının bağımsız güçleri tarafından. Bugün işbirlikçi örgütler tarafından denetim altına alınmaya çalışılsa da Suriye halkının Esad'a yönelik önemli bir muhalefetinin olduğu bir gerçektir. Suriye'nin geleceğini Suriye halkı belirlemelidir. Esad rejimi yıkılacaksa bu Suriye halkının eliyle ve emperyalistlere rağmen olmalıdır! Kardeş Suriye halkına zulmeden Esad rejimine ve emperyalist işgal hazırlıklarına karşı çıkmalıyız!